

Ölüm Orucu Direnişi 296. Gününde!

SOSYALİZM YOLUNDA

ISSN 1300-3585

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:2001/21 • 11 Ağustos 2001 • 150.000 TL

**Filistin'de
siyonizmin vahşeti...**

**Türkiye'de
faşizmin vahşeti...**

**Emperyalizmin hizmetinde
ve halklara karşı**

**Katliamcı katillerin
el sıkışması!..**

İÇİNDEKİLER

Katillerin el sıkışması.	3
Deprem gerçeği devlet gerçeği	4
Emperyalizmin yalanları..	5
Ortadoğu.....	6-7
Sınıf ve kitle hareketi	8-9
ÇHD İstanbul Şubesi'nin basın toplantısı.	10
Ölüm Orucu Direnişi 296. gününde. ...	11
Devrimci basın susturulamaz!	12
Direnış ve devletin son hamleleri.	13
Türk dış politikasının güncel sorunları (Orta sayfa)	14-15
Sınıf hareketinin sorunları	16-17
Hacı Bektaş şenlikleri.....	18-19
Uluslararası hareket	20-23
PKK-DÇS: Teslimiyet ve tasfiyeciliği teorileştirme çabaları	24
Zaferi direniş kazanacak!	25
Açılım Hukuk Bürosu açıklama.	26
Mücadele Postası	27

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2001/21 • 11 Ağustos 2001
Fiyatı: 5 DM
Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13
e-mail: kb1@turk.net
Web: <http://www.kizilbayrak.de>
<http://www.kizilbayrak.org>
<http://www.kizilbayrak.com>

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BİRYAY

Kızıl Bayrak'tan

*Eski Niğde temsilcimiz Zemin Demirel ve okurumuz Mithat Yavuz Kayseri'de gözaltına alındı, Zemin Demirel tutuklandı.

*Okurlarımız Necati Ortakçı ve Mehmet Ali Ok Ankara'da çalışma sırasında gözaltına alındı.

*Grup Munzur elemanı Sinan Güngör ve Babil Halk Sahnesi elemanı Erkan Güngör Munzur Festivali dönüşü Erzincan'da gözaltına alındı.

*Yaşamda Vatan dergisi basıldı. Aralarında Yaşamda Vatan dergisi yayın yönetmeni Metin Yavuz ve TAYAD Genel Sekreteri Tekin Tangün'ün de bulunduğu 12 kişi gözaltına alındı. Büro tahrip edildi.

*İzmir ve Ankara'da direniş evleri basıldı. İzmir'deki baskını sopalı 25-25 kişilik bir grup gerçekleştirdi. Direnişçiler ve ziyaretçiler sopalarla dövüldü, direnişçi Ali Koçak kaçırıldı.

Küçükarmutlu'daki polis ablukası ve tacizi sürüyor.

*Ölüm Orucu direnişçilerine yönelik saldırılar sadece dışarıda değil, içeride de bütün şiddetiyle sürmekte. Gün geçmiyor ki bir işkence ve dayak haberi gelmesin.

Ancak ne baskı ve şiddet, ne rüşvet, ne yalan ve karalama kampanyası hücreleri parçalama mücadele ve kararlılığını dağıtamıyor. Devletin her zayıflatma manevrasını yeni direniş ekipleri çıkararak püskürtün devrimci tutsakların ne pahasına olursa olsun kazanmaya azmettiğini artık devlet de görüyor. Ne yaparlarsa yapsınlar direnişi bitiremediklerini itiraf etmek zorunda kalıyorlar.

*Katil Şaron olağanüstü koruma önlemleri altında Türkiye ziyaretini gerçekleştirebildi. Türk devleti katilin korumasına neredeyse bir polis ordusu seferber etmişti. Bir o kadarını da protestocuların dağıtılması için seferber etmek zorunda kaldı ama. "Katil Şaron defol!" ve "Filistin halkı yalnız değildir!" sloganlarıyla protesto gösterisi yapanların üzerine azgınca saldırılan Türk polisinin tutumu, Türk devletinin Ortadoğu'da soyunduğu role de ışık tutuyordu.

Bunlar, son 1 haftanın gelişmelerinden sadece kısa bir derleme.

Devlet baskı ve zorunun milyonlarca işçi ve emekçi üzerinde gününbirlik sürdürüldüğü düşünülürse, kişilere yöneltilen örneklerin sonsuzca çoğaltılabileceği açıktır. Devrimciler şahıslarına ve kurumlarına yönelik zora karşı mücadeleyi her koşulda sürdüreceklerdir. Bundan kimsenin kuşkusu yoktur. Ancak, sınıf devrimcileri açısından asıl mesele, zor ve baskı altında üzerindeki sömürü katmerleştirilen kitlelerin direnişini örmektir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri Devrimci taktiğin sorunları

Katillerin el sıkışması

Türkiye ve İsrail, ABD emperyalizminin liderliği altında, tüm bölge halklarını tehdit eden bölgesel bir stratejik-askeri mihver oluşturmuş durumdadır. İlişkiler her alanda sürekli geliştirilmekte, özellikle de askeri, istihbarat ve özel savaş alanlarında çok yakın bir işbirliği örneği sergilenmektedir.

İsrail ve Şaron: Saldırganlık ve katliam

İsrail Başbakanı Ariel Şaron'un bir günlük Türkiye ziyareti, Türk dış politikasının bugünkü tablosunu, özellikle de onun bölgesel plandaki tercih ve yönelimlerini, çarpıcı bir biçimde ortaya koymaktadır.

Siyonist İsrail ve "kasap" Şaron; bu iki nitelime bile bir arada herşeyi özetlemeye yetmektedir. İki bölgenin en saldırgan devleti, bugün Filistin halkını katliamdan geçiren bir savaş makinesidir. İkincisi ise, onun gelmiş geçmiş en kanlı ve gözü dönmüş politikacısıdır; kanlı bir katil, binlerce masum insanın kanında doğrudan parmağı olan bir suçludur. Siyonist İsrail, Türk burjuvazisinin bugün bölgedeki temel müttefikidir; "Kasap" Şaron ise, özel davetli olarak şu günlerde Ankara'nın en muteber misafiri...

Ecevit ve Sezer, Türk devletini en üst düzeyde temsil eden iki yetkili olarak, "kasap" Şaron'la, insanlık vicdanında çoktan mahkum olmuş bu kanlı katille, Türk devleti adına hararetle el sıkışıyorlar. Bu sayımızın kapağında bunu "Katliamcı katillerin el sıkışması" olarak tanımlıyoruz. Türk yetkilileri basının, aynı anlama gelmek üzere tüm dünya önünde, "İsrail'in güvenlik kaygılarını anlıyoruz" diyerek, siyonizmin saldırganlığına ve Filistin halkına uygulanmakta olan vahşi katliama destek veriyorlar. Bu tutum ve tablo, daha fazla söz söylemeyi gereksiz kılacak kadar açık ve anlam yüklüdür.

Emperyalizmin Ortadoğu'daki saldırgan üssü

Siyonist İsrail, emperyalizmin Ortadoğu'daki saldırı üssü ve saldırgan koludur. Tepeden trnağa silahlı olan ve bunu da emperyalistlere, özellikle de ABD emperyalizmine borçlu olan bu savaş makinası devlet, bölgedeki tüm gerginliklerin ve çatışmaların ana eksenidir. Ortadoğu'yu iki kez savaşa sürüklemiş ve bugün üçüncü bir bölgesel savaşı Filistin halkına uyguladığı

kuralsız katliamla adeta kışkırtıp körüklemektedir. Bu militarist devlet, siyonizme dayalı ideolojisiyle, saldırganlığı ve yayılcılığı değişmez bir stratejik çizgi olarak benimsemiştir.

Türk devleti işte tam da böyle bir devletin bölgedeki en sadık ve sağlam müttefikidir. Düne kadar gizli-kapaklı sürdürülen ilişkiler, '90'lı yılların uygun konjonktüründe açık hale getirilmiş ve gelinen yerde tüm sonuçlarına vardırılmıştır. Türkiye ve İsrail, ABD emperyalizminin liderliği altında, tüm bölge halklarını tehdit eden bölgesel bir stratejik-askeri mihver oluşturmuş durumdadır. İlişkiler her alanda sürekli geliştirilmekte, özellikle de askeri, istihbarat ve özel savaş alanlarında çok yakın bir işbirliği örneği sergilenmektedir. Türk devleti bu saldırgan askeri mihvere sadakatini, Haziran ayı içerisinde Türkiye'nin göbeğinde gerçekleştirilen ve tümüyle saldırı amacına dayalı olan 12 günlük kapsamlı askeri tatbikatla da somut olarak göstermiştir.

Dün "Lübnan kasabı"ydı, bugün "Filistin kasabı"

Türkiye'nin egemenleri siyonist İsrail'le bu düzeydeki ilişkilerini "Kasap Şaron'u Ankara'ya bizzat davet ederek ve onu en sıcak bir biçimde ağırlayarak yeni bir düzeye vardırımlardır. Şaron'un ziyareti bunu simgeleyen, bu mesajı veren temel önemde bir politik olay olmuştur.

'80'li yıllarda Sabra ve Şatilla kamplarında savunmasız durumda bulunan binlerce Filistinli kadın ve çocuğun katledilmesi emrini bizzat veren, bu nedenle o günden bu güne dünya halkları tarafından "Lübnan kasabı" olarak anılan bu kanlı katil, Oslo süreciyle birlikte Filistin halkına dayatılan köleci barışa bile karşıdır. Onun Kudüs'ün tam ilhakı politikasını sembolize eden provokatif Harem-i Şerif ziyareti tam da bu tutumun bir ifadesiydi. O günden bugüne yaşanan çatışmalarda yaşamını yitiren ve ezici çoğunluğu Filistinli (ve çoğunlukla da çocuk) olan 1.200 kişinin kanında doğrudan Şaron'un sorumluluğu vardır.

Siyonizmin en aşırı kanadını ve İsrail saldırganlığının çıplak yüzünü temsil eden Şaron'un iktidar olması, Türkiye'nin İsrail'le ilişkilerine göstermelik de olsa bir ihtiyat ve mesafe getirmek bir yana, bu ilişkilere yeni boyutlar kazandırmıştır. Şaron iktidar olalı beri geçen kısa süre içerisinde İsrail'den Türkiye'ye ve Türkiye'den İsrail'e gelip giden heyetlerin, üst düzey yetkililerin ve bakanların haddi hesabı yok. Bu süre zarfında İsrail'den Türkiye'ye gelenler arasında

Genelkurmay Başkanı, Milli Savunma Bakanı ve nihayet bugün artık Başbakan Şaron da var. Bu sık trafik ve anlamlı bileşim, ilişkilerin yakınlığına ve düzeyine olduğu kadar, muhtevasına ve amacına da ışık tutmaktadır.

Filistin halkına karşı katliamcıların yanındalar

Türk devleti düne kadar siyonist İsrail'le geliştirdiği ilişkileri, tümüyle samimiyetsiz bir biçimde de olsa, hiç değilse "barış süreci"ne, bunun yarattığı yeni duruma ve ortama dayandırıyor. Oysa Şaron'un Harem-i Şerif ziyareti ve bu ziyaretin ateşlediği yeni Filistin İntifadası, özel koşulların ürünü bu köleci barışın da sonu olmuştur. "Barış süreci"nin dönülmez bir biçimde öldüğünü çarışan taraflar kadar dünya politikasına yön verenler de çok iyi bilmektedirler. ABD emperyalizmi ve siyonist İsrail için bugün artık sözkonusu olan, çoktan ölmüş bulunan sözde "barış süreci"ni kurtarmak değil, fakat Filistin halkına daha ağır koşullarda yeni bir köleci barışı dayatmaktır. Şaron'un liderliği ve yönetimindeki siyonist savaş makinası, Filistin halkına karşı tam da bunun için acımasızca ve kuralsızca harekete geçirilmiştir.

Türk devleti işte bu durumda ve ortamda, İsrail'le ilişkilerini daha da geliştirerek ve katliam politikası izleyen Şaron'u Ankara'ya davet ederek, Filistin halkına karşı siyonist İsrail'in yanında yer aldığı en dolaysız bir biçimde ortaya koymuştur. Şaron ile el sıkışılırken, en üst düzeyde resmi yetkililerin ağzından "İsrail'in güvenlik kaygılarını anlıyoruz" denilerek, bu tutum açıkça ifade de edilmiştir. "İsrail'in güvenlik kaygılarını anlamak", İsrail'in Ortadoğu saldırganlığına ve Filistin halkına uygulanan katliama destek vermekle aynı anlama gelir. Zira İsrail, saldırganlığını ve katliam politikasını tam da bu gerekçeye dayandırmaktadır.

Türk devletinin bunun ötesindeki her sözü ve sözde tarafları uzlaştırmaya yönelik her girişimi, Türkiye ve Ortadoğu halklarını aldatmaya yönelik bir ikiyüzlülüktür başka bir şey değildir.

Türk burjuvazisi, devleti ve siyaseti, bugün bir bütün olarak Filistin ve Ortadoğu halklarının karşısında, emperyalizmin ve siyonizmin yanındadır. Bu politika, şu günlerde üzerinde yeniden tartışmalar yapılan (ki bu tartışmalar Şaron'un olağanüstü bir önem ve anlam taşıyan ziyaretinin de üstünü örtmüştür bir bakıma) "Milli Siyaset Belgesi"nin bir ürünüdür. Bu belgenin esas eksenini oluşturan ve yine bugünlerde çok tartışılan resmi "milli güvenlik" politikası, Türkiye'nin tüm komşularını doğrudan ya da dolaylı olarak "tehdit

unsuru", dolayısıyla da "düşman" saymakta, tersinden ise, bölgenin en saldırgan devleti İsrail'i bu aynı değerlendirme ve mantık çerçevesinde temel bir müttefik haline getirmektedir.

Burada dikkate değer olan nokta, büyük bir savaş, istihbarat ve kirli işler deneyimi olan İsrail'in, "milli güvenliğin" iç gerekleri, yani iç düşmanlara karşı da, Türk devletinin yakın bir müttefiki olmasıdır. İsrail'in Kürt halkının özgürlük mücadelesinin bastırılmasına çok yönlü katkısı bugün artık bilinmektedir. Susurluk pislği içinde açığa çıkan "İsrail'den gelen silahlar" bahsi ise, İsrail gizli servisi MOSSAD'ın Türk kontr-gerillası ile yakın ilişkilerine ve Türkiye'deki sosyal muhalefetin bastırılmasındaki doğrudan rolü ve katkısına çarpıcı bir örnek olmuştur.

İlişkilerin mimarı Türk generalleri

ABD emperyalizminin sadık bir ajanı olan faşist Türkeş'in '90'lı ilk yıllardaki katkıları sayılmazsa, İsrail'le bu düzeyde ilişkilerin geliştirilmesinin mimarlığını başından itibaren bizzat Türk generalleri yapmıştır, yapmaktadır. Bölgenin bu en saldırgan devleti ile ilişkilerin Türkiye toplumuna dayatılması da generallerin bilinen yöntemleriyle olmuştur. Öylesine ki, bütün bir politik yaşamı boyunca ilkel bir Yahudi düşmanlığını politik malzeme olarak kullanan Erbakan, kısa başbakanlığı döneminde İsrail ile stratejik anlaşmaları bizzat imzalamak durumunda kalmıştır. Bunun tam da "Milli Siyaset Belgesi"nin bir gereği olarak gerçekleştiğini, tıpkı 28 Şubat kararları gibi Erbakan'a bu aynı çerçevede bizzat generaller tarafından dayatıldığını belirtmeye gerek bile yok.

Türk devletinin İsrail ile giderek her türlü sınırları aşan ilişkilerini her yönü ile irdelemenin yeri burası değil. Burada şu kadarı özet olarak yeniden vurgulanabilir:

İsrail'le bu bölgesel saldırgan ittifak, Ortadoğu halklarına karşı olduğu kadar Türkiye halkına da karşıdır. Yarının bölgesel savaşlarına hazırlık anlamına geldiği gibi, Türkiye'de gelecekte yaşanacak bir iç savaşa da yöneliktir. Sorunun kapsamına ve sonuçlarına buradan bakılmalıdır. Bu kapsam ve amaç, İsrail'in ve Türkiye'nin ortak patronu durumundaki Amerikan emperyalizminin bölgesel çıkarlarına ve ihtiyaçlarına da tamı tamına oturmaktadır. Nitekim bu ilişkiler her aşamada bizzat ABD emperyalizminin özel çabası, yönlendirmesi ve pratik girişimleriyle oluşmuş ve bugünkü aşamaya ulaşmıştır.

SY Kızıl Bayrak

Deprem gerçeği devlet gerçeği

17 Ağustos ve 12 Kasım depremlerinin üzerinden iki yıl geçti. Adana-Ceyhan depreminin üzerinden ise üç yıl. Adana depreminde evsiz kalan Yüreğir'in Yakapınar beldesindeki 345 aile, evleri bitmesine rağmen hala çadırda yaşıyor. Marmara'daki depremlerin hali ise çok daha içler acısı.

Gölcük'te 5 bin, Adapazarı ve Kocaeli'nde 25 binin üzerinde konut ihtiyacı bulunuyor.

Adapazarı'nda 41 bin, Kocaeli'nde 47 bin 258 kişi prefabriklerde yaşamını sürdürüyor. Aynı bölgede 27 bini aşkın depremede ise halen çadırlarda yaşam savaşı veriyor.

Bu sayıların devlet kaynaklarından alındığı hesaba katılırsa, bilançonun çok daha ağır olduğunu belirtmeye bile gerek yok.

Büyük depremin yıldönümü yaklaşırken, devlet yine bir yalan kampanyası başlatmış bulunuyor. Kampanya tümüyle deprem bölgesine yapılan yatırım ve harcamaların dökümlerinden ibaret. Ne kadar yardım ve harcama yapıldığı sayılıp dökülüyor. Fakat, hazır sayılarla uğraşmışken, depremlere için gelen yardımların miktarından, evsizlerin, işsizlerin, kimsesizlerin, sakat kalanların sayısından sözeden yok. Sözetmek ne kelime, bunlar ta başından itibaren sır gibi saklanıyor. Çünkü yakınlarını feci biçimde kaybetmeleri yetmiyormuş gibi kendileri de aç ve açta kalan, kimi yaralı kimi sakat onbinlerce insan acı içinde kıvrılırken, bu devlet onlara yardım etmek şöyle dursun, başkalarının yaptığı yardımlara el koymuştu. Aslında "el koyma" deyimini yapılanı anlatmak için fazla masum kaçıyor. Çünkü el koymada bir açıklık vardır. Neyi ne için ve nereye harcadığını açıklar, belgelendirir, savunursun. Deprem yardımlarına ne olduğu ise asla açıklanmıyor. Hatta, böyle bir şeyin varlığı dahi unutturulmaya çalışılıyor. Çünkü yapılan tam anlamıyla bir hırsızlıktır. Hele de sözkonusu olan binlerce insanın enkaz altında ölüme terk edilmesi ise, ölüm acısıyla yanan onbinlerce insanın aç ve açta bırakılmasıysa, artık bunu tanımlamaya hırsızlık sözü de yeterli olamaz, bu ölü soyuculuğudur.

Bu devletin deprem günlerinde enkaz altındakileri kurtarmak için elindeki imkanları seferber etmekten geri durduğu, üstüne üstlük yardım etmeye çalışan kişi ve kurumları engellemeye çalıştığı, bazı yardımları ise resmen geri çevirdiği asla unutulmamalıdır. Bu yaptıklarının yanında gelen yardımları depremlerden çalması yadırganacak bir tutum olmadığı gibi beklenen bir durumdur. Nitekim, yerli ve yabancı pek çok kişi ve kurum yardımlarını Türk devleti aracılığıyla ulaştırmaktan özenle kaçınmış, para yerine malzeme yardımı yapmayı, bunları da depremlere kendi elleriyle teslim etmeyi tercih etmişlerdir. Deprem günlerinin bu acı gerçekleri belgeleriyle birlikte TC'nin kanlı tarihine yazılmış bulunuyor ve hesabı sorulmak üzere bekliyor.

Ama hesap gününü bekleyemeyecek, beklememesi gereken bazı şeyler var.

Her fırsatta "depremin yaralarının sarıldığı"ndan sözeden sermaye devleti, her el atışıyla yaraları daha da derinleştiriyor. Prefabrik adı altında kondukları sunta barakalar çadırdan da berbat çıkmıştı. Şimdi kalıcı konut diyerek yapılan binalar dökülüyor. Hiç birinde altyapı sorunuyla ilgilenilmediği gibi, anahtar teslim edilen pek çok dairenin iç donanımı ya hiç yok ya da yarım bırakılmış. Hatta kapısı dahi takılmamış dairelerin anahtar teslim ediliyor. Binaları bu şekilde bırakıp kaçan müteahhitler, dün bölgenin insanına mezar olan beton yığınlarını diken aynı kişiler. Bilerek

ve isteyerek adam öldürmek (hatta toplu katliam) suçundan çoktan içeri atılması gereken bu insanların bugün yaptıkları da yine devlet tarafından aklanmaya devam ediliyor. Kalıcı konutların yapımını üstlenen müteahhit firmalar "kriz nedeniyle zor durumda" imişler. Gerekli destek sağlanır sağlanmaz binaların eksiklerini tamamlayacaklarmış. Depremlere sabırlı olmalılarmış...

Binalardaki tek ve en önemli sorunun eksikler olmadığı da açıktır. Kalıcı konutların depreme dayanıklılığı konusunda hiçbir güvence yoktur. Çünkü denetim yoktur. Kaldı ki, kalıcı konut sadece depremde evi yıkılan mülk sahipleri için yapılmaktadır.

Açıkta kalanların çoğunluğu ise kiracı konumundadır ve bu çoğunluk bundan sonra da açıkta kalmaya devam edecektir. Çadırların zorla boşaltılmasıyla bu insanlar hasarlı binalarda oturmaya, yani, yeni bir depremin kurbanları

olmaya şimdiden mahkum edilmişlerdir.

Bölgede işsizlik had safhadadır. Deprem yıkımını kriz yıkımı takip etmiş, tüm yıkıntıların altında kalansa, hep bölgenin işçi ve emekçileri olmuştur. Onlar, deprem yıkımına ek olarak, Türkiye işçi sınıfı ve emekçileriyle ortak kaderleri gereği, yıkım programlarının ve yarattığı krizin yükünü de üstlenmek durumunda kaldılar. Evsiz ve işsiz kaldıkları yetmiyormuş gibi barınmaya çalıştıkları çadır ve prefabriklerin elektrik ve suyu da kesilmiş durumda. Yani bölgeyi yakın zamanda salgın hastalıklar da tehdit etmekte. Bütün bu yoksunlukların, bu perişanlıkların, bu sefaletin adı ise, devletin literatüründe "yaraların sarılması" oluyor. Devlet dili bir kez daha yalan lügatını kullanıyor yani.

Bu sorunlar açıktır ki bekletilemez. Bir an önce çözülmek zorundadır. Çünkü her geçen gün daha da derinleşmekte, kangrenleşmektedir.

Zamana bırakılmayacak bir başka sorun da halen beklenen ikinci bir Marmara depremidir. Konuyla ilgili bilim adamlarının tüm uyarılarına rağmen, devletin beklenen bu felakete karşı herhangi bir tedbir alma niyeti görülüyor. Buna yönelik hiçbir çalışması bulunmuyor. Aksi söylemlerin koca bir yalan ve aldatmacadan ibaret olduğunu göstermeye sadece devletin bütçe rakamları bile yeterlidir. Devletin bütçesinde deprem başta olmak üzere hiçbir sosyal yatırıma pay ayrılmamıştır.

Oysa, beklenen Marmara depremi üzerine salt İstanbul için telaffuz edilen sayılar (paniğe yol açmamak amacıyla küçültülmüş olmalarına rağmen) ürküntü vericidir. Dolayısıyla, bu soruna da bugünden el atmak zorunludur.

Bunca deneyime rağmen, bu tür konularda insanların yüzlerini hep devlete çevirmelerinin bir nedeni var. Hala bir umut bekledikleri için değil, ama,

böyle toplumsal bir sorunun yine toplumsal bir organizasyonla çözülebileceğini, bireysel çözümün mümkün olmadığını hissettikleri için soruyorlar "devlet nerede?" sorusunu.

Devletin halk için ve halkın yanında olmadığı ortada. En azından '99 depremleri devlet gücünün toplumun yararına harekete geçirilmediğini, geçirilmeyeceğini büyük çoğunluğun gözünde açığa çıkarmış oldu. Bu devlet, acil çözüm bekleyen bu sorunların çözümü için hiçbir şey yapmıyor ve yapmayacaktır. Bu devlet, varlık nedenini artık bütün açıklığıyla ortaya sermektedir. Onun varlık nedeni sermayenin bekasını ve çoğalmasını sağlamaktır.

Dolayısıyla, sorunların çözümü bir yana, varlığıyla çözümün önündeki en büyük engeli oluşturan bizzat sermayenin devletidir.

Gerek '99 depremi mağdurları, gerekse de beklenen depremlerin ölü ve yaralı adayları, deprem gerçekliğiyle birlikte bu devlet gerçekliğini de iyice kavramak zorundadırlar. Bir deprem ülkesi olan Türkiye'de depremi bir felaket olmaktan çıkarmak epeyce pahalı fakat kesinlikle mümkündür. Bunun önündeki tek engel, onbinlerce emekçinin canı

pahasına katil ve hırsız müteahhitleri koruyup destekleyen sermaye devletidir. Tek imkanı ise bu devletin dağıtılması ve yerine toplumcu bir devlet organizasyonunun geçirilmesidir. Bir başka ifadeyle, sermaye sınıfının iktidarı yerine işçi sınıfının iktidarının kurulmasıdır.

İşçi sınıfının devleti, hiç kuşkusuz, öncelikle işçi ve emekçilerin sorun ve ihtiyaçlarıyla ilgilenecektir. Tıpkı bugün sermaye devletinin öncelikle sermaye sahiplerinin ihtiyaç ve sorunlarıyla ilgilendiği gibi. Bu onun varlık nedenidir çünkü. İşçi ve emekçiler toplumun büyük çoğunluğunu oluşturduğuna göre, işçi sınıfının devleti, sorunlara toplumsal çözümler üretmek, toplumu bir bütün olarak kurtarmak ve kalkındırmak durumundadır. İşçi sınıfının programının temel unsurlarından biri konut sorununun çözümüdür ve sözkonusu olan Türkiye gibi bir deprem ülkesi olduğuna göre, konut sorunu, deprem gerçekliği de gözönüne alınarak çözümlenecektir.

İşçi sınıfının devleti hiçbir işçiyi, hiçbir emekçiyi açıkta bırakmayacak şekilde sosyal konut yapımına girişecek, bu yapılanmada katil ve hırsız müteahhitlere asla yer verilmeyecektir. Bugün ne bir fırsat ve ne de yetki tanınan uzman mühendis, mimar, yer bilimci, deprem bilimci vb.'leri, bütün bilgi birikim ve deneyimlerini yeni yapılanmanın hizmetine sunmaya çağrılacak, her türlü bilimsel bilgi böylece toplumun hizmetine seferber edilecektir. Bugün üç-beş kapitalist asalağın kasasına akan toplumsal artı-ürün, işçi sınıfının iktidarında, toplumun ihtiyaçlarına, bu bağlamda toplumsal gelişmenin temel araçlarından biri olan bilimsel çalışmalara da harcanacaktır.

Deprem ve bilumum toplumsal sorunun çözümü sermaye iktidarına son verilmesine ve işçi sınıfının öncülüğünde sosyalist bir iktidarın kurulmasına bağlıdır.

Emperyalizmin “yoksullukla mücadele” yalanı

Emperyalist sermayenin has kurumlarından olan Dünya Bankası'nın yoksullukla mücadele için Türkiye'ye 500 milyon dolar vereceği, bunun için hükümetle görüşmelere başladığı açıklandı. Düşkünlükte sınır tanımayan sermaye medyası, normalde utanç duyulması gereken bu haberi adeta bir müjde olarak duyurdu. Örneğin haber 2 Ağustos tarihli *Sabah* gazetesinde “PIYANGO” yazan iri puntolu bir manşetle verildi.

Normalde işçi ve emekçilerin içine düştüğü yoksulluk ve sefalet burjuva medyanın (elbette ki işine gelmediği için) pek az ilgisini çekerdi. Gazete ve televizyonlar sermayenin yıkım politikalarının yol açtığı yoksullaşmadan ancak “sosyal patlama” tartışmaları vesilesiyle ya da bir gece kulübünün önünde yapılan gösteriler nedeniyle bahsederlerdi. Bir de intiharlar sıklaştığında...

Fakat bu kez böyle olmadı. Dünya Bankası'nın yoksullukla mücadelede Türkiye'yi yalnız bırakmadığı üzerine sayfalarca yazılar yazıldı. Kişi başına kaç lira para düşeceği hesapları yapıldı. 500 milyon dolar çok büyük bir miktarmış gibi, bu paranın yoksullukla mücadelede ne kadar önemli olduğu vurgulandı. Dünya Bankası'nın bu kredisi, yoksullukla boğuşan, çöplükten ekmek toplayarak yaşamaya çalışan insanların önüne yeni fakat sahte bir umut olarak sürüldü. Öyle ki, yazılıp çizilenlere bakıldığında Dünya Bankası'nın Türkiye'de yaşanan yoksullaşmadan çok rahatsız olduğu, yoksulluğu bitirmek için oluk oluk para akıtacağı gibi bir hava yaratıldı.

Sermaye medyasının yalan ve çarpıtmaları

Oysa bu her türlü ciddiyetten uzak koca bir yalandır. Birincisi, basında yazıldığı gibi bu karşılıksız bir yardım değildir. Dünya Bankası bu parayı hibe olarak değil, geri ödenecek bir kredi olarak vermektedir. Yani bu paranın önemli miktarı bir şekilde ensesi kalın birilerinin cebine gidecek, geri ödeme zamanı geldiğinde, yeni vergi ve zamlarla yoksul işçi ve emekçilere faiziyle birlikte ödetelecektir. Yoksullukla mücadele için geldiği söylenen bu kredi yoksulluğu daha da büyütecektir yalnızca.

İkincisi 500 milyon dolar gibi bir miktar sayesinde Türkiye'deki yoksulluğun ortadan kalkacağını ileri sürmek, işçi ve emekçilerle alay etmektir. Buna biraz hesaplanmayan çocuklar bile inanmaz. Son altı ayda Türkiye'de yüzbinlerce insan işten atıldı. Ücretler ve diğer haklar önemli ölçüde budandı. Vergi ve zamlar nedeniyle işçi ve emekçiler gelirlerinin en az yüzde 60'ını yitirdiler. Kaba hesapla sermaye son altı ayda işçi ve emekçilerin cebinden 120 milyar dolar çaldı. Üstelik bu miktar her gelen zamlarla, her yeni vergiyle daha da artmaktadır. Bu büyük kayıp karşısında 500 milyon doların lafı bile edilemez.

Elbette bütün bunları sermayenin kalemleri de bilmekte, fakat doğruları yazmak işlerine gelmemektedir. Çünkü efendileri onlardan gerçekleri yazmalarını değil, yoksulluk ve çaresizlikle boğuşan insanları sahte umutlarla oyalamalarını, beklentiye sokmalarını istemektedir. Yaptıkları budur.

Emperyalizmin ikiyüzlülüğü

Yoksulluk tüm dünyada insanlığın temel sorunlarından biri durumundadır. Emperyalist

kapitalizmin egemenliği altındaki dünyada bugün milyarlarca insan açlık sınırının altında hayatta kalma mücadelesi vermektedir. Ve her gün başta çocuklar olmak üzere milyonlarca insan açlıktan ve önlenmesi mümkün hastalıklardan ölmektedir.

Ülkemizde de özellikle son 20 yıldır yoksulluk giderek derinleşmekte ve yaygınlaşmaktadır. Bunun nedeni 12 Eylül'den bu yana yoğunlaşan saldırı politikalarıdır. Sadece Türkiye'de değil tüm dünyada uygulanan aynı saldırı politikaları sonucu insanlığın yüzüze kaldığı açlık ve sefaletin sorumlusu emperyalist kapitalizmin kendisidir. Kapitalizmin kâr hırsıdır.

Öte yandan iflah olmaz bir yapısal bunalım yaşayan kapitalist düzen, son 30 yıldır, sıklaşan aralıklarla krizler yaşamaktadır. Yaşanan her kriz işçi ve emekçilerin sırtına yıkıldığı için, yoksullaşma da kriz sonrası dönemlerde daha bir yoğunlaşmakta ve bir yıkım halini almaktadır. Tıpkı bugün Türkiye'de olduğu gibi.

Dünya Bankası da tıpkı İMF gibi emperyalizmin çıkarlarını savunmak üzere kurulmuştur. Tek farkla ki, İMF dünya halklarına, işçi ve emekçilerine karşı açıktan cellat rolünü oynarken, Dünya Bankası papaz kılığındadır. Gerçekte emperyalizmin çıkarlarını savunmakta, fakat bu işi ezilenlere, sömürülenlere yardım ediyormuş görüntüsü altında yapmaktadır.

Dünya Bankası bu rolü gereği, özellikle İMF politikaları sonucunda yıkıma uğramış bağımlı ülkelerde “insani” projeler yürütmektedir. Yakından bakıldığında, bu projelerin İMF'nin başlattığı işi

tamamlamayı, yıkım politikalarını istenen sonuçlarına vordirmayı hedeflediği görülür. Örneğin Türkiye tarımı bugün İMF reçeteleri nedeniyle yangın yerine dönmüştür. Dünya Bankası ise başta GAP bölgesi olmak üzere bir dizi alanda tarımla ilgili çeşitli projeler yürütmektedir. Baraj ve kanal yapımlarına, tohum ve toprak islah çalışmalarına kredi desteği sunmaktadır. Fakat bu projelerden toprağından kovularak kentlere göç etmek zorunda bırakılan tarım emekçileri değil, boşalan topraklarda büyük kapitalist işletmeler kurmaya çalışan sermaye sahipleri yararlanmaktadır.

Kısacası Dünya Bankası'nın işi, İMF'nin yıkımlarla boşalttığı yatırım ve pazar alanlarını büyük sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda yeniden yapılandırmaktır.

İşte emperyalizmin bu has kurumu, dünya halklarının gözünde aldatmacalarla kazandığı meşruluğu korumak için sürekli yeni oyunlara başvurur. Bunlardan biri de İMF politikaları nedeniyle yıkıma uğramış bağımlı ülkelerde yürütülen “yoksullukla mücadele” programlarıdır. Arjantin, Meksika, Ekvador gibi ülkelere sonra şimdi sıra Türkiye'ye gelmiştir.

Kapitalizm öldürür, kapitalizmi öldür!

Bilmemiz gerekir ki, emperyalist-kapitalist sistemin kendisi başta yoksulluk olmak üzere her türlü kötülüğün kaynağıdır. O nedenle yoksulluğun ortadan kaldırılmasını onlardan beklemek tam bir ham hayaldir. İşçi ve emekçiler ne kadar yoksullaşırsa, açlığın pençesine düşen insan sayısı ne kadar artarsa, sermayedarların kârları da o ölçüde artmaktadır çünkü.

Giderek daha çok insan kapitalist sistemin gerçek yüzünü görmekte, emperyalizmin kurumlarına karşı mücadeleyi yükseltmektedir. Sadece İMF ve Dünya Ticaret Örgütü değil Dünya Bankası da yerinde bir tutumla kapitalizm karşıtı protesto eylemlerinin hedefi olmaktadır.

Bu nedenle, işçi ve emekçiler, İMF'nin ikiz kardeşi olan Dünya Bankası'nın “yoksullukla mücadele” gibi yalanlarla aklanması çabalarına kapitalizme karşı mücadeleyi yükselterek cevap vermelidirler. Çünkü kapitalizm yıkılmadan, sosyalizm bir güneş gibi doğmadan, açlık ve yoksulluğun ortadan kalkması mümkün değildir.

Açlık ve yoksulluğun kaynağı kapitalizmdir!

Yoksulluk ve açlık insanlığın en temel sorunlarından biridir. Fakat insanlığın başındaki bu yoksulluk belasının nedeni kaynakların kıt olması değildir. Dünyadaki mevcut kaynaklar tüm insanların ihtiyaçlarını karşılamak için fazlasıyla yeterlidir. Bu kaynakları ellerinde bulunduran, onların nasıl kullanılacağını belirleyen kapitalist sınıf ve kapitalist sistem yoksulluğun gerçek kaynağıdır. Kapitalist sistemin yoksulluk ve açlık dahil her türlü kötülüğü üretiyor olması **Parti Programı**'nda şu maddelerle açıklanmıştır:

“2-) Sayıları gün geçtikçe artan proleterler; geçinebilmek için, işgüçlerini, üretim araçlarını tekelinde tutan kapitalistlere satmak zorunda kalırlar. Böylece, kendi emekleriyle, sürekli bir biçimde kapitalistlerin sermayelerini ve servetlerini çoğaltırlar.

Ücretli emeğin sermayeye bu bağımlılığı ve onun tarafından sistematik sömürüsü, kapitalist toplum düzeninin temelidir. Proleter ve yarı-proleter kitlelerin yaşadığı her türlü yoksulluğun, baskının, köleleşmenin, horlanmanın, cehaletin, gelecek güvensizliğinin, fiziki ve moral dejenerasyonun asıl kaynağıdır.

6-) Üretici güçlerin gelişmesinin toplumsal servette yarattığı her artış, kapitalist sınıfın daha da zenginleşmesine, çalışan kitlelerin ise nispi ya da mutlak olarak yoksullaşmasına yolaçar. Toplumsal zenginliğin artışına toplumsal eşitsizliklerin artışı eşlik eder. Servet-sefalet kutuplaşması gitgide büyür, sermaye sınıfı ile emekçiler arasındaki uçurum derinleşir.” (TKİP Programı, I. Bölüm)

Saldırgan ittifaka karşı bölgesel dayanışma ve direnişi örelim!

ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki en sadık iki uşağı, Türkiye ve İsrail, bölge halklarına yönelik kirli ittifaklarını yeni adımlarla güçlendiriyorlar.

İsrail siyonizmine karşı Filistin halkının ikinci intifadası Eylül 2000'de başladı. İntifadanın başlamasından kısa süre sonra iktidara gelen Beyrut Kasabı Şaron ve hükümeti, İsrail tarihinin en saldırgan dönemlerinden birini başlattı. Bu aynı dönem, Türkiye-İsrail görüşme trafiğinin en sık ve yüksek düzeyde gerçekleştiği dönemdir de aynı zamanda.

Şaron'un özel temsilcisi Meri Rosenne'nin Türkiye'ye verdikleri özel önemin altını çizdiği ziyareti ile başlayan trafik, Savunma Bakanı, Dışişleri Bakanı, Genelkurmay Başkanı ve nihayet Şaron'un ziyaretiyle doruk noktasına ulaştı. Şaron'un ziyareti, tam da bir katile yakışır şekilde, 200 MOSSAD ajanı ve çok sayıda Türk polisinin koruması altında gerçekleşti. Şaron'un katil kimliği dünya çapında teşhir olduğu için, sermaye basını ziyaret öncesi bu eli kanlı katili cilalamaya çalıştı. NTV ve CNN Türk TV kanalları bol görüntülü röportajlar yayınladılar. Hakkında "savaş suçlusu" olmaktan dolayı dava açıldığı bir dönemde Şaron'u Türkiye'ye davet eden Ecevit de, kimliğine uygun bir davranışta bulunmuştur.

Geçmişe dayalı kirli ilişkiler

Stratejik işbirliği noktasına gelen TC-İsrail ittifakı, gerçekte geçmişe dayanmaktadır. Emperyalistlerin basıncı, bölgesel çıkar ilişkileri vb. etkenlerden kaynaklı sorunlar, ilişkilerin düz bir hat izlemesine imkan tanımamıştır. Emperyalizmin tam desteğiyle İsrail devletinin kurulması ile Türkiye egemenlerinin emperyalizmle uşakça ilişkileri derinleştirdikleri dönem çakışmaktadır.

Türkiye 1948'de kurulan İsrail devletini bir yıl sonra tanıdı ve 1970'lere kadar İsrail yanlısı bir politika izledi. Filistin halkının direnişinin dünya çapında meşrulaştığı dönemde ise, ikiyüzlü bir politika izleyerek, müslüman ülkelere şirin görünmeye çalıştı. Kıbrıs işgalinde yalnız kalınca, 1976'da İslam Konferansı Örgütü'nü (İKÖ) İstanbul'da toplayarak, müslüman ülkelerin Kıbrıs konusunda destek vermeleri karşılığında siyonizmi ve İsrail'i kınayan karara imza attı. Ama İKÖ'nün son toplantısında İsrail aleyhine sert bir kararın çıkmasını engelleyen de bu aynı devlettir.

Dikkata değer olan nokta, TC-İsrail ilişkilerinin ordu, istihbarat ve polis kurumları arasında gelişmiş olmasıdır. Düzen bekçileri bugüne kadar, devrimci toplumsal muhalefeti ve Kürt ulusal hareketini ezebilmek için cinayet, suikast ve terör eylemleriyle ünlü MOSSAD'ın deneyimlerinden yararlanmışlardır. İran devriminden sonra açığa çıkan MİT, MOSSAD ve SAVAK gizli işbirliği anlaşması, düzenin bekçi köpeklerinin deneyimlerini artırdı. "Filistin askısı" MOSSAD'ın aktardığı deneyimlendendir. Zira bu anlaşma, istihbarat servisi elamanlarının ve işkencecilerin eğitimini de kapsıyordu.

Filistin halkına karşı ikiyüzlü politika

Filistin halkının çektiği acılar hiçbir zaman Türk egemenlerinin sorunu olmamıştır. Onlar Filistin

sorununu kendi çıkarları doğrultusunda bir araç olarak kullanmışlardır. Dışa yansıma nasıl olursa olsun, ilişkiler her dönem sürmüştür. '91'de ise büyükelçilik düzeyine çıkmıştır. Ancak işbirliği esas olarak üst düzey askeri yetkililer aracılığıyla sürmüştür. İlk Dışişleri Bakanı ancak 1993'te İsrail'e gitmiş, onu başbakanlar, cumhurbaşkanları ve diğer bakanlar izlemiştir. İki saldırgan devlet arasındaki işbirliği öyle bir noktaya ulaşmıştır ki, Demirel'i ağırlayan İsrail Cumhurbaşkanı Weisman, TC-İsrail ilişkisini aşk ilişkisine benzetebilmiştir. Netanyahu "Türkiye-İsrail ilişkilerinde sınırlarımız sonsuzluktur"; diğer İsraili yetkililer ise, "ABD'den sonra en iyi dostumuz Türkiye'dir" demektelerdir. Bu tür ifadeler ilişkilerin vardığı boyutu göstermektedir.

ABD-TC-İsrail kirli ittifakının bu düzeye ulaştığı bir dönemde düzen sözcüleri, Ortadoğu'da barışa katkıda bulunmaktan söz etmeye riyakarlığına da göstermektedirler. Deniz, hava ve kara tatbikatları yapanlar, nükleer başlık taşıyan füzeler dahil yıkıcı silahlanma projelerine sahip olan, Filistin halkının katliamlara uğramasına, dozerlerle evlerinin yıkılmasına, bağ-bahçelerinin tahrip edilip Filistin ekonomisinin çökertilmesine destek verenler, hangi barışa katkıda bulunacaklar?

Sermaye devletinin ikiyüzlü politikası Filistin yöneticilerinde belli beklentilere yol açtı. Türk egemenlerinin demagojilerine inanan bazı Filistinli yetkililer, Türkiye'den İsrail'e karşı tavır almasını talep ettiler. Geline aşamada bu beklentiler yokolma noktasına geldi. Zira artık koşullar ikiyüzlü politika yürütmeye elvermiyor.

Bu gerçeği kavrayanlardan biri de, El Fetih Yüksek Konseyi Genel Sekreteri ve Filistin Kurtuluş Konseyi üyesi Mervan Barguti'dir. Geçen hafta İsrail'in giriştiği suikast saldırısından tesadüfen kurtulan Barguti, "Türkiye-İsrail ittifakı Filistin halkı için bir tehdittir" tespitini yaparak, Türkiye halkına Şaron'a tepki vermesi için çağrıda bulundu. Bu, Türk devletinin yüzündeki maskenin düştüğünü, Ortadoğu halkları nezdinde teşhir olmaya başladığını gösteriyor.

ABD emperyalizminin Ortadoğu politikasının hizmetindeler

ABD-İsrail-TC ittifakı, ABD emperyalizminin bölgedeki ihtiyaçları doğrultusunda oluştu. Bu ittifak ABD'nin "Ortadoğu'nun yeniden yapılandırılması" stratejisi ile "Yıldız Savaşları" projesinin Ortadoğu ayağı olarak kotarıldı. "Yeniden yapılandırma"nın ne anlama geldiği Irak ve Yugoslavya örneğinden bellidir. Amaç halkları köleleştirip, kayıtsız şartsız boyun eğmelerini sağlamaktır. ABD'nin bu haydutça amacını gerçekleştirmede Ortadoğu'daki iki ayağı Türkiye ve İsrail'dir.

İttifak, Türkiye ve İsrail egemen sınıflarının çıkarlarına da uygundur. Ortadoğu'da yalıtık durumda olan İsrail, bu sayede NATO'nun ikinci büyük ordusuna sahip bir müttefike sahip olmaktadır. Devrimci bir gelişmeyi gerçek tehlike olarak gören sermaye devleti ise, hem devrimci hareketi ezmek için MOSSAD'ın deneyimlerini ve doğrudan katkılarını almakta, hem de yayılcı emellerini emperyalizmin taşeronu olarak gerçekleştirme hesapları yapmaktadır.

Bu ittifaktan güç alan İsrail siyonizmi daha da

saldırganlaşmıştır. Bir yandan Türkiye'ye silah satma ve GAP projelerinden pay kapma, öte yandan diğer bölge ülkelerine karşı da saldırgan bir tutuma girme olanaklarına ulaşma çabası içindedir. İsrail hükümeti, basını, ordusu, istihbaratı, vb. tüm kurumlarının bu işbirliğine özel önem vermeleri rastlantı değildir. Netanyahu Hükümeti'nin Savunma Bakanı İzak Mordeçay'ın, "İki devlet ellerini birleştirdiğinde güçlü bir yumruk oluyor. Bu ilişki stratejiktir" sözleri, bu kirli işbirliği hakkında açık bir fikir vermektedir. Türk devleti Filistin halkına yapılan zulmün dolaysız sorumlusudur.

İttifak tüm Ortadoğu halklarına düşmandır

İsraili yetkililerin altını çizdikleri noktalardan biri, "iki ülkeyi yakınlaştıran özellikler"dir. Bu iki ülkenin gerçekten çok sayıda ortak özelliği vardır. Biri Filistin halkının, diğeri Kürt halkının katilidir. Her iki devlet de işkenceci, katliamcı, militarist ve saldırgan. Ve daha önemlisi, ABD emperyalizminin Ortadoğu'daki en sadık uşakları olmalarıdır. Efendileri ABD'nin Latin Amerika'daki icraatları bile, dünyanın bu en büyük haydut devletinin ne kadar kirli bir sicile sahip olduğunu göstermeye yeterlidir. CIA'nin yanlışlıkla açıkladığı Endonezya ile ilgili belgeler, bir milyon Endonezyalı komünistin CIA önderliğinde katledildiğini gözler önüne sermiştir.

Böylesine kirli sicile sahip üç devletin stratejik ittifakı, bütün Ortadoğu halklarına düşmanlığa dayanmaktadır. Bu saldırgan gücün bölgede gelişecek ilerici ve devrimci hareketleri bastırmak için hiçbir vahşetten kaçınmayacağı, Filistin'e bakılarak anlaşılabilir.

Saldırgan ittifaka karşı dayanışma ve direniş

Bu kirli ittifaka karşı bölgesel dayanışma ve direnişin önemi yeterince açıktır. Bölgedeki tüm ilerici ve devrimci güçlerin, kendi ülkelerinde ve bölge düzeyinde dayanışma ve direnişi örme perspektifiyle hareket etmelerinin önemi de... Başta Türkiye olmak üzere bölgede herhangi bir ülkede gelişecek devrimci, ilerici ve anti-emperyalist hareketliliklerin bu kirli ittifakın saldırısına uğrayacağına şüphe yoktur.

Bölgedeki kimi ülkelerin bu ittifaktan rahatsız oldukları bilinmektedir. Bunlar karşı bir ittifaka yönelebilir ya da tepkilerini farklı bir biçimde dışa vurabilirler. Kendileri de gerici olan bu devletlerden hiçbir şekilde medet umulamaz. Emperyalizme ve bölgedeki işbirlikçilerine karşı halkların tam eşitliği ve kardeşliği temelinde direniş cephesini örecektirler, ilerici, devrimci ve sosyalist güçlerdir. Saldırgan güçlerin tehdidi altında olan bölge halkları dayanışmaya her zamankinden daha açıktırlar.

Türkiye devrimci hareketine bu çerçevede özel bir sorumluluk düşmektedir. Bugün ciddi devrimci örgütlenmeler, tüm zayıflıklarına rağmen Türkiye'de bulunmaktadır. Ve Türkiye'de yaşanacak devrimci bir gelişmenin Ortadoğu halklarını etkileme olanağı oldukça fazladır. Türkiyeli devrimciler ve komünistler, gerek bölgesel devrimci dayanışmayı, gerekse halkların tam eşitliği temelinde saldırgan üçlü ittifaka karşı bölgesel direnişi örme perspektifiyle hareket etmelidirler.

El Fetih Yüksek Konseyi Genel Sekreteri Mervan Barguti :

“Filistin bağımsızlığını elde etmedikçe Ortadoğu’da istikrar olmayacaktır”

Chris Den Hond

El Fetih Yüksek Konseyi Genel Sekreteri ve Filistin Kurtuluş Konseyi üyesi Mervan Barguti, bizi Ramallah’taki küçük bürosunda kabul etti. Barguti, Filistin Özerk Yönetimi’nin Yaser Arafat’ın lideri olduğu El Fetih örgütünün güçlü ismi. Filistin’de intifadaya organize eden “Tanzim”in gayriresmi lideri olarak da tanımlanan Barguti, Filistin ve İsrail arasındaki güç dengesine ilişkin görüşlerini aktardı. 4 Ağustos’ta Ramallah’ta İsrail’in füzelerine hedef olan ve ölümden kıl payı kurtulan Barguti, Arafat’tan sonra El Fetih’te en etkili lider olarak tanınıyor.

İsrail, Filistinlilerden gelebilecek ‘terörist’ saldırılara karşı önleyici tedbirler almak zorunda olduklarını iddia ediyor. Siz ne düşünüyorsunuz?

Terörün büyük kısmının işgalden kaynaklandığını düşünüyorum. İsrail işgali zorbalıktır. Ve bizim, Filistin halkı olarak İsrail’in bu terör işgaline karşı savaşma noktasında sonuna kadar hakkımız var.

Kontrol noktaları, Filistinlilerin İsrail’de intihar saldırıları düzenlemelerini önlemek amacıyla mı kuruldu?

İntihar saldırısında ölmeyi göze almış bir insanın önüne asla geçilemez. Bu bakımdan, kontrol noktaları faydasızdır. Bildiğiniz gibi El Fetih olarak biz İsrail’e bombalar konulması stratejisine karşıyız. Fakat durumu anlıyoruz. Filistinliler güvenlik içinde değillerse İsraililer de güvenlik içinde olamazlar. Biz güvenlik ve bağımsızlığımıza kavuşmadığımız sürece, İsraililer de barış ve güvenliğe ulaşamazlar. İsraililer hem işgali sürdürmek, yerleşimlere devam etmek, hem de barış ve toprak istiyorlar. Bunun işe yarayacağını sanmıyorum. Bir seçim yapmaları gerekiyor. Eğer güvenlik ve barış istiyorlarsa, işgale son vermek zorundalar.

Savaşı kazanabilir misiniz? Eğer mümkün değilse siyasi bir çözüm nasıl sağlanabilir?

Nihayetinde siyasi bir çözüme ihtiyaç olduğuna inanıyoruz tabii. Oslo Anlaşması doğrultusunda bir ateşkes sürecine başladık. Ve tüm engellere karşın, Oslo Anlaşması’ndan oldukça memnunduk. Anlaşma İsrail işgalinin son bulması ve yerleşim birimlerinin durdurulmasına vs. yol açacaktı. Malesef bu gerçekleşmedi. Biliyor musunuz, İsraililer Batı Şeria ve Gazze’de yerleşimciler için 1967 ve 1993 yılları arasındaki 26 yıllık zaman zarfında 25 bin bina inşa ederken; Oslo Anlaşması’nın ardından 1993-2000 yılları arasında barış görüşmeleri şemsiyesi altında yerleşimciler için 23 bin bina yaptılar. Siyasi bir çözüme inanıyoruz. İsraililer savaşı askeri güçle kazanamazlar. İsraililer Filistinlileri intifadaya zorluyorlar. İntifadaya devam edeceğiz, direnmeden hiçbir şey elde edemeyiz. Aynı zamanda görüşmelerde bulunmak için masaya da oturabiliriz. Buna karşı değiliz.

Nasıl bir çözüm mümkün olabilir? Bir devlet, iki halk? Ya da iki ayrı devlet?

Dünyadaki en kötü savaş için en iyi çözüm, iki halkın eşit haklardan yararlandığı tek demokratik devlettir. Dünyanın her tarafında olan budur; birçok halk ve dinler eşit haklarda sivil bir toplumda bir arada

yaşayabilmekteler. Maalesef bu şu anda mümkün değil, belki gelecekte 20-30 ya da 40 yıl sonra olabilir. Çünkü (böyle bir çözümü) Filistinliler değil İsraililer geri çeviriyorlar. İsraililerle, Yahudilerle, Müslümanlarla, Hıristiyanlarla eşit haklara sahip olduğumuz bir devlette birarada yaşamaktan ve demokrasiyi uygulamaktan mutluluk duyardım. Benim için en iyi çözüm olmasa da tek çözüm iki ayrı halk için iki ayrı devlettir. İyi komşular olarak yan yana yaşayabiliriz; sırt sırta değil, yüz yüze... Olası en iyi çözüm ve gerçek barışın koşulu budur. İsraililer işgal ettikleri topraklardan geri çekilmeliler yani...

Tabii ki, tamamıyla. İsrail 1967’deki sınırların gerisine çekilmelidir. Çünkü Filistin devletini işgal altında geliştirmek mümkün değil. Dünyada işgal altında gelişebilen bir ülke hiç duymadım. İşgal altında egemenlikten bahsedilemez. İsrail işgal kuvvetlerinin bütünüyle geri çekilmelerinin bağımsızlığımızın ön koşulu olduğu fikrindeyim. Mısır’daki Sina Çölü’nden, Ürdün’den ve Güney Lübnan’dan çekildiler, Suriye’deki Golan’dan da çekilmeye hazırlar. İsrail aynı şeyi Filistinlilerle yapmayı neden istemiyor? Golan Tepeleri, Lübnan, Ürdün ve Sina da Batı Şeria, Gazze ve Kudüs gibi aynı günde işgal edilmişlerdi. Bu durumda İsrail, BM’nin 242. ve 338. kararları doğrultusunda Filistin’den çekilmelidir. Filistin neden bir istisna olmak zorunda?

Belki yerleşimciler yüzündendir...

Yerleşimcilerin burada olmaya hakları yok, bizim ülkemizi terketmeliler. Onların kendi ülkeleri var. Bir yandan kendi devletlerini istiyorlar, bir yandan da bizim devletimizin bir parçası olmaya çalışıyorlar. Bu adil değil. BM kararlarına göre, yerleşimcilerin buradaki varlığı yasadışı, yasalara aykırı. Yani bu insanlar kendi topraklarına geri dönmek zorundalar.

Uluslararası gözlemcilerin bu konudaki rolü ne olabilir?

Uluslararası gözlemcileri başarılı bulmuyorum. Sadece kurbanların sayısını hesaplamak için geliyorlarsa, aynı şeyi medya da yapabilir. Üstelik onlardan çok daha iyi yapabilir. Bizim Filistinliler olarak uluslararası bir koruma gücüne ihtiyacımız var. Ve uluslararası güçlerin görevi; İsrail’in Batı Şeria, Gazze ve Kudüs’ün doğusundan tamamıyla geri çekilmesini ve bunun zaman çizelgelerini gözlemek olmalıdır. Bizim buna ihtiyacımız var, sadece izleyen gözlemcilere değil.

ABD’nin rolü nedir?

ABD işgalde ve Filistinlilerle karşı geliştirilen saldırılarda yer almaktadır. Tankların, uçakların ve bombaların tümü ABD’den geliyor. Okuyabilirsiniz, ‘ABD’de yapılmıştır’. Fakat ABD’nin BM örgütü bünyesinde İsrail’e verdiği siyasi himaye, askeri silahlardan çok daha tehlikeli. ABD, BM güçlerinin bölgeye gönderilmelerine karşı BM Güvenlik Konseyi’nde veto hakkını kullanıyor. ABD bir sorun. Barış görüşmelerinde de adaletli bir arabulucu değil. Biz ABD’nin yanısıra Avrupalılar ve Ruslarla birlikte BM örgütünün yönetiminde yeni bir barış konferansı talep ediyoruz.

Araplar ve Ortadoğu’daki ülkeler Filistinlilerden çok petrodolarla mı ilgileniyorlar?

Evet, bu tarihi bir gerçek. Ne yazık ki Arap ülkeleri Filistinlilere gerçek destek vermiyorlar. Arap ülkeleri Filistinlilere sadece deklarasyon veriyorlar. İntifadaya, Filistin sınırlarındaki giriş-çıkış yasağına, çok zor ekonomik şartlara, pek çok Filistinli işçinin işlerini kaybetmelerine rağmen Filistinlilere gerçek desteği vermediler.

Bu ülkelere kendi halkları destek konusunda baskı yapmıyorlar mı?

Evet, halkları desteklemek, destek vermek istiyorlar. Bizim için Arap ülkelerinde, Ortadoğu’da, İslam ülkelerinin genelinde gösteriler düzenliyorlar. Dünyadaki tüm halklardan destek buluyoruz, fakat hükümetler düzeyinde sorunumuz var. Çünkü hükümetlerin çoğu ABD’nin talimatları doğrultusunda çalışıyorlar.

Filistinlilerin durumu Kürtlerin durumuna benziyor mu?

Türkiye öteden beri ABD ile birlikte çalışıyor. Türkiye’nin komşularıyla ilişkileri çok kötü. İsrail’le de stratejik anlaşmaları var. Bazen bunun bedelini ödüyoruz ‘yararını görüyoruz’ da olabilir mi emin değilim. Kürtler bizimle birlikte İsraile karşı savaşmak için geldiler. Bir zamanlar Kürt Selahaddin’in Kudüs’ü kurtarmak için geldiğini de unutmamak lazım. Kudüs’ü Araplar, değil Kürtler kurtardı. Kürt halkıyla tarihte böyle iyi ilişkilerimiz oldu. Tüm dünyadaki halklar arasındaki dostluk, özgürlük ve bağımsızlığı getirecektir. Filistinliler açısından kendini tecrit edilmiş hissetmemek çok önemli. Dayanışmanın önemine ilişkin bir örnek vereyim: Ben 1980’de İsrail’de cezaevindeyken, Kuzey İrlanda’daki IRA tutsakları, Bobby Sands ve diğerleri açlık grevi yapıyorlardı. Ben hücremde tecrit altındaydım. Açlık grevi yapıldığını duyduğumda, bizler de tutsaklar olarak dayanışma ve destek amacıyla bir hafta açlık grevi kararı aldık. Bobby Sands bunu hiçbir zaman öğrenmedi, bizi de tanıymıyordu. O sırada hiçbir bağlantımız yoktu. Fakat bu dünyada birbirine destek vermek ahlaki bir görevdir.

Suçlanması gereken birileri varsa, onlar da Amerikalılardır. Çünkü barış sürecinin kötü bir doğrultuya girmesine müsaade ettiler. İsrail’den yana taraf olurlarken, Filistinlilerin taleplerini görmezden geldiler. Bizim gözlemcilere değil, sadece bir şeye; İsrail’in işgale son vermesine ihtiyacımız var. İsrail işgalinin sona erdirilmesi yolunu açmayan hiçbir adım işe yaramayacaktır. Ve intifada devam edecektir. İsrail boykotu oldukça yararlı. Avrupa ve Rusya, uluslararası hukukun dışındaki süper güçlermiş gibi İsrail ile ilişkilerine devam etmemeliler. Miloseviç’i uluslararası mahkemeye çıkaran Avrupalılar, aynı şeyi Şaron’a da yapabilirler. Belçika’da Şaron’a neler olabileceğini takdir edebiliyorum. Bu intifadaya verilebilecek çok önemli bir destek olur. Şaron’un ziyaretleri sırasında Fransa, İtalya, Almanya, İngiltere’de yapılan gösteriler bizim için büyük bir moral destek oldu.

Filistin bağımsızlığını elde etmedikçe Ortadoğu’da hiçbir istikrar, barış veya güvenlik, huzur olmayacaktır.

(“antikapitalist@yahoogroups.com” isimli internet sitesinden alınmıştır-SY Kızıl Bayrak)

Sümerbank işçisinden fabrika önünde kitlesel basın açıklaması...

“Direne direne kazanacağız!”

Fabrikalarının kapatılması üzerine haftalardır direnişte olan Sümerbank işçileri, direnişlerinin 85. gününde bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Daha önce fabrika önünde zincir oluşturma, Türk-İş binasına yürüyüş eylemi gerçekleştiren Sümerbank işçileri 8 Ağustos Çarşamba günü kitlesel bir basın açıklaması yaptılar. Bugüne kadar tamamen kendi dışında devam eden direnişi görmemezlikten gelen Türk-İş yöneticileri de basın açıklamasına katılmak zorunda kaldılar.

Yaklaşık 600 kişinin katıldığı basın açıklamasına, Aliğa Petkim işçileri, Tümtis'e bağlı ambar işçileri, Tekel işçileri ve Tekel içki fabrikası işçileri de destek verdiler. Süreci değerlendiren basın açıklamasında kazanana kadar direnebileceğinin mesajı verildi.

Basın açıklamasında sık sık “Direne direne kazanacağız!”, “Sümerbank işçisi yalnız değildir!”, “Yaşasın sınıf dayanışması!”, “Kahrolsun IMF bağımsız Türkiye!”, “İMF defol bu memleket bizim!”, “Yılgınlık yok direniş var!” sloganları atıldı. Eylem yaklaşık 1 saat sürdü.

Bu basın açıklaması bir kez daha gösterdi ki eylemli süreçler işçilerin moralini, motivasyonunu, direncini daha da yükseltmektedir. Durgun süreçler ise dağılma yaratmakta ve direncin kırılmasında bir etken olmaktadır. Bu durum gözetilmeli ve direnişin mutlaka zafere ulaşması noktasında dikkate alınmalıdır.

İşçiler eylemler yapıldığını, destek verildiğini gördükçe direnişe daha sıkı sarılmakta, moralleri

yükselmektedir. Tersi durumda ise kararlılığın yerini karamsarlık almaktadır. Kesinlikle buna izin verilmemelidir.

Ağustos'un 19'unda yapılacak olan dayanışma gecesine iyi bir hazırlığın yapılması direniş için oldukça yararlı olacak ve işçilerin moralini yükseltecektir.

**Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!
İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!
Yaşasın sınıf dayanışması!**

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Basın açıklamasında Sümerbank işçileriyle konuştuk:

“Zafer direnen emekçilerin olacaktır!”

- Direnişin bugünkü geldiği nokta üzerine düşünceleriniz neler? Bundan sonrası için ne tür eylem ve etkinlikler düşünüyorsunuz?

1. işçi: Eylemimizi sonuna kadar götüreceğiz. Gidebildiğimiz yere kadar gideceğiz. Bundan sonra düzenleyeceğimiz bir dayanışma gecesi var. Buradan elde edilecek gelirle de yiyecek ihtiyaçlarımız karşılanacak. Desteğin biraz daha fazla olmasını istiyoruz. Ankara yürüyüşü geceden sonra netlik kazanacak. Ankara'dan şu an haber bekliyoruz. Bugüne kadar herhangi bir haber gelmedi. Biz eylemlerimizi devam ettireceğiz.

Aymasın işçilerinin durumu da bize yakın. Onları yürekten destekliyoruz. Beraber mücadeleimizi devam ettirerek beraber kazanmak istiyoruz. Hep elele olmak istiyoruz. Yüreğimiz onlarla. İnanıyorum ki onlar da direndikleri durumda kazanacaklardır.

2. işçi: Ankara yürüyüşünü burada yapabileceğimizi bitirdikten sonra düşünüyoruz. Daha burada yapılacak çok şey olduğunu düşünüyorum. Bir gece düzenliyoruz. Emek ve dayanışma gecesi. Miting çalışması da olabilir. Bazı arkadaşlarımızın kafasında böyle bir düşünce var. Bunun kararını alabiliriz ama şu anda herhangi bir netlik yok. Eğer buralarda yapacağımızı yapıp da sonuç alamazsak ondan sonra Ankara diyoruz.

Buradan Aymasın işçilerine direnişlerini sürdürsünler diyorum. Zafer direnen emekçilerin olacaktır. Farklı gerekçelerle kapının önüne konulsak da kaderimiz ortak. Sonuçta onlar da biz de mücadele ederek kazanabiliriz. Alanımızı terkedersek yenildik demektir.

3. işçi: 85 gündür buradayım. 85 gündür olumlu-olumsuz birçok şey yaşadım. Ama

bugünkü basın açıklaması gözlerimi yaşarttı. Gerçekten insanların buraya gelmeleri, destek vermeleri beni çok duygulandırdı ve apayrı bir atmosfer oldu. Şu anki duygularımı anlatamam. Ben bu işe başladığım günden beri fabrikanın tekrar açılacağına inanıyorum, yapmacık olarak değil gönülden inanıyorum.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Türk Hava Yolları kargo terminalinde baskılar

Merhaba dostlar,

Sizlere Türk Hava Yolları kargo terminalinde temizlik hizmetleri veren Service Group adlı bir taşeron şirketin işçilerini yıldırma için uygulamaya koyduğu oyunları anlatacağım.

Bu, projede çalışan şef Halil İbrahim Altıntaş'ın belini incitmesinden dolayı bölge müdürü Yılmaz beyden üç günlük izin istemesi ile başladı. Kendisi onbeş günlük senelik izne çıkarıldı. İzni bitmeden 4 Ağustos tarihinde yerine başka bir projeden şef getirildi ve Halil İbrahim Altıntaş'ın işine son verildi. Bir yılı doldurmasına rağmen kıdem tazminatı verilmedi.

Şerif Farımaz, temizlik işçisi ve beş yıldır aynı şirkette çalışıyor. Hiçbir neden gösterilmeden onun da projedeki işine son verildi. Şirketin Kavacık'taki merkezine çağrıldı. Tazminat ödememek için İzmit'te iş önerilmiş, arkadaşımız kabul etmemiş. Zorlayarak imzalatmaya çalıştıkları evrakları imzalamamış. Biz sana beş kuruş vermeyiz, sana iş veriyoruz, git bildiğin yere şikayet et, demişler.

Sıra bizlere geliyor. Türk Hava Yolları temizlik hizmetlerini kendisi vereceği için çok yakında bizlere de aynı işlem yapılacaktır. Zaten altı yıllık işçiyle yeni işçileri de asgari ücret düzeyine çektiler. Projeden %44 artış almalarına rağmen bu arkadaşlarımıza bir lira zam yapmadılar.

Günden güne baskılarını arttırarak, işçileri yıldırarak, işten kendilerinin çıkmalarını sağlayarak, böylece tazminat haklarını gaspetmeye çalışıyorlar. Emegimizi sömürmekle yetinmeyenler zor yolu ile yasal haklarımız olan tazminatlarımıza da el koymak istiyorlar.

Karar verdik; işverenin bütün baskılarını ve üzerimizde oynamak istediği oyunları boşa çıkararak, bu emek ve insanlık onuru mücadelemizden mutlak zafer ile çıkarak, işçi sınıfının örgütlü gücünün karşısında hiçbir gücün duramayacağını dosta düşmana göstereceğiz.

Yaşasın işçilerin örgütlü mücadelesi!

SY Kızıl Bayrak okuru bir kargo çalışanı

Tariş mitinginde 40 bin kişi haykırdı:**“İMF defol!, Hükümet istifa!”**

9 Temmuz tarihinde Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurulu tarafından Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu'na devredilen Tarişbank, İMF programıyla tarımın çökertilmek istendiğini gözler önüne seren yeni bir örnek olmuştu. Bu gelişmeler üzerine 3 Ağustos'ta Alsancak Gündoğdu Meydanı'nda 16 birlikten oluşan Ziraat Odaları ve Tariş ortakları tarafından büyük bir çiftçi mitingi yapıldı.

Mitingi öncesi Bergama'dan temsili düzeyde başlayan yürüyüş, İzmir'in içinden ve çevre illerden katılımlarla, akşam 18:00'de Gündoğdu Meydanı'nda biraraya gelinerek mitinge dönüştürüldü. Mitinge yaklaşık 40 bin kişi katıldı.

Mitingde genellikle İMF ve hükümet karşıtı sloganlar atıldı. Bu, insanların İMF politikalarına olan tepkisini ifade ediyordu. Sümerbank işçilerinin kendi pankartlarıyla katıldıkları eyleme, Bank-Sen, DİSK Birleşik Metal-İş, Türk-İş ve Hak-İş sendikaları da pankartlarıyla katıldılar. “Ankara, Ankara duy sesimizi/Bu gelen çiftçinin ayak sesleri!”, “Hükümet istifa!”, “Kahrolsun İMF!”, “Susma sustukça sıra sana gelecek!” vb. sloganlarının atıldığı eylemde, “Çalışanlar sokağa, hortumcular Laila'ya/Koop-İş”, “Dünya Bankası çiftçiyi köle yapamayacak”,

“Tarişbank İMF'ye kurban edildi”, “Uyuyan dev uyandı” yazılı dövizler taşındı.

Eylemde en çok dikkat çeken ve öne çıkan durum, kürsüden çiftçilere seslenmek isteyen bir grup DYP'li milletvekilinin yuhalanması ve kürsüye içi su dolu pet şişelerin atılması oldu. Milletvekillerinin kürsüye çıktığı sırada kürsünün önünde izdiham yaşandı. Bu da köylünün politikacılara olan tepkisini göstermesi açısından dikkate değer bir gelişmeydi.

Miting, kürsüden sergilenen tiyatro oyunu, halk oyunları ve müzik dinletisinin ardından son buldu.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

“Öncelikle birlik ve beraberliğimizi sağlam kurmamız lazım”

Bizler Komsa işçileri olarak greve çıktık. Grev bittikten sonra işbaşı yaptık. Fakat daha sonra patron rahat durmadı. Bir ay arayla 20, 27 ve 47 sendikali arkadaşımızın işine son verdi. Sendikadan istifa etmesi için bazı arkadaşları da satın almaya çalıştılar. Bunu kabul etmeyen arkadaşlarımız bu haksızlıklara boyun eğmemek için kendileri işten çıktılar.

Patron kalan arkadaşlarla birlikte beni Komsa AŞ bünyesinde faaliyet gösteren GES adlı şirkete geçirmeye istedi. Bu, 48 kişi kalan az sayıdaki sendikali işçiyi tasfiye etmek için oynadıkları bir oyundu. Biz buna karşı, sendikali arkadaşları usulüne uygun olarak kanuni yoldan sendikamızla beraber geçirin dedik. Bunu kabul etmediler. 6. ayın 15'inde bize yeniden teklif geldi ve ayın 22'sine kadar bir hafta süre verdiler. Ne olduysa, birden bire çarşamba günü toplantı yaparak Haziran'ın 21'inde süre doldu dediler.

İçimizden bizi satanlar olmasına rağmen çoğunluk bunu kabul etmedi. Haziran'ın 21'i akşamı paydos ettik. Sabah işe gittiğimizde bizi içeriye almadılar. İşimize son verildi. Patron haklarımızdan sadece kıdem tazminatını veriyor, ihbar tazminatını ise nasıl alırsanız alın diyor. Aradan bir aydan fazla zaman geçmesine rağmen bizi sürekli oyalayıp durdular. Biz de patronları mahkemeye verdik.

Mahkeme yoluyla kalan haklarımızı almayı düşünüyoruz. Tabii Türkiye'de yaşıyoruz. Mahkemenin ne kadar zaman sonra sonuçlanacağı malum. Ben çalıştığım iki sene boyunca, ne yazık ki Türkiye'de sendikalaşmanın öldüğünü gördüm. Başka olaylara da şahit oldum. Ümraniye'de tekstil üzerine çalışan bir işyerinde sendika

var, ama nasıl sendika! Burada çalışan sendikali arkadaşların aldıkları ücret TİS öncesi 130 milyonu. Sendikasız olanlar ise 180 milyon alıyorlar. Bir de diğer haklardan faydalanyorlar.

Buradan sendika başkanlarına seslenerek bu yaşananları göstermek istiyorum. Komsa'da sendikalaşma faaliyeti başlamadan bitti. Buna seyirci kalan sendika başkanlarına sesleniyorum. Aldıkları maaşı adam gibi haketsinler. Görevlerini layıkıyla yapınlar. Yapmazlarsa bütün üyelerini zamanla kaybedecekler. Sendika başkanı bize grevde iken 57 bin üyemizle arkanızdayız dedi. Komsa'da 130 sendikali kaldı ve artık sendika bitti.

GES'e geçme sürecinde ise, 48 sendikalıdan 12'si bunu kabul etti. Üye sayısı 36'ya düştü. Daha sonra 18 kişi sendikaya üye oldu. İçeriye girenler yaklaşık olarak 17'ye çıktı. Şu anda içerde çalışanların sayısı 100'e yakın.

Onlara Komsa işçisi arkadaşlarım adına da sesleniyorum. Çok geç kalınmasın, yoksa hem güveni hem üyeyi kaybederler. Üye olmayınca sendika da olmaz.

Komsa'da yaşadıklarımız bütün işçi kardeşlere bir deneyim olsun. Öncelikle kendi aramızda birlik ve beraberliğimizi sağlam kurmamız lazım. Her vurulduğunda çelikleşen demir gibi olmalıyız. Ama en önemlisi, bizlerin hak alma mücadelesinde kararlı olmasıdır.

Bundan sonra sendika başkanlarıyla anladıkları dilden konuşmalıyız. Bundan da anlamıyorlarsa, onları aşağı indirmesini bilmeliyiz.

İşten atılan bir Komsa işçisi
25 Temmuz '01

Eylem ve etkinliklerden kısa kısa...**Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencilerinden eylem**

Yıldız Teknik Üniversitesi öğrencileri yaz okulu soygununa karşı eylem yaptı. Dekanlık binası önünde toplanan öğrenciler, “Eğitim hakkımız enellenemez!”, “Kobay değil, öğrenciyiz!”, “Parasız bilimsel, anadilde eğitim” yazılı dövizler taşıdılar. Alkışlarla Mimarlık Fakültesi'ne yüründü. Yapılan basın açıklamasında; yaz okulu kayıtları için “bağış” adı altında 15 milyon lira alındığı belirtilerek şunlar söylendi: “Parayı vermeyen öğrencilerin kayıtları yapılmadı. Bu paraların bizlere burs olarak geri döneceği vaat edilmesine karşın ihtiyacı olan birçok öğrenci bu paradan yararlanamadı.”

Kadın örgütlerinden direnişe destek

Ölüm Orucu eyleminin 290. gününde, çeşitli kitle örgütlerinin bulunduğu kitle 4 Ağustos Cumartesi günü Galatasaray Lisesi önünde basın açıklaması gerçekleştirdiler. Yapılan açıklamada “Biz kadınlar olarak 19 Aralık saldırısını yaşayan kadın mahpuslara aylardır dayanışma duygularımızı gönderiyoruz. Ne yazık ki onlardan bazılarında artık hiç ulaştıramayacağımız biliyoruz. Ancak yaşam devam ettikçe umut da devam ediyor.”

Ersin Nakış'ta direniş

İstanbul Merter'de kurulu olan Ersin Nakış'ta 65 işçi çalışıyor. Sendikali çalışma yapan işçilerden 15'i işten çıkartıldı. Bunun üzerine işçiler işyerini işgal ederek üretimi durdurdu.

Hiroşima'nın yıldönümünde eylem

Hiroşima'ya atom bombasının atılması yıldönümünde Green Peace üyeleri İncirlikte eylem yaptı. 11 kişinin gerçekleştirdiği eylemde eylemciler kendilerini İncirlik Hava Üssü'nün giriş kapısına zincirledi. “Yıldız Savaşlarını Durdurun!” yazılı pankart açarak tişört giydiler. Jandarmanın saldırısı sonucu güçlükle gözaltına alınan eylemcilerin yaptığı açıklamada, “ABD'nin yıldız savaşları programının ateşleyeceği nükleer silahlanma yarışı dünyaya çok şey kaybettirecek” denildi.

Katil Şaron protestoyla karşılandı

İstanbul Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda Halkevleri'nin Şaron'un Türkiye'ye gelişini protesto etti. 40 kişinin katıldığı eylemde yapılan basın açıklamasıyla, Türkiye'nin Şaron'u kabul etmesi protesto edildi. Açıklamaya müdahale eden polis protestocuları terör estirerek gözaltına aldı.

ÇHD İstanbul Şubesi'nin basın toplantısında direnişçi devrimciler konuştu:**Devletin planlı saldırısını püskürtecek, sonunda biz kazanacağız!..”**

Ölüm Orucu Direnişi'nin 294. gününde ÇHD İstanbul Şubesi, TİHV İstanbul Temsilciliği ve tahliye olan direnişçilerle birlikte basın toplantısı düzenledi. ÇHD adına hazırlanan metni okuyan ÇHD İstanbul Şube Başkanı Severel Demir, devletin uyguladığı her türlü yönetime rağmen Ölüm Orucu'nun halen devam ettiğini vurgulayarak, tutuklu ve hükümlülerin insani demokratik taleplerinin karşılanması için Adalet Bakanlığı'na diyaloga çağırdı.

Basın metninin okunmasının ardından TİHV İstanbul Temsilcisi, kendilerine yapılan başvurulardan ve direnişçilerin sağlık durumlarından bahsetti.

Söz sırası tahliye olan direnişçilerde idi.

İlk sözü **Ecevit Alişan Şanlı** aldı. Hastanelerdeki işkenceyi, kendisine yapılan zorla müdahaleyi, doktorların tedaviyi kabul ettirmek doğrultusunda aldıkları tutumları, İçişleri Bakanlığı yetkililerinin gelerek kendilerine işbirliği teklif ettiklerini anlattı. Bilinç kaybı yaşasa bile içeride direniş sürüyor, talepler karşılanmamışken, direnişini dışarıda sürdürmek noktasında karar verdiğini ve çıktığı gibi doğruca Armutlu'ya koştuğunu söyledi.

Erdal Gökoğlu ise; *“Zorla müdahale sonucu geçmişime dair birçok şeyi unuttum. Ancak unutmadıklarım var: Ulucanları unutmadım. Orada katliamı yapanları, 10 arkadaşımızı öldürenleri unutmadım. Devrimci olduğumu hiçbir zaman unutmadım.”* dedi.

Sincan F Tipi Cezaevi'ni yaşayan **Bülent Öner** yaptığı konuşmada; tek kişilik hücrede 4 ay yaşadığını, aile görüşünün bile, zorla üst arama vb. ile tam bir eziyete dönüştüğünü söyledi.

Sadık Yılmaz ise şunları söyledi: *“Dışarıya çıktuktan sonra tanıdıklarım sıkça niye Ölüm Orucu'na girdiğimizi soruyorlardı. Ben de onlara sürekli aynı cevabı verdim. Başka yapacak hiçbir şeyimiz yoktu. 19 Aralık katliamından sonra kaybedecek yalnızca bir tek canımız kaldı...”*

Direnişçi **Başak Otlu** ise, kendine yapılan zorla müdahalenin yarattığı tahribatlardan, son iki yılı hatırlayamamasından, Ulucanlar katliamını güçlükle hatırlamasından, en sevdiği insanların ölümü karşısında hissizleşmesinden bahsetti.

Nezihat Turan, 19 Aralık operasyonunda yaşadıklarını anlattıktan sonra, devletin tahliye manevrasının anlamı üzerine düşüncelerini belirtti. Muharrem Horuz'un Adli Tıp Kurumu'nun hazırladığı rapora rağmen bırakılmamasıyla ilgili olarak onun ölümü konusundaki kararın öncesinde verildiğini söyledi. Direnişinin 100. günlerinde Kandıra'dan Ankara'ya mahkemeye götürülüşünün, sarsıcı yolculuğun da bu planın bir parçası olduğunu belirtti.

Edirne F Tipi Cezaevi'nde zorla müdahaleye uğrayan ve sakat kalan **İsmail Sadıç**, saldırının salt devrimci tutsakları değil, asıl olarak dışarıdaki işçi ve emekçileri hedeflediğini söyledi.

Ardından söz alan **Melek Tukur** şunları söyledi: *“17 Ağustos depreminde deprem bölgesindeki çalışmalara katılmıştım. Bu esnada sürekli duyduğum ve herkesin beynine kazınan bir cümle vardı. ‘Orada kimse var mı?’ 19 Aralık'tan sonra atıldığımız hücrelerde birbirimizden hep bu sözlerle haber aldık. ...Devletin bu planlı saldırısını püskürtecek gücün içeride ve dışarıda olduğuna inanıyorum ve eminim ki*

biz kazanacağız.”

Fatime Akalın ise; Niğde Cezaevi'nde Ölüm Orucu Direnişi'nin 2. ekibinde yer aldığını, direnişinin 150. gününde zorla müdahale sonucunda bilinç kaybı yaşadığını, Niğde Devlet Hastanesi'nden Ankara Numune Hastanesi'ne sevk edildiğini, bilincinin açılmasını sağlayanın ilk başta ayağındaki kelepçeler ve bir de Ulucanlar katliamına katılan bir askerin anlatımları olduğunu anlattı. Ölüm Orucu'na tekrar başlamasıyla birlikte Ulucanlar, Niğde ve Gebze olmak üzere 3 cezaevi dolaştığını ve son olarak bulunduğu hastanede devletin tahliye edilmeyi direniş bırakma şartına bağlayarak karşılarına getirdiğini, ancak bunu devrimci onuruna yakışmayacağı için reddettiğini belirtti.

'96 Ölüm Orucu direnişçisi **Cafer Gürbüz**, '96 direnişinden sakat kaldığını, kendi ihtiyaçlarını karşılamaktan yoksun olduğunu, ancak inancını hiçbir zaman yitirmediğini vurguladı.

Önder Dağdelen, 19 Aralık operasyonunun ardından Kandıra F Tipi Cezaevi'ne sevk edildiğini, Ölüm Orucu'na başladığını, kendine burada zorla müdahale edildiğini, devletin tahliye edilmeyi direniş bırakma şartına bağladığını ve buradan baskı yaptığını anlattı. Tahliye manevrasının da tutmayacağını ve içeride yeni ekiplerle büyüyen direnişle zaferin kazanılacağını belirtti.

Son olarak söz alan **Zeynel Sarar** ise, cezaevleri sorununun işçi ve emekçilerin sorunlarından bağımsız ele alınamayacağını ve sorunun olduğu gibi çözümün de birlikte mücadelelen geçtiğini belirtti.

ÇHD İstanbul Şubesi'nin basın açıklaması metninden...**Tecrite son, çözüm için derhal diyalog!..**

F tipi cezaevlerine karşı 20 Ekim 2000 tarihinde başlatılan Ölüm Oruçları 294. gününde devam ediyor. Dokuz ayın geride bırakıldığı bu süreç, etkileri ve sonuçları itibarıyla belleğimizden bir daha silinemeyecek derecede ağır izler bırakmıştır. Demokratik kişi ve kurumların bütün çabalarına rağmen sorunun çözümü yönünde bir adım atılmamıştır. 62 kişinin ölümü ve yüzlerce kişinin sakat kalması ile sonuçlanan bu sürecin devam etmesi halinde daha pek çok yaşamın yitirilmesine neden olunacağı ortadadır. (...)

Mevcut F tipi cezaevleri savunma hakkı dahil olmak üzere her hakkın kısıtlandığı veya ortadan kaldırıldığı uygulamalar ile tartışılmaktayken yeni F tipi cezaevleri açılmakta, mevcut cezaevlerinde kısıtlamalar arttırılmaktadır. Bolu ve İzmir F tipi cezaevleri geçtiğimiz günlerde diğerleriyle aynı uygulamalar gerçekleştirilerek açılmıştır. Yeni açılan bu cezaevlerinden kötü muamele ve işkence haberleri gelmektedir. Aynı şekilde Kandıra F Tipi Cezaevi'nde son bir haftadır sistemli bir şiddet uygulandığına, aramalar sırasında insanların dövüldüğüne ilişkin bilgiler ulaşmaktadır. Bütün bu gelişmelerin ardından bugün ölüm oruçlarında yaşamını yitirenlerin sayısı 30'a ulaşmış durumdadır. (...)

Sorunun insan yaşamını esas alan bir bakış ile çözümlenmesi yönündeki bütün girişimler ve bütün çabalar karşılıksız bırakılırken, Adalet Bakanlığı bu kez ilgili diğer Bakanlıklarla birlikte başka bir projeyi hayata geçirmeye başladı. Bu kez önce Ölüm Orucunda olanlara zorla tıbbi müdahale yöntemi, daha sonra ise bu şekilde ya da uzun süreli ölüm orucuna bağlı olarak sakatlanarak cezaevinde kalmalarına olanak bulunmayan hükümlülerin cezalarının 6 ay süre ile ertelenmesi ve tutuklu olanların

tahliye edilmesi yöntemi benimsenerek ailelerine teslim edildiler. (...)

Yukarıda isimlerini belirttiklerimiz dışında, haklarında cezaevinde yaşamasına olanak bulunmadığı yönünde doktor raporu bulunmasına rağmen tahliyesine veya cezalarının ertelenmesine karar verilmemiş kişiler bulunmaktadır. Bunlardan Muharrem Horoz hakkında Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu'nun *“beslenme yetersizliğine bağlı terminal dönem bozukluğunun cezaevi koşullarında hayatı için kat'i tehlike tevlit edeceği”* tespitini içeren raporuna rağmen, Ankara 1 No'lu DGM 01 Ağustos 2001 tarihli kararı ile *“Saniğin tutuklu olduğu, CMUK 399. maddesinin hükümlüleriyle ilgili uygulanabilir bir madde olduğu ve kaldı ki cezaevi koşullarında yaşaması hayati tehlike tevlid edecek tutuklunun tedavi göreceği uygun bir devlet hastanesinde devlet güçlerinin gözetimi altında tedavisinin mümkün bulunduğu da anlaşıldığından, dosya kapsamı, delil durumu ve sevk maddesi de gözetilerek”* tutukluluğunun devamına karar verilmiştir. Bu kararın verildiği tarihten 2 gün sonra, 3. Ağustos 2001 günü Muharrem Horoz tutulduğu Kandıra F Tipi Cezaevi'nde yaşamını yitirdi.

Yine tutulmakta olduğu Edirne F Tipi Cezaevi'nde ölüm orucunun 230. gününde bilinç kaybına uğraması sonucu tıbbi müdahalede bulunulan ve Wernicke Korsakoff tanısı konulan Selahattin Akçan hastanede 2 gün süre ile tedavi edildikten sonra gönderildiği cezaevinde tutulmaya devam ediyor.

Haklarında Adli Tıp kurumu veya ilgili sağlık kurumları tarafından düzenlenen raporlarda bu kişilerde *“Beslenme bozukluğuna bağlı Annezik Sendrom”, ‘Wernicke-Korsakoff Sendromu’ olduğu tespit edilmiştir. Belirtilen*

raporlarda, muayenesi yapılan kişilerde bilinç kaybı ya da bulanıklığı bulunduğu, kooperasyon sağlanamadığı, yer zaman kişi oryantasyonlarının bozuk olduğu, yakın ve uzak belleklerde ileri derecede yıkım bulunduğu, düşünce içeriğinin sığılaştığı ve çocuksulaştığı, başkasının yardımı olmadan gündelik hayatını tek başına sürdüremeyecekleri, tek başlarına yürüyemedikleri” tespit edilmiş ve bundan sonra tedavi ile düzleme ihtimallerinin çok zayıf olduğu belirtilmiştir.

Açıklanan bu gelişmelerin ve ölüm oruçlarında şu ana kadar uygulanan yöntemlerin sorunu çözmekten çok yeni sorunlar yarattığı görülmektedir. Ölüm Oruçları'nda 10 ayın geride bırakılmakta olduğu şu günlerde cezaevlerinden ölüm orucuna yeni başlayanlara ilişkin haberler gelmektedir. Cezaevlerinden bu nedenle tahliye edilenlerin bir kısmı dışarıda Ölüm Orucu'na devam etmektedir ve sağlıkları giderek bozulmaktadır. Derneğimize ulaşan bilgilere göre büyük çoğunluğu 11 Mayıs tarihinde Ölüm Orucu'na başlayıp halen devam eden kişi sayısı 140, cezaevinden tahliye olduktan sonra devam eden ve dışarıda Ölüm Orucu sürdürenlerin sayısı 27'dir. Bu kişilerin de sağlık durumu giderek bozulmaktadır.

Soruna kalıcı ve insani çözüm bulunmaması halinde yeni ölümler ve sakatlıklar an meselesidir.

Buradan Adalet Bakanlığı'na bir kez daha sesleniyoruz. Bu insanlık trajedisine son verilsin.

Yeni ölümler yaşanmadan ve başka sakatlıklar yaratılmadan insan onuruna uygun koşulların yaratılması için adımlar atılsın.

Cezaevlerinde tecrit uygulamasına son verilsin ve yaşanan sorunların çözümü için dialog süreci başlatılsın.

Muharrem Horoz ölümsüzlüğe uğurlandı

Ölüm Orucu Direnişi'nin 9. ayında 30. şehit Kandıra Cezaevi'nden geldi. TKP/ML Dava tutsağı Muharrem Horoz, direnişinin 236. gününde ölümsüzleşti.

Muharrem Horoz'a direniş boyunca 4 kez zorla müdahale edildi, her seferinde kendine geldiğinde tedaviyi reddetti. Son olarak yapılan 5. müdahale sonucu yaşamını yitirdi. Adli Tıp Kurumu, durumu ağır olan Horoz'un tahliye edilmesi gerektiği şeklinde rapor hazırlamasına rağmen, yargılandığı Ankara 2 No'lu DGM, "sakıncalı" olduğu gerekçesiyle tahliye kararı vermedi.

Muharrem Horoz'un cenazesi 4 Ağustos'ta Yenibosna Cemevi'nden kaldırıldı. Cenazenin yılanmasından sonra kitle otobüslere binerek Çobançeşme

Mezarlığı'na doğru yola çıktı. Mezarlığa yaklaşıldığında otobüslerden inilerek yürünmeye başlandı. Ancak bir süre sonra kitlenin önü polislerce kesilerek gerginlik yaratıldı. Yapılan görüşmelerin ardından mezarlık girişine kadar alkışlarla ve zılgıtlarla yüründü. Mezarlık girişinde Muharrem Horoz'un cenazesi omuzlara alınarak sloganlarla mezarı başına gelindi.

Burada Muharrem Horoz şahsında tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. Ardından Muharrem Horoz'un siyasal geçmişi okundu. Törende TUYAB adına bir metin okundu. Daha sonra Muharrem Horoz'un sevdiği marşlar söylendi. Yoldaşlarının Partizan andını içmesiyle program sona erdi.

Cenazede "Yaşayarak ya da ölecek biz kazanacağız/Partizan" ve "Tecrit ve izolasyona son hücre tipi yaşama hayır/TUYAB" imzalı pankartlar taşındı. Şehitlerin resimlerinin taşındığı törene "Tohum Kültür Merkezi", "Partizan", "TUYAB" ve "Makine Mühendisleri Odası İst. Şubesi" çelenkleriyle katıldılar. Cenazeye aralarında ailesi, yoldaşları, TUYAB'lı aileler, Makine Mühendisleri Odası İst. Şubesi Yön Kurulu Üyeleri, İstanbul Tabip Odası İnsan Hakları Kolu üyeleri, ÇHD yöneticileri, Deri-İş Sendikası yöneticilerinin de bulunduğu 500 kişi katıldı.

Muharrem Horoz'un kısa özgeçmişi: 1967 Sivas doğumlu olan Muharem Horoz, Trakya Üniversitesi Makine Mühendisliği Bölümü mezunudur. 1999 yılının Temmuz ayında TKP/ML'ye yönelik polis operasyonunda gözaltına alındı, yoğun işkencelerden geçirildikten sonra tutuklanarak Ümraniye Hapishanesi'ne götürüldü. 10 Aralık'ta başlatılan Ölüm Orucu Direnişi'nde TKP/ML dava tutsaklarının 1. Ölüm Orucu ekibi içerisinde yer aldı.

SY Kızıl Bayrak/İstanbul

Ölüm Orucu Direnişi'yle dayanışma eylemi

Her Cuma günü İHD Adana Şubesi önünde yapılan oturma eylemi, 3 Ağustos tarihinde 60 kişinin katılımıyla gerçekleşti. Eylemde "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "İçerde dışarda hücreleri parçala!", "Tutsaklara selam, direnişe devam!", "Katil devlet hesap verecek!", "Anaların öfkesi katilleri boğacak!" sloganları atıldı. İHD Şube Başkanı yaptığı konuşmada tahliyelerle devletin kamuoyunu, kitleleri aldattığını söyledi. Tutsakların talepleri kabul edilene, görüşmeler başlatılana kadar yapılan eylemlerin artarak devam edeceğini vurguladı.

SY Kızıl Bayrak/Adana

İzmir'den kısa kısa...

Herkesi çığlığımıza çığlık katmaya çağırıyoruz

Bu haftaki Cumartesi eylemi 80 kişilik bir katılımıyla gerçekleşti. Muharrem Horoz'un şahsında tüm devrim şehitleri için yapılan 1 dakikalık saygı duruşundan sonra, "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Direne direne kazanacağız!", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!", "Faşizmi döktüğü kanda boğacağız!" sloganları atıldı.

Eylemde okunan basın açıklamasında şunlar söylendi: "1 Ağustos tarihinde aralarında ölüm oruççularının da bulunduğu Bayrampaşa ve Gebze cezaevlerindeki siyasi tutuklu ve hükümlüler Bolu F Tipi Cezaevi'ne sevk edilirken, 2 Ağustos tarihinde Buca Cezaevi'ndeki tutuklu ve hükümlüler de Kırıklar F Tipi Cezaevi'ne sevk edilmişlerdir. Bu sevklerin nasıl yapıldığı, ölüm sınırına gelen tutuklu ve hükümlülerin sevklerde maruz kaldıkları işkenceler daha önceki sevklerden bilinmekte ve kamuoyunun belleğinde tazeliğini korumaktadır. Bizler henüz hapishanelere yönelik operasyonlar yapılmadan defalarca vurgu yaptığımız gibi F tipi yaşam, F tipi cezaevleri bugün artık tüm çıplaklığıyla gözler önündedir. Ölüm ve sakatlar yaratmaya devam ediyor. Son olarak ölüm oruçlarında Muharrem Horoz'un hayatını kaybetmesiyle bilanço 30'a yükselmiştir.

İzmir Hücre Karşıtı Platform olarak bir yılı aşkın zamandır, çığlık çığlığa haykırdığımız tecrit ve izolasyonun kaldırılması, ilgili taraflarca oluşturulacak cezaevi izleme kurullarının oluşturulması,

siyasi tutuklu ve hükümlülere temsilcilik hakkının tanınması, ortak yaşam alanlarının hiçbir şarta bağlanmaksızın kullanıma açılması tüm yakıncılığın rağmen hayata geçirilmemiştir. Bütün bunlar gerçekleştirilinceye kadar haykırışımızı sürdüreceğiz ve tüm kamuoyunu da çığlığımıza çığlık katmaya çağırıyoruz."

Tutsak ailelerinden protesto

2 Ağustos günü sabah saatlerinde, avukatların ve ailelerin haberi olmadan, Buca Cezaevi'ndeki 37 devrimci tutsak Kırıklar'da yapımı biten F tipi cezaevine sevk edildiler. Yakınlarından hiçbir haber alamayan tutsak aileleri, 4 Ağustos'ta İHD İzmir Şubesi'nde bir basın açıklaması yaparak durumu protesto ettiler ve endişelerini dile getirdiler.

Soruşturmaya kınama

6 Mayıs'ta ÖO'nda şehit düşen Hüseyin Kayacı'nın 8 Mayıs'ta yapılan cenaze törenine katıldıkları için 28 kişi hakkında silahlı çete propagandası yapmak, kanunun cürüm saydığı fiilleri övmek iddiaları ile Menemen Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından soruşturma açıldı. Limter-İş Bölge Temsilcisi-GYK üyesi Mehmet Barındık ile Genel-İş 3 No'lu Şube Başkanı Yusuf Gencer, hakkında soruşturma açılan 28 kişi adına bir basın açıklaması yaparak soruşturmayı kınadılar.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

Devrimci basın susmayacak!..**Direniş zaferi kazanacak!**

20 Ekim'de büyük yürüyüşün başlamasının üzerinden tam 9 ay geçti. Bu büyük irade kırılmadı. Kırılmaz. Mevsimleri devire devire yürüyüşe devam ediyor tutsaklar. Direnişin başlaması ile birlikte katil devletin terörü de boyutlanmaya başladı. 19 Aralık katliamı ile terörünü tırmandıran devlet bunun bir ayağı olan dışarıya da aynı kanlı ellerini uzattı.

İşçi ve emekçilere onursuzca saldırıları düzenleyenler çok iyi biliyorlar ki, ÖO Direnişi'nin zaferi kitlelere moral ve güç verecek mücadeleye çekecektir. Bunun içindir ki, sözde kararlılık özde ise çaresizliğini sergilemektedir. Ve bu çaresizliği sistematik bir teröre dönüştürmektedir.

Zindanlardaki direnişe dışarıdan destek veren TAYAD'lı ailelerin ve tahliye edilen tutsakların Armutlu'daki direniş evlerini ablukaya alan devlet provokasyon peşindedir. Utanmaz polis bir yandan imzasız bildiri dağıtarak Armutlu emekçilerini kendi tarafına çekmeye çalışırken, diğer yandan da sık sık mahalledeki evleri basarak, yanına gelmezseniz size de hayatı çekilmez yaparım, demek istiyor. Armutlu halkı gecekondularını başına yıkan polisi çok iyi tanımaktadır. Ve bu çağrılara kulak asmayacaktır. Armutlu'da direnişçilere gelen ziyaretçiler semte sokulmamakta, arama sırasında çiçeklere bile el konmaktadır. Ancak ne yaparsa yapsın polis istediğini elde edemeyecektir.

Direnış evlerine yönelik saldırılar sadece Armutlu ile sınırlı değil. İzmir'de, Şükran Şahin ve Ali Koçak'ın 2 Ağustos'tan beri direnişi sürdürdükleri ev, 7 Ağustos tarihinde eli sopalı bir grup tarafından basılmış, eşyalar kırılıp dövülmüş, direnişçiler ve ziyaretçileri sopalarla dövülmüş ve bayıltıncaya kadar dövülen Ali Koçak yerlerde sürüklenerek bir arabaya bindirilip kaçırılmıştır.

Bir baskın da Ankara Tuzluçayır'daki, Ayşe Baştımur ve Özlem Durakcan'ın Ölüm Orucu eylemini sürdürdükleri direniş evine düzenlenmiştir.

Direnış evlerine saldırılarla yetinmeyen katil devletin katil polisi, bu baskınları takiben, 8 Ağustos günü *Yaşadığımız Vatan* dergisinin teknik bürosuna da baskın düzenlemiştir. Sabaha karşı 4:30'da yapılan baskın sonrasında dergi bürosu, 19 Aralık katliamı sonrası zindan görüntülerinden

farksız hale gelmiştir. Kapısı yerinden sökülüş, duvarları balyoz ile delinmiş, dergi çalışanları vahşi şekilde dövülerek işkencehanelere götürülmüş, bilgisayarlarının bir kısmı tahrip edilmiş, diğerlerine el konulmuştur.

Bugün *Yaşadığımız Vatan* dergisine yapılan bu saldırının, aslında tüm devrimci basını hedeflediği açıktır. Gerek direnişçilere, gerekse de devrimci basına yönelik saldırıların yanıtı birlikte verilecektir. Mevzilerimizi bugüne kadar bedel ödeyerek koruduk, yine can pahasına koruyacağız.

ÖO Direnişi'nin zaferi '96'da olduğu gibi yine sarsıcı olacak. '96'da diz çöktürmüştük yine diz çöktüreceğiz!

**Devrimci basın susturulamaz!
Yaşasın ÖO Direnişimizin zaferi!**

Arama değil yasadışı baskın**Arama kararı 12 gün öncesinde ve gündüz bir defalığına alınmıştı****Soruyoruz; Neden 12 gün önce değil de şimdi? Neden gündüz değil de gece?****Vatan dergisi susturulamaz!****Basına ve kamuoyuna**

Bugün sabah saat 4:30-6:00 arasında *Yaşadığımız Vatan* dergisinin teknik servisinin bulunduğu Anadolu Yayıncılık Şirketi'nin Şişli'de bulunan bürosu (Hasat Sok. No:1 D/5 Şişli) siyasi şube polisleri tarafından basıldı.

Baskında dergimizin Genel Yayın Yönetmeni Metin Yavuz, Yazışmaları Müdürü Hatice Ruken Kılıç, muhabirlerimiz İsmail Özmen, Naciye Banbaros, Ercan Gököğlü, Duygu Eygi, İbrahim Akın, Murat Bağrı, misafirlerimizden TAYAD Genel Sekreteri Tekin Tangün, Yeter Gönül, Egemen Kuşçu, Feridun Yüce Batu vahşice dövülerek gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlar işkence merkezi olarak tanınan İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler.

Baskında *Yaşadığımız Vatan* dergisinin birçok değerli eşyasına (İmac bilgisayar iki adet, bir macintosh bilgisayar, bir laser yazıcı, 1 adet PC bilgisayar, 3 adet yazıcı, 2 adet scanner, iki adet elektronik daktilo vb.) arama bahanesiyle el konulmuş ve talan edilmiştir. Ayrıca dairenin giriş kapısı, odaların duvarları yıkılmış ve geride kalan birçok eşya da balyozlarla kırılıp

parçalanmıştır. Ortada kalan eşyalar harabe görünümündedir. Hatta duvarları ve

kapıları kırıldıkları balyozu bile kırılan duvarların yanında bırakarak gitmişlerdir.

Baskın sonrasında *Yaşadığımız Vatan* dergisinin teknik bürosunun durumu 19-22 Aralık'ta yıkılan hapishanelerden farkı yoktur. Büromuz yıkılıp talan edilmiş ve çalışanlarımız vahşice dövülerek, darp edilmiş ve yerlerde sürüklenerek gözaltına alınmışlardır. Hayat kurtarma adına hapishanelerde katliam gerçekleştirdiler, katliamlarının dergimiz tarafından açığa çıkarılmasına tahammül edememişlerdir. Haklıyı ve doğruyu yazan dergimizi yasadışı bir şekilde baskın düzenleyerek çalışanlarımızı işkence tezgahlarına taşımışlardır.

Arama kararı 27 Temmuz 2001 tarihinde günde bir kez ve gündüz yapılmak şartıyla alınmıştır.

Soruyoruz; arama kararı 12 gün öncesinden alınmasına rağmen neden bugün yapılmıştır?

Soruyoruz; neden gündüz değil de gece yasadışı bir şekilde yapılmıştır?

Bu aramanın bir ciddiyeti yoktur. Çok açık ki arama için değil, *Vatan* dergisini susturmak, yıldırma ve maddi zarar vermek için gelmişlerdir.

Vatan dergisi susturulamaz!

Aksu Metal'de patron oyunu

Yıllarca çalıştırıp ilğine kadar sömürdükleri işçileri işten çıkarmak ve yerine düşük ücretle işçi almak patronların çok bilinen bir oyunu. Bunun için patronların uyguladığı yöntemlerin arasında artık süresiz hale gelen ücretsiz izin uygulaması önemli bir yer tutuyor. Uzun sürelere yayılan ücretsiz izinlerle işçi başka bir işte çalışmaya mecbur bırakılıyor. Öte yandan işçilerin işten çıkarmaya karşı koyabilecekleri tepki bu uygulamayla etkisizleştirilmiş oluyor. Patronun asıl kazancı ise, ödemek zorunda olduğu kıdem ve ihbar tazminatlarından bu şekilde kurtuluyor olması.

Kartal Çavuşoğlu Mahallesi'nde kurulu Aksu patronları Boran Özgür ile Ruhi Süre, 10-12 yıldır çalıştırdıkları işçileri tazminatsız olarak işten çıkarmak için çok daha pervasız, çok daha alçakça bir yöntemi kullandılar. 28 Şubat tarihi itibarıyla yaklaşık 60 işçiyi işten çıkarma tehdidi ve kriz bahanesiyle ücretsiz izine çıkaran patron, aynı tarihte işçilerin iş akitlerine de son verdi. İşçiler 1 aylığına ücretsiz izne çıkarıldıklarını zannederken, gerçekte işlerine çoktan son verilmişti. Her ayın sonunda uzatılan ücretsiz izin uygulaması, bir kısım işçiyi bu koşullarda çalışmaya ya da başka bir şehre gitmeye itti.

Aksu metalde oynanan oyun bir işçinin sevk almasıyla açığa çıktı. Bunun üzerine Aksu patronları ile görüşmeye çalışan bir grup işçiye yevmiye usulüyle çalışma dayatıldı. Bunu kabul etmeyen işçiler, biraraya geldikleri arkadaşlarıyla birlikte fabrika önünde Perşembe gününden itibaren beklemeye başladılar. Görüştüğümüz 15 kadar işçi haklarını almaya dek fabrika önünde beklemeye devam edeceklerini ifade ederken, içeride sadece 5 işçinin çalıştığını söylediler.

Aksu'da yaşananlar öncelikle patronların canları istediğinde yasaları nasıl hiçe saydıklarını ve ücretsiz izinlerin nasıl işten çıkarmaya dönüştüğünü bir kez daha gösterdi. Aksu örneği her yerde anlatılmalı. Aksu anlatılırken Ünal Elektronik'ten Evrim Giyim'e, Singer'den Isuzu'ya Anadolu yakasındaki tüm ücretsiz izinler bir bir anlatılmalı. Ve başta sınıf bilinçli komünist işçiler olmak üzere sınıftan yana olan herkes, Aksu direnişine destek vermelidir. Ücretsiz izinlerin kaldırılması ve işten çıkarmalara son verilmesi talepleriyle işçilerin biraraya gelmesi yönünde yoğun çaba harcamalıdır.

Aksu işçisi yalnız değildir!

Yaşasın sınıf dayanışması!

Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep bareber ya hiçbirimiz!

SY Kızıl Bayrak/Kartal

Aksu işçileriyle konuştuk:

“Haklarımızı almak için sonuna kadar mücadelede kararlıyız!”

- Kaç senedir bu işyerinde çalışıyorsunuz?

Asiye Kandemir (Aksu metal işçisi): Bu işyerinde 12 senedir çalışıyorum

- Ücretsiz izinde olduğunuzu düşünürken işten atıldığınızı öğrendiniz, süreci kısaca anlatır mısınız?

Asiye Kandemir: Fabrika önceleri Emel metal adı altında çalışıyordu. Daha sonra '98 yılında Aksu Holding adını aldı. Bu yılın Şubat ayında 60 işçi arkadaşla birlikte ücretsiz izine çıkarıldık. Daha sonra ücretsiz izine çıkarılmadığımızı işten atıldığımızı öğrendik. Patronlarla konuştuğumuzda bize imza karşılığı maaş almamızı ve yevmiye usulü çalışmamızı önerdiler. O gün iş bıraktık. Ertesi gün işyerine alınmadık.

- Şu anda talebiniz nedir?

Asiye Kandemir: Haklarımızı istiyoruz ve haklarımızı almak için sonuna kadar mücadele etmekte kararlıyız!

- İdarenin ve patronların şu ana kadarki tutumu nasıl?

Hasan Korkmaz (işçi): İdari personel beni ve bir arkadaşımı tehdit etti.

Direniş ve devletin son hamleleri

Ayşe Aydın

Onca vahşi katliama, işkence ve eziyete rağmen devrimci tutsakların süregiden direnişi karşısında her gün biraz daha acizleşen devlet ne yapacağını şaşırılmış durumda. Bakan Türk'ün bir açıklaması diğerini tutmuyor. Her yeni demeciyle bir önceki sözlerini çürütüyor. Bir, "Koşuş sistemi örgüt disiplini koruma imkanı veriyordu. Şimdi F tipi cezaevlerinde o yok. Örgütler cezaevlerinde varlık mücadelesi veriyor. Son hamleyi yapıyor." diyor;

bir "yeni bir dalga var. örgütler yeni ölüm ekipleri oluşturdu." diyerek endişe ve korkularını açığa vuruyor.

Ancak devletin çaresizliği sadece bakanın tutarsız açıklamalarıyla kendini göstermiyor. Ardardına yürüttüğü saldırılarla da son hamlelerini tamamlamaya çalışıyor.

İçerdeki tutuklulara, Ölüm Orucu direnişçilerine yönelik işkence ve eziyeti yetmezmiş gibi, şimdi, dışarıda direnişi sürdüren insanlara ve yakınlarına da eziyete başladı. Direniş evleri ardı ardına basılıyor. Direnişçiler ve ziyaretçileri/yakınları azgın bir terör eşliğinde gözaltına alınıyor. Abluka altındaki semtlerin sakinleri taciz ediliyor. Devrimci basın bürolarına geceyarısı baskınları düzenleniyor, eşyalar kırılıp dökülüyor, talan ediliyor, çalışanları işkenceye alınıyor.

Bir yandan direnişçilere ve yakınlarına yönelik bu terör uygulanırsa, diğer yandan, bakanlıkça hazırlanan bir propaganda broşürü cezaevlerindeki tutsaklara gönderilmektedir. En acımasız bir katliamın adını "hayat kurtarma" olarak anabilen aynı ahlaksız anlayış devam ediyor yani. Broşürde F tiplerine övgünün yanısıra, bu süreçte gerçekleştirilen kimi yasal düzenlemelerle sözde telefon kullanma hakkına atıfta bulunularak, çok büyük iyileştirmeler yapıldığı propagandası işleniyor. Ve elbette bu propaganda için pek çok yalan da ardardına sıralanmak zorunda kalıyor. Devlet tarafından atamayla oluşturulması bir yana, hayata geçirilip geçirilmeyeceği bile bilinmeyen "denetleme kurulları"nın, ceza infaz kurumlarında sivil toplum denetimi sağlayacağı iddia edilebiliyor örneğin.

Sözkonusu broşür, elbette, sadece boş bir propaganda aracı olarak devreye sokulmuyor. Bunun tümüyle boşa harcanmış bir çaba olacağını onlar da biliyorlar. Bu nedenle satır aralarına yerleştirdikleri iğreti tuzaklardan medet umuyorlar. Açık görüş hakkı, farklı cezaevine nakil hakkı vb.den söz ederek F tipine karşı tepkiyi azaltabileceklerini, mücadeleyi zayıfatabileceklerini sanıyorlar.

Oysa broşürde propaganda edilen 16 Mayıs 2001 tarihli İnfaz Hakimliği Kanunu'nun ne getirip ne götürdüğü çok iyi biliniyor. Bu yasayla tanımlanan tüm haklar tredmana bağlanmış durumdadır. Zaten broşürde de, açıkça tredmandan söz edilmemesine rağmen, "disiplin cezası almayanlar için eş ve 10 yaşına kadarki çocuklarıyla açık görüş yapabilme olanağı", "cezasının en az üçte birini iyi halle geçirenlerin diğer infaz kurumlarına nakledilme hakkı" ifadelerinde de görüldüğü gibi, tredman dayatması aynen sürdürülmektedir.

Dolayısıyla, devlet, baskı ve terörden bir yarar sağlayamadığı gibi, sahte propagandalarından da hiçbir sonuç elde edemeyecektir. F tipi konusunda geri adım atmak zorundadır. Bunu artık iyice anlamış bulunuyorlar. Bu nedenle bugünkü çabalarını son hamleleri olarak görmek ve direnişe bu bakışla yüklenebilmek gerekiyor.

Ağır bedellerle bugünlere ulaştırılan bu şanlı direnişin zaferle sonuçlanması, sadece devrimci tutsaklar için değil, tüm devrim güçleri için, işçi sınıfı ve emekçi kitleler için önemli bir kazanım olacaktır. Böyle bir zafer, sermaye devletinin toplumun çeşitli kesimlerine yönelik saldırılarına da karşı koyuşun önünü açabilecek, ezilenlere güç ve cesaret aşılayabilecektir. Zaten devletin direniş karşısındaki ölümcül katılığının altında yatan da budur. Eğer devrimci tutsaklara taviz verirse herkese taviz vermek zorunda kalacağını, dolayısıyla emperyalist efendilerinin yıkım emirlerini gerektiği gibi yerine getiremeyeceğini düşünüyorlar. Böyle düşünmekte de son derece haklılar. Devrimci mücadelenin temel işlevi de zaten budur. Kitlelerin hak ve özgürlük mücadelesinin önünü açmak, onlara mücadelenin yolunu göstermek.

Eğer Ölüm Orucu Direnişi, IMF-TÜSİAD yıkım programlarına karşı bir işçi-emekçi direnişinin önünü açabilecek, toplumsal gelişme ve ilerlemeyi, demokratikleşmeyi sağlayabilecekse, ödenen bedellerin ağırlığı ne olursa olsun, buna fazlasıyla değerli. Ve direnişin zaferi, böyle bir gelişmenin en büyük güvencesi olduğuna göre, zaferi bir an önce kazanmak da önde gelen görevimizdir.

Devletin son hamlelerini de boşa çıkarmak ve zaferi yaklaştırmak için devrimci tutsaklarla dayanışma güçlendirilmelidir.

Türk dış politikasının

Balkanlar'a müdahale mi gerekiyor, müdahale ediliyor. Irak'a karşı savaşı sürdürmek, Irak halkını on yıl boyunca cezalandırmak mı gerekiyor, bu iş için Türkiye bir askeri üs işlevi görüyor. Ortadoğu halklarına karşı İsrail'le mihver kurmak mı gerekiyor, Türkiye o mihveri kuruyor ve bu girişimin başını da tüm hükümetleri devre dışı bırakacak denli bizzat Türk generalleri çekiyor.

Türk dış politikasının temel belirleyeni

Burada konumuz Türk dış politikası üzerine genel bir tarihsel çerçeve çizmekten çok konunun güncel boyutlarıdır. Bir devletin dış politikası iç politikasının bir uzantısı olarak ortaya çıkar, onun tarafından belirlenir. Konuya öncelikle buradan bakmak durumundayız. Türkiye'de bir egemen sınıf hükümlerliği, bunun temsilcisi ve taşıyıcısı olan bir egemen sınıf devleti var. Bu sınıfın, dolayısıyla bu devletin mevcut sınıf egemenliğine göre şekillenen bir iç politikası var. Dış politikası da ancak buradan giderek kavranabilir, birinci temel belirleyeni budur.

Öte yandan, bir başka temel nokta, temel önemde bir gerçeklik daha var. Türkiye emperyalizme bağımlı bir ülkedir ve bugün Amerikan emperyalizminin köleci egemenliği altındadır. Bunun iktisadi temel üzerinde çok yönlü, çok boyutlu bir bağımlılık olduğunu biliyoruz. Emperyalizme bu kölece bağımlılık, Türk dış politikasını belirleyen bir başka temel gerçeklik oluyor. (Doğal olarak bu çok yönlü bağımlılık, Türk burjuvazisinin iç politikasının da temel belirleyeni durumundadır). Türk dış politikasının ne olduğunu anlamaya çalışırken, Türk burjuvazisinin emperyalizme göbekten bağlı bulunduğunu, dolayısıyla Türk dış politikasının bütün temel unsurlarını emperyalizme bu bağımlılığın belirlediğini gözönünde bulundurmak zorundayız. Nitekim güncel olaylar üzerinden baktığımızda, Türk burjuvazisinin izlediği dış politika çizgisinin temelinde ABD emperyalizmi tarafından belirlendiğini, temel tercih ve yönelimlerinin buna göre şekillendiğini görüyoruz.

Özgül çıkarlar ve çelişkiler temel ilişkileri ve tercihleri değiştirmiyor

Fakat öte yandan da, gerici bir burjuva sınıf devleti olarak, Türk devletinin kendi özel çıkar, ihtiyaç, kaygı ve hesaplarından kaynaklı kendine özgü tutumları bulunduğunu da gözönünde bulundurmalıyız. Bu kendini dış politikada da belli sorunlar ve tutumlar üzerinden gösterir. Bu sorunlar çerçevesinde, işbirliği içinde bulunduğu emperyalist güçlerle zaman zaman belli çelişkiler, bunun ifadesi sıkıntılar yaşayabilir. Nitekim Kıbrıs, Ege ve Güney Kürdistan üzerinden yıllardır yaşanan sorunlar bunun birer örneğidir. Fakat

bu özgül sorunlar, temelde bağımlılık ilişkileri tarafından belirlenen temel tercihleri ve yönelimleri değiştirmez.

Bunu örneklenen sorunların bazılarının onyılları bulan geçmişi üzerinden de biliyoruz. Türk devletinin Kıbrıs'ı işgal etmesi ve bunun karşısında ABD'nin cezalandırıcı silah ambargosu ile karşılaşması, Türk burjuvazisinin ve devletinin ABD emperyalizmi ile ilişkilerini temel yönünden hiçbir biçimde etkilememiştir. Türkiye NATO'nun Güneydoğu bekçisi, ABD emperyalizminin Ortadoğu jandarması olmaya devam etmiş, dahası, izleyen yıllarda ABD emperyalizmi ile yeni stratejik antlaşmalar imzalanmıştır. Ve bilindiği gibi, Kıbrıs'ın işgalinden yalnızca 6 yıl sonra, işgalci Türk ordusu Pentagon ve CIA'nın tam denetimi ve yönlendirmesi altında 12 Eylül faşist darbesini yapmış, yıllar boyu kendi emekçilerine kan kusturmuştur. Bu darbenin temel amaç ve yönelimlerinden birinin de, ABD emperyalizminin (İran devriminin ardından daha bir önem kazanan) Ortadoğu'ya yönelik hesapları olduğunu biliyoruz.

Türkiye hemen tüm alanlarda ABD emperyalizmine göbekten bağımlıdır. Türkiye NATO üyesidir ve bu üyeliğin NATO hizmetinde savaşta girecek bir sadakat düzeyinde olduğunu yakın dönemde göstermiştir. Türkiye'nin dört bir yanı NATO ve ABD askeri üs ve tesisleriyle kaplıdır. İhtiyaca göre ABD emperyalizmi Ortadoğu halklarına karşı bu üsleri dilediğince kullanabilmektedir. Yugoslavya'ya karşı sürdürülen barbarca savaş biraz daha uzasaydı, NATO kuvvetleri saldırılarını Türkiye'nin batısındaki üslerinden sürdüreceklerdi. Türkiye emperyalizme çok yönlü bağımlılık çerçevesinde bir dizi başka emperyalist kuruluş da üyedir ve işin gerçeğinde bu kuruluşlar üzerinden de emperyalizme kölece bağımlıdır. AB'nin aday ülkesidir ve AB'ye tek yönlü bir gümrük bağımlılığı içindedir. IMF'nin, Dünya Bankası'nın, Dünya Ticaret Örgütü'nün, İLO'nun, vb. kuruluşların bir üyesidir ve bu üyeliğin ne anlama geldiğini, ülke ve emekçiler için ne ifade ettiğini Türkiye'nin güncel gerçekleri üzerinden de çok iyi biliyoruz.

Türkiye'nin dış politikasını temelde hep emperyalizme bu bağımlılık ilişkileri, bu ilişkilerin çıkar ve ihtiyaçları belirlemiştir. Belli alanlardaki çelişkiler, zaman zaman ortaya çıkan sorunlar ve bunun yolaçtığı pürüzler, ancak Türk burjuvazisinin gerici çıkar ve ihtiyaçlarıyla emperyalizmin o anki tercihleri karşı karşıya geldiğinde yaşanabilmiştir.

Savaş sonrası yeni yönelimlerin kaynağı

İkinci Dünya Savaşı sonrası dönem, Türkiye'nin emperyalizmle ilişkilerinde yeni bir dönemdir. Kuşkusuz sınırlı bir çerçevede yaşanan ulusal kurtuluş savaşı Türkiye'ye gerçek bir bağımsızlık getirmiş değildir. Ulusal kurtuluş savaşı sayesinde emperyalizmin fiili işgali kırılmış, devlet bağımsızlığı korunmuş, bu alanda bazı siyasi ve iktisadi (kapitülasyonların kaldırılması, gümrükler üzerinde egemenlik vb.) mevziler elde edilmiştir. Bunun sağladığı konum ve inisiyatifle, dünyanın o günkü

elverişli konjonktüründen de yararlanılarak, dış politikada işler bir dönem için, esas olarak da otuzlu yılların ortasına değin, bugün kemalistlerin kullanmayı pek sevdiği deyimle az-çok "onurlu" bir çizgide götürülmüştür.

Dönem kapitalist-emperyalist dünyada genel bir bunalım dönemidir. Bu, emperyalist dünyanın kendi içinde bir bölünme, kutuplaşma, ticari bloklaşma, kıyasıya nüfuz mücadelelerinin yaşandığı, sürecin yeni bir emperyalist paylaşım savaşına doğru hızla ilerlediği bir dönemdir. Türkiye böyle bir dönemde, ülkenin emperyalizme iktisadi ve mali bağımlılığı temelinde sürmekle birlikte, siyasi alanda ve dolayısıyla dış politikada belli bir esneklikle hareket edebilmiş, Türk burjuvazisinin kendine özgü çıkar ve ihtiyaçlarının gerektirdiği bazı manevralar yapabilmıştır. Sovyetler Birliği'yle ilişkiler buna hep gösterilegelen bir örnek olmuştur. Fakat hemen eklemek gerekir ki, Türk devletini zorunlu bir devletçiliğe bir dönem için yönelten koşullar neyse, ona dış politika çizgisinde belli bir inisiyatif ve esneklikle hareket etme olanağı sağlayan da bir bakıma odur.

Nitekim bu koşulların değişmesi, bu arada Türk burjuvazisinin yaşadığı palazlanmaya bağlı olarak beliren yeni çıkar ve ihtiyaçları, iç ve dış politikada da yeni tercih ve yönelimlere neden olmuştur. Türkiye kapitalizmi gelişmiş, Türk burjuvazisi sermaye birikimi içinde sürekli palazlanmıştır. İkinci emperyalist savaşı izleyen dönemin yeni dış politika yönelimlerine, iki savaş arası dönemin kendine özgü uluslararası koşullarının geride kalması ve dünyanın ortaya çıkan yeni çehresi kadar, buradan da bakmak durumundayız. Türk burjuvazisinin aşırı bir iç sömürü ve soygun ile Cumhuriyetin ilk iki onyılına sığdırılan palazlanmasının yarattığı yeni ihtiyaçlar kadar, dünyada devrim ve sosyalizm dalgasının ve mevzilerinin büyümesinin yarattığı sınıfsal korku üzerinden de bakmak durumundayız soruna. Bu ihtiyaçlar ve korkular zemininde, Türk burjuvazisi dünya emperyalizmiyle yeni düzeyde bir bütünleşme ve bağımlılık ilişkisine yönelmiştir. Kemalist solun iddia ettiğinin aksine, bunun 50'li yıllardaki iktidar değişimiyle, CHP'nin tek parti döneminin yerini DP iktidarına bırakmasıyla yakından uzaktan bir ilişkisi yoktur. Zira dış politikada tüm temel önemdeki yeni adımlar, İnönü önderliğindeki CHP hükümetleri döneminde atılmış, DP'ye ise bunları geliştirerek tüm mantıklı sonuçlarına götürmek düşmüştür. Kuşkusuz tek parti rejiminin yıpranmış CHP'si yerine geçen DP, Türk burjuvazisinin yeni ihtiyaç ve yönelimlerine her bakımdan daha uygun düşmüştür.

Savaş sonrası dönemde dünyanın hegemon gücü ABD emperyalizmidir. Ve Türkiye Ortadoğu'da bu hegemon güce bağımlı ülkelerden biri konumunda olmuş ve buna uygun olarak hareket etmiştir. Savaş sonrası dönem Türk dış politikasına baktığımızda; ilkin Sovyetler Birliği ve halk demokrasisi ülkelerine karşı; ikincisi, emperyalizmin sömürgeci köleliğinden kurtulmak için ulusal özgürlük ve sosyal kurtuluş mücadelesi veren ezilen halklara karşı; üçüncü olarak ise komşu halklara, özellikle de Ortadoğu halklarına karşı emperyalizmin çıkarları temelinde, onunla

ın güncel sorunları

H. Fırat

(Bir süre önce verilmiş bir konferansın kayıtlarıdır...)

uyumlu olan, onun ihtiyaçlarına uygun düşen bir dış politika çizgisi izlendiğini görüyoruz.

Sovyetler Birliği'ne, dünya çapındaki ilerici hareketlere ve devrim mücadelelerine emperyalizmin tam güdümündeki aşırı düşmanlık çizgisi üzerinde durmak gerekmiyor. Türkiye emperyalizmin yürüttüğü "soğuk savaş"ın da ileri karakolu durumundaydı. Ortadoğu halklarına karşı emperyalizmin bir ileri karakolu olarak hareket etmesini '50'li yılların sonundaki Lübnan krizi üzerinden biliyoruz. ABD emperyalizminin bugün Irak'ı bombalamak için keyfince kullandığı kötü ünlü İncirlik Üssü, temelde aynı olan bu işlevini '50'li yıllardan beri yerine getirmektedir.

Daha '50'li ilk yıllarda emperyalizmin hizmetinde Kore'ye asker gönderme bir yana, Türk dış politikasının dünyanın ezilen halklarına karşı tamamıyla emperyalizmin hizmetinde olmasına, güncel yansımaları da olan bir başka ibret verici tarihsel örnek vereceğim. Ermeni soykırımı üzerine tartışmaları biliyorsunuz. Son olarak Fransız parlamentosu bir karar aldı. Türk devleti şimdi bu karar karşısında gerici bir tarzda dövünüyor ve biraz titrek bir ağızla Fransız burjuvazisinin de zamanında Cezayir'de benzer şeyler yaptığını propaganda ediyor kitlelere. Hatta bazıları, biz de gündeme bir Cezayir tasarısı getirelim, Fransa'nın Cezayir'de bir soykırım yaptığını ilan edelim diyorlar.

Buradaki kaba ikiyüzlülük üzerinde durmayacağım, bunu vesile ederek başka bir şey hatırlatmak istiyorum. Cezayir halkı Fransız emperyalizmine karşı ulusal kurtuluş mücadelesi verdiği zaman, buna karşı Fransız emperyalizmini destekleyen tek "müslüman ülke" Türkiye Cumhuriyeti olmuştur. Menderes hükümeti döneminde Birleşmiş Milletler'deki oylamada, Cezayir halkının haklı ve görkemli ulusal kurtuluş mücadelesine karşı resmen Fransa'ya destek verilmiştir. Utanç verici bir tutumdur bu. (Bu aynı utanç verici tutum bugün de mazlum Filistin halkına karşı siyonist İsrail'e verilen destekte kendini gösteriyor. Temelde aynı olan bir tarihsel davranış çizgisidir bu).

Bununla, Türk dış politikasında emperyalizmle ilişkilerin oynadığı temel role güncel olaylar üzerinden çarpıcı bir tarihsel örnek vermiş oluyorum. Tam da bu bağımlılığın onu ne denli utanç verici durumlara düşürdüğünü; zamanında Cezayir halkı karşısında Fransız emperyalizmini desteklemeye götürdüğünü, günümüzde ise kendisinin de suç ortağı olduğu bir mesele üzerinden ne kadar gülünç ve acınası bir duruma düşürdüğünü örneklemek için söylüyorum.

Bağımlılık ilişkilerinin dış politika kıskacı

Emperyalizmle zaman zaman bazı çelişkiler, bunun ürünü pürüzler ne zaman çıkıyor? Pürüzler örneğin Kıbrıs sorunu üzerinden çıkıyor. Yerine göre Kürt sorunu üzerinden, yerine göre Yunanistan'la çözümlenmemiş bir takım tarihsel problemler ("Ege sorunları" olarak tanımlanan problemler) üzerinden çıkıyor. Bunlar da temelde emperyalizmin belirlediği sınırların dışına taşmak anlamına gelmiyor da, daha çok temel ilişkileri "gölgeleyen" sıkıntı kaynakları

olarak kalıyor. Dahası, dünya emperyalizmi, özellikle de ABD emperyalizmi, bu alanlarda dikkate değer bir sapma ortaya çıktığı zaman, Türk devletini cezalandırmak yoluna bile gidebiliyor ve buna karşı Türkiye'yi işbirlikçi burjuvazi adına yönetenler hiçbir şey yapamıyor. Daha önce de değindim, 1974 yılındaki Kıbrıs işgali buna bir örnektir. Ne oluyor? Türkiye kendi gerici çıkarlarını korumak için Kıbrıs'a müdahale ediyor, bu ABD emperyalizminin Türkiye'ye karşı silah ambargosuna yol açıyor. Ama bu ambargo gerici Türk devletinin ve onun arkasındaki sınıfın ABD emperyalizmi ile ilişkilerinde temelde bir sorun da yaratmıyor. Yani Türk devleti çektiği cezayla kalıyor.

'60'lı yıllarda yine Kıbrıs sorunu üzerinden İnönü'nün söylediği bir söz var, sonrasında dış politikada "onurlu" tutuma hep bir örnek olarak gösterilmiştir. Dönemin ABD Başkanı Johnson'un tehdit dolu, ağır küstahlıklar içeren ünlü mektubu karşısında, dönemin başbakanı İnönü, böyle olursa "yeni bir dünya kurulur, Türkiye'de orada yerini alır" demişti. Ama bu, dış politikada "onurlu" bir tutum örneği oluşturmak bir yana, yalnızca boş bir laf, dayanaksız bir tehdit olarak kalmıştır; hiçbir anlamı ve sonucu olmamış, sonraki dönemlere içi boş bir teselli sözü olarak kalmıştır yalnızca. Bu söz, Türk burjuvazisinin ABD emperyalizmi ile ilişkilerinde herhangi bir sonuca yol açmamış, tersine, tüm öteki temel ilişkiler değişmedikçe ABD emperyalizmine bağımlılıkta da bir değişiklik olamayacağını kanıtlamakla kalmıştır. Denebilir ki bu dayanaksız çıkışın elle tutulur tek sonucu, çıkışı yapan İnönü'nün yerini çok geçmeden Morrison firmasının temsilcisi ve ABD emperyalizminin sadık adamı Süleyman Demirel'in geçmesine yol açmak olmuştur. Bu bile başlı başına çok anlamlı bir sonuç ve göstergedir.

Bugün de dış politika cephesinde emperyalist odaklarla yine Kıbrıs, Ege ve Güney Kürdistan üzerinden belli sorunlar ve pürüzler var, bunlar üzerinde güncel sorunlar olarak durmamız gerekecek. Kemalist solun, özellikle Perinçekçi İP'in bu konuda aşırı bir subjektivizme ve kaba bir çarpıtmaya dayalı söylemleri ve argümanları bunlar üzerinde durmayı ayrıca gerektiriyor.

Ama dikkat ediniz; bu sorunların Türk devleti için tüm bunaltıcı ağırlığına rağmen, emperyalist efendilerle temel ilişkiler alanında en ufak bir sorun yok. Türkiye genel dünya politikasını ilgilendiren sorunlarda ABD emperyalizmi ve NATO çizgisinde davranmakta kusur etmiyor. ABD emperyalizminin tam denetiminde olan İMF, Dünya Bankası vb. kuruluşlar, aylık denetimlerle Türkiye'nin iktisadi ve sosyal yaşamına doğrudan müdahale ediyorlar. Bu ilişkilerde en ufak bir değişiklik olmak bir yana, bu müdahaleler giderek daha utanç verici biçimler kazanıyor. Dahası emperyalist dünya bu alandaki üstünlüğünü pürüzlü konularda kendi çizgisi ve çözümünü Türkiye'ye dayatmak için kullanmaktan geri durmuyor.

Türkiye NATO'nun Balkanlar'a müdahalesi çerçevesinde savaşa katılmıştır ve bugün Balkanlar'da emperyalizmin jandarma güçlerinden biri olarak askeri güç bulundurmaktadır. Türkiye'nin İncirlik Üssü güneyde Irak'a karşı sürekli bir taarruz üssüdür. Buna

hiç kimse dokunamıyor, bu konuda en ufak bir tartışma çıkamıyor. Bu ilişkilerde en ufak bir değişim doğmuyor. Türkiye ABD ve İsrail'le birlikte Ortadoğu'da bir askeri mihverin üçüncü bir temel üyesidir. Yakın zamanda Akdeniz'de birlikte askeri tatbikat yaptılar. Buna "insani amaçlarla" yapılan bir tatbikat dediler. Öyle oluyor zaten, emperyalistler bu işleri, bu türden saldırgan girişimleri hep de "insani amaçla" yapıyorlar. (12 günlük son "Konya tatbikatı"ndan sonra artık bu türden ikiyüzlülüklere de gerek kalmadı -HF)

Filistin sorunu üzerinden şu günlerde Ortadoğu'da yeniden ağırlaşan bir bunalım varken, bunun bölgesel savaşa yol açma tehlikesi sistemin kendi adamları tarafından bile vurgulanmaktayken, Türkiye, ABD ve İsrail'le birlikte, kurulan saldırgan stratejik ittifak kapsamında kalkıp Akdeniz'de, İsrail açıklarında bir askeri tatbikat yapıyor.

Burada şuna dikkat ediniz; Türkiye'nin emperyalizmle ilişkilerinde bütün temel halkalar yerli yerinde durmakla kalmıyor, bunlar üzerine en ufak bir tartışma dahi yapılamıyor. Düzen partilerinden hiçbirini kalkıp, İncirlik Üssü'nden Irak neden bombalanıyor diyemiyor. Bu konuda tam bir "milli mutabakat" var, kimse bunu tartışmaya açmıyor. Kimse Türkiye'nin iktisadi ve sosyal politikalarını nasıl oluyor da emperyalist kuruluşlar belirliyor diyemiyor. Düzen siyaseti alanında böyle bir tartışma da yoktur artık. '70'lerde burjuvazinin kendi içinde böyle tartışmalar bir parça olsun vardı. Bugünün Ecevit'i '70'lerde söylemde İMF karşıtıydı, "milli bir savunma siyaseti"nden yanaydı, ABD'ye körükörüne ayak uydurmaya titrekçe de olsa itirazları vardı vb. Ama bugün artık bu tür tartışmalar bitmiştir. Türkiye'nin emperyalizme bağımlılığı, o bağımlılığa dayalı iç yaşamı, onun dış politikasını da olduğu gibi belirliyor. Hiçbir burjuva düzen partisinin farklı bir dış politika alternatifini yok. Bu mantıklı ve anlaşılabilir, zira aynı partilerin farklı bir iç politika alternatifini de yok. Tüm ülke ve emek düşmanı aynı programda teklesmişlerdir.

Gerici ve çıkarıcı bir sınıf olarak Türk burjuvazisinin bulunduğu bölgede kendine özgü gerici çıkarları da vardır elbet. Bu gerici çıkar ve ihtiyaçları her zaman emperyalizmin bölgesel tercihleriyle uyumlanabiliyor; bu bazı sorunlara, görüş ayrılıklarına ve farklı tutumlara yol açabiliyor. Ama burada söz konusu olan yalnızca gerici çıkarlar alanıdır. Bunun ötesindeki tüm sorunlarda emperyalizme uyumdan da öte bir uyduluk söz konusudur. Eğer emperyalizmin izlediği politika devrime karşysa, halklara karşysa, Türkiye'nin bu noktada en ufak bir sorunu olmuyor emperyalizmle. Devrimci gelişmelere ve halklara karşı gerekli olan neyse, emperyalizmin çıkarları doğrultusunda Türkiye de bunu yapıyor, bunun gerekleri çerçevesinde emperyalizmin bir uydusu olarak hareket ediyor. Balkanlar'a müdahale mi gerekiyor, müdahale ediliyor. Irak'a karşı savaş sürdürmek, Irak halkını on yıl boyunca cezalandırmak mı gerekiyor, bu iş için Türkiye bir askeri üs işlevi görüyor. Ortadoğu halklarına karşı İsrail'le mihver kurmak mı gerekiyor, Türkiye o mihveri kuruyor ve bu girişimin başını da tüm hükümetleri devre dışı bırakacak denli bizzat Türk generalleri çekiyor.

(Devam edecek...)

İşçi sınıfının önemli tarihsel kazanımlarından

Grev silahı işlevsizleştirilmek isteniyor

İşçi sınıfı grev hakkını, ağır bedeller ödediği zorlu mücadelelerle burjuvaziden söke söke almıştır. Bu silah, sermayeye karşı mücadelesinde işçi sınıfının en etkili araçlarından biri olmuştur. Toplum yaşamının maddi gereksinimlerini üreten işçi sınıfı, üretimdeki bu kilit rolünü kullanarak, üretimi durdurarak ve başka araçlar ile (miting, direniş, işgal, ayaklanma vb.) birleştirerek, sınıf düşmanlarını dize getirmesini bilmiştir.

Örgütlülüğü elinden alınmış bir sınıf silahlandırılmış demektir

Sömürme, yönetme ve sinsilikte deneyimi olan kapitalistler, işçi sınıfı ve emekçileri güçsüz bireyler topluluğu haline getirebilmek için, örgütlenmelerini engellemek, varolan örgütlülüğü dağıtmak ya da kaleyi içten fethederek (Türkiye'deki sendikalarda olduğu gibi) işlevsizleştirmek amacıyla yoğun çaba harcarlar. Sömürüye dayalı iktidarlarının ömrünü uzatmanın ve kâr oranlarını artırmanın yolunun buradan geçtiğini çok iyi bilirler.

Dünyada ve Türkiye'de sendikalara karşı azgın bir saldırı devam ediyor. İşçi sınıfının kitlesel örgütleri olan sendikalar, işlevsizleşme ya da yokolma ikilemiyle karşı karşıya bırakılmak isteniyor. Sendikalı işçi sayısındaki düşüş bu sinsî saldırının katettiği mesafeyi gösteriyor. Bu noktaya gelmesinde satılmış sendika ağalarının küçümsenemez bir payı vardır. Ancak sermayenin küresel saldırısının ayaklarından birinin işçi sınıfı ve emekçileri örgütsüz bırakmak olduğu da unutulmamalıdır. Zira sınıfına ihanet etmeyi reddeden onlarca sendikacının kontra güçler tarafından katledildiği gerçeği orta yerde durmaktadır. Türkiye'de de '70'li yıllarda katledilen ve 12 Eylül faşist askeri darbesinin savcılar tarafından idamla yargılanan sendikacıların olması, bu sürecin ülkemizde de 20 yıldır devam ettiğini gösteriyor.

Mücadele sermayeye ve sendikalar içindeki uşaklarına karşı ortak yürütülmelidir

Özelleştirme, sıfır stok, esnek üretim, eşel-mobil sistemi vb. saldırılar sendikaları fiilen işlevsizleştirme yöntemlerindedir. Bu saldırılar hain sendika bürokratlarının oynadığı uğursuz misyonla birleşince, sendikalı işçi sayısı hızla azalmakta, dibe doğru çökmektedir. İşçi sayısındaki artışa rağmen, sendikalı işçi sayısı fiilen 600 bine kadar gerilemiştir. (DİSK Basın-İş bildirisi, 5 Ağustos 2001)

Bu tablo, hain sendikal anlayışın iflasa doğru sürüklendiğini göstermekle birlikte, işçi sınıfı açısından da ciddi hak kayıplarının göstergesidir. Bu sürecin nereye kadar uzanacağı, hangi aşamada kırılıp tersine çevrileceği ise, sınıflar mücadelesinin gelişim seyrine bağlı olacaktır. Ancak bu süreçte şu gerçek de açığa çıkmıştır. Bu

saldırıyı püskürtmek için, sermayeye karşı mücadele vermek yeterli değildir. Bu mücadele mutlaka, burjuvazinin, işçi sınıfı içindeki "truva atları" olan hain bürokratları da hedef almalıdır.

Ertelemelerle grev hakkı fiilen gaspediliyor

Sermayenin saldırıları, sendika bürokrasisini satın almak ve sendikalı işçi sayısını düşürmekle sınırlı değildir. Buna rağmen, İMF-TÜSİAD programına karşı belli bir direnç göstererek grev kararı alan ya da greve çıkan sendikalara karşı bu kez sermaye hükümetleri devreye sokuluyor. Lastik işçileri, belediye işçileri ve Paşabahçe Şişe Cam işçilerinin grevi ertelenerek, yasaklanmıştır. Hava-İş ise henüz grev kararını asmadan aynı tehditle karşı karşıya bırakıldı.

Sabancı'nın lastik üretiminin durması toplum sağlığını, cam şişe, kavanoz, bardak, vazo vb. ise milli güvenliği tehdit edebilmiştir. Ama örneğin Nükleer Enerji Santrali ya da siyanürle altın çıkarmanın toplum sağlığına zerre kadar zararı yoktur! Emperyalistlerin ülkeyi yerli işbirlikçileriyle birlikte yağmalaması, devletin tüm kurumlarıyla, NATO'nun, CIA'nın, İMF ve DB'nin önünde secdeye durması ise milli güvenliği "güvenceye" almak anlamına gelmektedir! Bütün bu soytarlıklar işçi sınıfının grev hakkını gaspetmek içindir. Hava-İş'in greve çıkma olasılığı karşısında Bakanlar Kurulu'nun sergilediği tavır küstahlığın da ötesindedir. Henüz grev kararı alınmadan, Bakanlar Kurulu konuyu gündemine alıyor ve eğer grev kararı alınırsa, grevin başlamadan yasaklanacağını tam bir

arsızlıkla kamuoyuna açıklıyor. Aynı dönemde devreye giren sermaye basını da grev olasılığına karşı kampanya başlatıyor. "Ekonomik kriz içinde çırpınan sistem, umudunu turizme bağlamıştır. Hava-İş kolunda olabilecek bir grev bu 'biricik umudun' boşa çıkarılması anlamına gelecektir."

Hava işçilerine yönelik bu baskı, tehdit ve şantaj Hava-İş'in geri adım atmasıyla birleşince, grev kararının asılacağı gün "anlaşma" sağlanmıştır. Sözleşmeli işçilerin ücretlerindeki kırıntı artış dışında Türk-İş'in hükümetle imzaladığı satış protokolüne uygun bir sözleşmeyle grevin önüne geçilmiştir.

Grev hakkı ancak grev yaparak korunabilir

Bir hakkın sadece yasalarda yazılı olmasının bir anlamı olmadığı, fiilen yasaklanan grevlerle yeniden teyit edilmiştir. Bir hak ancak kullanıldığı zaman bir kazanımdır. Bunun dışında yasalar ve söylemlerin hiçbir kıymeti harbiyesi yoktur. Sermeyi düzeni bu uygulamalarla, işçi sınıfına dayatmada bulunuyor: Ya düzen sınırlarına hapsolüp haklarının gaspedilmesini seyretmek ya da demokratik hakları fiilen meşru bir zeminde kullanmak.

Burjuvazinin grev yasaklarına karşı işçi sınıfı yazık ki ikinci yolu tercih etmemiştir. Meşru zemin üzerinde grevleri sürdürmek yerine saldırılara boyun eğilmiştir. Eğer bu saldırı baştan fiili bir direnişle karşılanırsa, sermaye düzeni bu kadar pervasızlaşamazdı. Gelinen aşamada, geçici bir dönem için de olsa, işçi sınıfı grev gibi önemli bir silahını kullanamaz hale gelmiştir. Bu durumun burjuvaziyi ne kadar azdırdığı ise Hava-İş'e karşı aldığı tutumla ortaya çıkmıştır.

Sınıflar savaşının inişli çıkışlı tarihinin dersleri, bu dönemin geçici olacağını bize öğretiyor. Ama aynı zamanda burjuvazinin sınıf egemenliği altında hiçbir demokratik hakkın güvence altında olmadığını da... Grev yasağı nasıl Kavel işçilerinin fiili grevi ile delindiyse, grev yasaklamaları da fiili grevlerle boşa çıkarılabilecektir.

**Herkese iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!
Tüm çalışanlara grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı!
Sınırsız grev ve genel grev hakkı!
Lokavt yasaklansın!**

Sendikasılaştırma örnekleri...

1988-1995 yılları arasında sendikalı işçi oranı*		
Avusturya	1.404.000	1.287.000
Azerbaycan	2.552.000	1.707.000
Belarus	5.355.000	4.134.000
Bulgaristan	2.200.000	1.810.000
Çek Cum.	3.820.000	1.886.000
Estonya	580.000	167.000
Finlandiya	1.411.000	1.377.000
Fransa	2.555.000	1.758.000
Almanya	11.676.000	9.300.000
Macaristan	3.000.000	1.860.000
İsrail	1.850.000	450.000
Polonya	6.300.000	3.420.000
Portekiz	1.434.000	800.000
Türkiye	1.420.000	1.197.000
İngiltere	9.739.000	7.280.000
Toplam	55.296.000	37.146.000
Aradaki fark	18.150.000	

*97-99 Petrol-İş Yıllığı

(* 1995'ten sonra sendikasılaştırma hızlanarak devam etti.)

“Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!”

Kapitalizm ve işsizlik

Ekonomik krizin pençesinde kıvranan emperyalist-kapitalist sistem, işsizler ordusunu her geçen gün büyütüyor. İMF tarafından dayatılan sosyal yıkım programları, krizin faturasını işsizlik, açlık ve sefalet olarak işçi ve emekçilere ödettilerinin adı haline geldi.

Patlak veren son ekonomik krizin ardından 1 milyonu aşkın işçi işinden oldu. Şu anda işsiz sayısına ilişkin Türkiye’de güvenilir bir veri yoktur. İş ve İşçi Bulma Kurumu’nun araştırmalarına göre, Türkiye’de 694 bin 719 kayıtlı işsiz var. Türk-İş’e göre son 7 ayda 738 bin kişi işsiz kaldı. Devlet İstatistik Enstitüsü’nün verileri ise, kayıtlı işsizlerin %12’sinin İstanbul’da bulunduğunu bildiriyor. Ankara Ticaret Odası Kasım krizinden bu yana yalnızca başkentte ikibin işyerinin kapandığını bildirdi. Ankara’da 47 bin 644, İzmir’de ise 30 bin 537 kişinin işsiz kaldığı belirlendi.

Bunlar resmi rakamlar. Gerçek rakamların bunların çok üstünde olduğu yeterince açık. Kayıt dışı çalıştırmanın yoğun olduğu Türkiye’de işini kaybedenlerin sayısı 1 milyonu aşmış durumdadır.

Kriz tüm sektörlerde işsizlik üretiyor

İşten atılmalar en yoğun olarak tekstil, deri, basın ve bankacılık sektöründe yaşanmış. TOBB’nin yaptığı araştırmaya göre, 245 odanın katılımıyla gerçekleştirilen ankette, işadamlarının %56.43’ü, sahip oldukları işletmede istihdamın azaldığını bildiriyor.

Toplam üretim içinde önemli bir payı olan tekstil sektöründe, fason üretimin yaygın olması ve kayıt dışılığın %80’lere varması nedeniyle net işsiz sayısı açıklanamıyor. Öz İplik-İş Sendikası son 4 ayda tekstilde işini kaybeden 610 bin kişinin olduğunu açıklıyor.

Deri-İş Sendikası Genel Başkanı Yener Kaya ise, sektörde faaliyet gösteren 142 fabrikanın 54’ine indirildiğini; Tuzla Organize Sanayi Bölgesi’nde 4 bin olan işçi sayısının ise kriz sonrasında 1200’e düştüğünü belirtiyor.

Yılın ilk çeyreğinde 10 bin bankacının işsiz kaldığı bildiriliyor. Fona devredilen bankaların Sümerbank çatısı altında birleşmesi sonucu 9 bin 140 olan personel sayısının 3 bin 950’ye indiği açıklandı. Ziraat ve Emlak Bank’ın birleştirilmesiyle 39 bine ulaşan çalışan sayısının 20 bine indirilmesi planlanıyor.

Belediyelerin borç yükünün faturasını da işçiler ödüyorlar. Türkiye genelindeki 3 bin 200 belediyeden son bir yıl içinde 30 bin kişinin işten çıkarıldığı ve işten çıkarmaların Kasım-Şubat krizleri sonrasında yoğunluk kazandığı bildiriliyor.

Otomotiv-metal sektöründe Birleşik Metal-İş’e bağlı işyerlerinde son 6 ayda 1505 işçinin iş akdi feshedilmiş durumda. İşçi çıkarma yoluna giden

firmalar arasında Ford Otomotiv gibi sektörün büyükleri de yeralırken, birçok fabrika da çalışanlarını ücretsiz izne çıkarmaya devam ediyor. Basın sektöründe ise 3 bin civarında gazeteci ve basın çalışanı işini yitirdi.

İşsizlik, işçileri bölme ve köleleştirme aracı olarak kullanılıyor

İşsizlik işçi sınıfına sosyal yıkım programının bir sonucu olarak dayatılırken, işsizlik kullanılarak sınıfa başka saldırılar yöneltilir. En başta, işten atılmayan bir işçiye, işsizlik bir tehdit aracı olarak kullanılır. Kölelik anlamına gelen en ağır çalışma koşulları ile daha düşük ücretler ve sosyal haklardan yoksunluk dayatılır. İşyerleri işsizlik tehditi ile tam bir sömürü cehennemi haline getirilir. Dışarıda milyonlarca işsiz hazır beklediği söylemleriyle işçi, işten atılmaktansa düşük ücretle çalışmaya razı edilir.

Çalışma koşullarının iyileştirilmesi amacıyla işyerlerinde verilen her türlü mücadele ve örgütlenme girişimi de yine işten atma tehditi ile kırılmaya çalışılır. Grev ve direnişleri kırmak için de kapıda hazır bekleyen işsizler ordusundan yararlanır.

İşsizlik burjuvazinin elinde, işçi sınıfının mücadelesinin önünü kesen, işçileri bölen ve denetim altında tutan bir silahtır. Sermaye sınıfı bu silahtan çıkarları doğrultusunda en iyi bir biçimde yararlanmaya çalışır.

Bugün sözleşmeli-kapsam dışı, kadrolu-kadrosuz, taşeron-sendikacı gibi uygulamalarla, işçi sınıfı parçalara ayrılarak aralarındaki birlik bozulmaya çalışılmaktadır. Özellikle özelleştirmenin ön adımı olan taşeronlaştırma ile işçiler arasındaki ayrım körüklenmekte, işçiler birbirine karşı kullanılmaya çalışılmaktadır. Öte yandan, ücret eşitsizliği demagojisini yayan sermaye, böylece işçiler ile emekçileri karşı karşıya getirerek, birleşik bir işçi-emekçi cephesinin örülmesinin önünü kesmeyi amaçlamaktadır.

Bu sistem ayakta kaldığı sürece işsizlik varolacaktır

İşsizliği üreten kapitalist sistemin bizzat kendisidir. Bu sistem ayakta kaldığı sürece işsizlik de varolacaktır.

Sermaye sınıfı zaman zaman işsizliğe karşı mücadele ettiği demagojisi yamaktan geri durmamaktadır. Oysa, uyguladıkları politikalarla, dayattıkları ağır ekonomik-sosyal yıkım programlarıyla işsizliği daha da boyutlandıran bizzat kendileridir.

Az işçiye çok iş yaptırılması politikası güden sermaye böylece istihdam oranını düşürmektedir. Zorunlu fazla mesailer, 12-14 saate varan yoğun çalışmalar, üretici köylülüğün yıkıma uğratılarak yoksullaştırılması sonucu göçler, kadın ve çocuk emeğinin yoğun olarak kullanılması, vb. işsizliği arttıran faktörlerdir. Kriz dönemlerinde ise, bu durum daha ağır bir hal alır. Özellikle büyük kentlerde çığ gibi büyüyen işsiz kitleleri oluşur.

Kapitalizmin yarattığı bu işsiz kitleler, çaresizlik içinde kahve köşelerinde kumara, sokak başlarında fuhuşa itilerek yozlaşma ve çürümenin bataklığına terk edilirler. İşsizlikten dolayı cinnet geçirerek intihar edenlerin, hırsızlık yapanların, psikolojik dengesi bozulanların sayısı günden güne artar.

Bu düzenin egemenleri, işsizliğe çözüm getirmek bir yana, aşırı kâr hırsı uğruna işsizlik ve sefaletin daha da boyutlanmasına yolaçarlar. Kriz dönemlerinde ise, krizden etkilenme yalanının arkasına sığınarak tam bir pervasızlıkla hareket eder, yüzbinlerce işçiye kapının önüne koyarken, henüz işini kaybetmeyenlere sefalet ücretlerini dayatırlar.

İşsizliğin kesin çözümü sosyalizmedir

Her türlü kötülüğün kaynağı olan bu düzen koşullarında işsizlik sorununa çözüm getirmek mümkün değildir. Tam ve kalıcı çözüm sosyalizmle mümkündür. Ancak bu, işsizliği azaltıcı tedbirlerin alınması için mücadele etmemek anlamına gelmez. Parti programımızın “Emeğin Korunması” bölümündeki taleplerimiz doğrultusunda mücadeleyi yükseltmek ve işsizleri de bu mücadeleye çekmek zorundayız. “Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi” talebi, tüm işsizlerin, işçilerin ve emekçilerin birleşik mücadelesini örgütlemek için yükseltilmesi gereken taleplerden biridir. İşsiz kitlelerin işçi sınıfının bir parçası olduğu ve kurtuluşlarının da ortak mücadeleyi gerektirdiği gerçeğinden hareket ederek işsiz kitleleri mücadeleye çekmek ve sorunların çözümü için örgütlemek, öncelikle sınıf bilinçli işçilerin görevidir. Sermaye sınıfı işsiz kitleleri diğer sınıf kardeşlerine karşı kullanmaya, ideolojik olarak onları çürümeye ve yozlaştırmaya çalışmaktadır. Bu silahı onun elinden olmak zorundayız. Bu ise yıkım programlarının püskürtülmesi için birleşik örgütlü bir mücadelenin yükseltilmesiyle mümkündür. Krizin faturasının kapitalistlere ödetilmesi talebiyle yükseltilen bir mücadele, işsizliğin bir saldırı aracı olarak kullanılmasını da püskürtecektir.

**Kahrolsun ücretli kölelik düzeni!
Yaşasın devrim ve sosyalizm!**

Zulme karşı direniş bayrağını yükseltelim!

*Selam olsun sömürüye karşı
başkaldıranlara!
Selam olsun haksızlığa dur
diyenlere!
Selam olsun zulme karşı isyan
ateşini yakanlara!
Selam olsun katliamlar karşısında
direnenlere!*

**İşçi kardeşler, emekçi arkadaşlar,
Alevi dostlar;**

Bugün olduğu gibi, yüzyıllar öncesinde de zulmün kalesinde oturan iktidar sahipleri kana, cana doymuyordu. Önce zulmün kalelerini dağıtmak için yola çıkan Pir Sultan'ın boynuna uzattılar kanlı ellerini. Pir Sultan ise boynuna geçirilen urgana inat, "Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan" diyordu.

Bir yalanla indirdiler Seyit Rıza ve on arkadaşını dağdan. Yine sahneydi o kanlı el idam sehpaşında. "Dersim'e sefer olur ama, zafer olmaz" diyordu Seyit Rıza da.

Baskı, sömürü ve zulüm geleniğini Osmanlı'dan devralan Cumhuriyet, kanlı tarihine Maraş ve Çorum katliamlarını ekledi.

Ezilenler çıktılar sokağa haklarını savunmak için. '77 1 Mayıs'ıydı, 38 emekçi katledildi yine kanlı eller tarafından. 38 emekçi kızıl karanfil olup akıttı kanlarını geleceğe.

Sivas'ta 33 can, karanlığı aydınlatan bir top ışık olup düştü karanlığın ortasına. Madımak yanıyordu. Bu sefer de 33 canımız ateşe karşı semaha durdu.

Sermaye devleti, gün geçmiyor ki yeni sömürü, katliam, baskı ve sindirme planı hazırlasın. Ne zaman işçi ve emekçilere dönük iktisadi, sosyal, siyasal saldırı programlarını hayata geçirmek istese, hemen öncesinde bir katliam planı hazırlamış ve uygulamıştır.

Yıllardır kanlı ve kirli planlarını uygulayabilmek için bizleri Alevi-Sünni, Kürt-Türk, laik-anti-laik, sağcı-solcu gibi yapay ayrımlarla bölmeyi, gücümüzü parçalamayı hedeflediler. Din, mezhep, laiklik, milliyetçilik sermaye devleti için sadece birer araç oldu. Yığınla Alevi kitlesi sadece mezhepsel farklılıklarından dolayı değil, emekçi kimliklerinden dolayı ezilmekte ve sömürülmektedir.

Resmî dini ve mezhebi olan ve bütçesinden milyarlarca lirayı dini kurumlara aktaran "laik devlet" in;

Vatan-millet-Sakarya edebiyatıyla yıllardır ezilen kardeş Kürt halkının haklı mücadelesini kan ve katliamla bastırmaya çalışan, kirli savaşa milyarlarca dolar harcayan "milliyetçi devlet" in;

Temiz toplum ve siyasetin garantisi olma masallarıyla milyonlarca emekçiyi aldatan,

Devletin kanlı tarihi

Sermayenin 12 Eylül saldırısı...

12 Eylül 1980'de askerler tarafından gerçekleştirilen darbe, emekçi halkı ve sosyalist hareketleri hedef almıştı. Bu süreçte binlerce insan hayatını kaybetmiş, yüz binlerce kişi işsiz kalmış ve sosyal hakları gasp edilmiştir.

Gençler Pir Sultan'ın şifreyle...

1977 yılında gerçekleşen 1 Mayıs işçi grevleri, emekçi halkın iktidarı ele geçirmek için mücadele ettiğini göstermiştir. Ancak bu mücadele, devlet tarafından şiddetle bastırılmış ve binlerce işçi işsiz kalmıştır.

Genç Dönmeler katliamı...

1978 yılında gerçekleşen bu katliam, emekçi gençleri hedef almıştı. Bu süreçte binlerce genç hayatını kaybetmiş, yüz binlerce kişi işsiz kalmıştır.

Zulme, baskıya ve sömürüye karşı...

Pir Sultan'ın "Dönen dönsün ben dönmezem yolumdan" sözü, emekçi halkın zulme karşı direnişin bayrağıdır. Bu bayrağı bugün de yükseltmeliyiz.

Demir işçilerinin bir süredir...

Demir işçilerinin mücadeleleri, emekçi halkın haklarını savunmak için bir mücadeledir. Bu mücadele, devlet tarafından şiddetle bastırılmıştır.

Kanla yazılan tarih silinmez!

Gençler Pir Sultan'ın şifreyle...

1977 yılında gerçekleşen 1 Mayıs işçi grevleri, emekçi halkın iktidarı ele geçirmek için mücadele ettiğini göstermiştir. Ancak bu mücadele, devlet tarafından şiddetle bastırılmış ve binlerce işçi işsiz kalmıştır.

Genç Dönmeler katliamı...

1978 yılında gerçekleşen bu katliam, emekçi gençleri hedef almıştı. Bu süreçte binlerce genç hayatını kaybetmiş, yüz binlerce kişi işsiz kalmıştır.

2 Temmuz 1993 Sivas

19 Aralık 2000 cezaevleri

demokrasi savunucusu geçinen düzen bekçisi ordunun ezilen milyonlar nezdinde hiçbir inandırıcılığı ve güvenilirliği kalmamıştır.

Toplumun gündemini uzun dönem meşgul eden Susurluk kazası, bir dizi gerçeği emekçiler tarafından anlaşılır hale getirmiştir. Susurlukla devletin çeteleşen yüzü, devlet-siyaset-mafya ilişkisi açığa çıkmıştır. Düzen bekçisi ordu, gerçekte Koçlar'ın, Sabancılar'ın düzeninin koruyucusu ve kollayıcısı olduğunu bugüne kadar defalarca kanıtlamıştır. Bugün de, emekçi halk yoksulluk içinde kıvrılırken, MGK "sosyal patlama" riskine işaret ederek, olası bir halk ayaklanmasını kanla bastırmak için hazırlıklarını yapmaktadır. Milliyetçi geçinenler, ülke kaynaklarını uluslararası sermayeye peşkeş çekmekte, emperyalizmin ve yerli işbirlikçilerinin çıkarları doğrultusunda hareket etmekte, sonuç milyonlarca emekçinin aç, yoksul, işsiz ve geleceksiz kalması olmaktadır. Tüm bunlar

bir avuç parababası asalak daha çok kazansın diyerdir. Düzen, devletiyle, ordusuyla, meclisiyle sermayenin düzeni, iktidar da sermayenin iktidarındır.

Mezhepsel, dinsel, cinsel, etnik ayrımlarla emekçilerin mücadelesini engellemek, olmadık kanla bastırmak ise sermaye devletinin varlık nedenidir. Nedeni oldukları krizlerin faturasını emekçi halka ödetmek için bu yapay ayrımlara ihtiyaç duymaktadır. Bir yandan da katliam, baskı ve terör aygıtlarını sürekli tahkim etmektedir. Kontra merkezlerde tezgahlanan katliamlarla devrimciler

imha edilmeye çalışılmaktadır. Amaçları öndekine vurarak, arkadaşını sindirmektir. Bundan dolayı Ulucanlar'da işçi ve emekçilerin kurtuluş mücadelesi uğruna tutsak düşmüş 10 devrimciyi katlettiler, onlarcasını yaralayarak sakat bıraktılar. Ardından, 19 Aralık'ta, haklı ve meşru talepleri için direniş geçiren devrimci tutsakları "Hayata dönüş" operasyonu adı altında katlettiler. Kendilerinin şahsında emekçilerin yaşamlarının hücreleştirilmesini kabul etmeyen, bedenlerini yaşamı savunmak için ölüme yatıran devrimci tutsakların direnişini Hitler vahşetini aratmayacak bir katliamla yanıtladılar.

Nasıl ki Pir Sultan, "Kadılar, softalar fetva yazarsa/ işte kemend işte boynum asarsa/ dönen dönsün ben dönmezem yolumdan" dediyse, çağımızın Pir Sultanları da iradelerinin ve inançlarının teslim alınamayacağını yüzyılım en görkemli, en kararlı direnişiyle ispatlıyorlar. Devrimci tutsaklar bu direnme gücünü işçi ve emekçilerin haklı davasından alıyorlar.

Sermaye iktidarı yıkılmadan sömürü ve zulüm bitmez; ezilen ulus, ezilen mezhep, sömürülen-ezilen emekçilerin emeği, geleceği ve kültürü özgürleşemez. İnsanca yaşam, gerçek özgürlük, eşitlik, demokrasi, adalet, laiklik ve bağımsızlık ancak işçi-emekçi iktidarıyla mümkündür. Bu da ancak tüm ezilenlerin, işçi ve emekçilerin örgütlü mücadelesiyle olanaklıdır. Geleceğimiz için, işçi sınıfının iktidarı için devrimci sınıf partisinin Kızıl Bayrağı altında birleşelim, savaşalım, kazanalım!

**Kurtuluş yok tek başına,
ya hep beraber ya hiçbirimiz!
Sınıfsal, ulusal, dinsel, cinsel sömürüye son!
Yaşasın halkların kardeşliği, işçilerin birliği!
Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!
Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim,
kapitalizme karşı sosyalizm!**

Zulme, haksızlığa ve sömürüye boyun eğmek, Pir Sultanların izinden yürüyenlerin işi olamaz!

Mevcut hükümeti oluşturan partiler, milliyetçilik adına rezil bir şövenizmi kullanarak iş başına geldiler. Ama emperyalizmin kulu kölesi olarak hareket ettiler. Cumhuriyet tarihinin en işbirlikçi uşak icraatlarına onlar imza attılar.

Bugün artık Türkiye doğrudan emperyalizmin ve İMF'nin direktifleriyle yönetiliyor. Artık Meclisin gündemini ve çalışma hızını bile emperyalistler belirliyor, şirket yönetim kurullarını bile onlar atıyor.

Emperyalizm karşısında

kul köle olanlar, böylece

ülkemizi daha beter bir

bağımlılığa ve köleliğe, emekçimizi ise ağır bir sosyal yıkıma, dünden beter bir açlığa, işsizliğe ve perişanlığa sürüklüyorlar. Bu hükümet özelleştirmelerle onbinlerce işçiyi işsiz, örgütsüz ve aç bırakırken, kamu emekçilerinin sendikal mücadelesini de sahte bir sendika yasasıyla boşa çıkarmaya çalışmıştır.

Türkiye'yi yöneten işbirlikçi uşak takımı, tüm bunların kolayca, engelsizce uygulanabilmesi için de daha fazla baskı, daha fazla terör, daha fazla yasak

yoluna gitti. Zindanlardaki saldırılar ve katliamlar da bunun bir parçasıdır. "Cezaevlerini denetim altına almadan dışarıda düzeni sağlayamayız" diyen İMF memuru Ecevit, bu bağlantıyı tam bir arsızlıkla açığa da vurmuştur. F tipi hücreler ve zindan katliamları, bunun gerekleri olarak gündeme getirilmiştir.

Devrimci tutsaklar işte bunun için direndiler, direniyorlar. Onlar sermayenin emeğe yönelik saldırılarına karşı barikat oluşturmak için, yaşamın her alanda hücreleştirilmesi hesaplarını boşa çıkarmak için direniyorlar.

Devrimci tutsaklar devrimci iradenin teslim alınmazlığını, Pir Sultanlar'ın direnişçi ruhuyla

sergilediler. Mevsimleri deviren direnişleriyle bunu dosta düşmana gösterdiler.

Şimdi sıra emekçilerde, köylüde ve işçide!

Şimdi sıra tüm ezilenlerde! Şimdi sıra bizde, hepimizde! Bizler hak ve özgürlüklerimizin tümünden gaspedilmesini, açlığa işsizliğe ve sefaletle mahkum edilmemizi kabul mü edeceğiz? Zulmü sineye çekip, zalimler karşısında boyun mu eğeceğiz?

Eğer insanca bir yaşam, onurlu bir gelecek

istiyorsak, eğer biz Pir Sultanlar'ın torunlarıysak, onların izinde yürüyeceksek, haksızlığa ve zulme asla boyun eğmemeliyiz. Birleşmeli, örgütlenmeli, işçi sınıfının devrimci partisinin yükselttiği bayrak altında birleşmeli, bugünümüz ve geleceğimiz için kararlılıkla mücadele etmeliyiz. Zulme ve haksızlığa boyun eğmek, seyirci kalmak, Pir Sultanların izinden yürüyenlerin işi olamaz.

Yaşasın devrim, yaşasın sosyalizm!

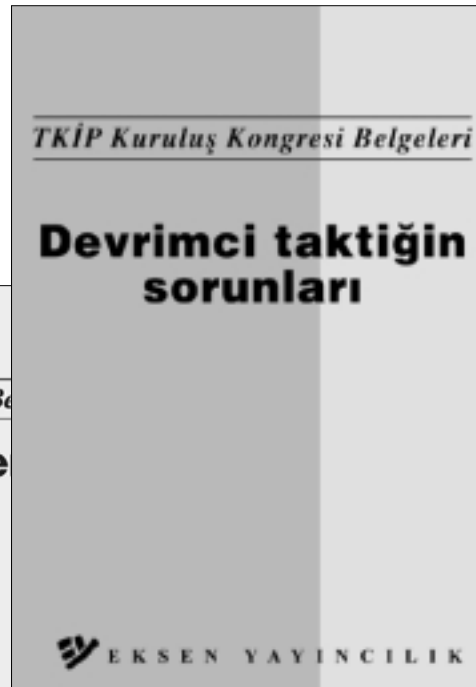
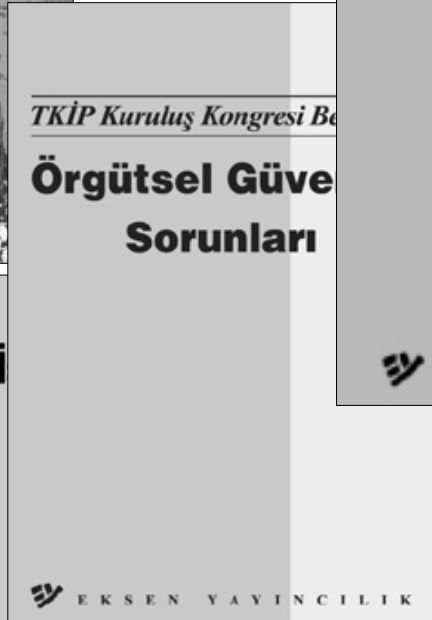
(Bu yılki Hacı Bektaş şenliklerinde kullanılmak üzere hazırlanan "Kanla yazılan tarih silinmez!" başlıklı özel sayıdan alınmıştır..)

Günümüzün Pir Sultanları...

Sindirme, baskı ve katliamlara karşı yolumuza ışık tutan Nesimiler'in, Şeyh Bedrettinler'in, Pir Sultan Abdallar'ın bıraktığı direniş ve başkaldırı geleneği günümüzde de sürüyor. Bu gelenek bugün, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için mücadele eden, işçi ve emekçilerin temel hak ve çıkarları uğruna mücadele eden, bu uğurda zulümlere katlanıp ölümlere yürüyen devrimciler şahsında yaşıyor.

Onca işkenceye, tehdide; hapisanelerde yakılmalara, F tipi hücrelerde insanlık dışı işkencelere karşı inançlarından ve sarsılmaz iradelerinden taviz vermeyen devrimci tutsaklar, bize mücadelenin ve kazanmanın yolunu gösteriyorlar. Bugünün Pir Sultanlar'ı sömürüye, haksızlığa, baskı ve zulme karşı ölümüne direniyorlar

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 58 13

Arjantin emekçilerinden öğrenmek

B. Çelik

“Arjantin’de, binlerce gösterici, hükümetin kemer sıkma planını protesto etmek amacıyla ülke çapında gösteri yaptı. Arjantin’in 40’den fazla kentinde düzenlenen protestolarda, göstericiler kilit otoyolları kapattı. Protestolar çerçevesinde, başkent Buenos Aires’de, bir havayolları sendikasının yolları kapatması yüzünden havaalanı civarında karışıklık çıktı; diğer kentlerde de, protestocuların bankaları işgal ettikleri belirtildi.

Arjantin’in ikinci büyük kenti olan Cordoba’da işsiz kalan halk, üniversite öğrencileri ve profesörler yolları kapattı.”

Son haftalarda hemen her gün gazetelerde bu tür haberler yer alıyor. Yıllardır İMF politikalarıyla yönetilen, bu nedenle de artık iflasın eşliğine

gelen Arjantin’in sokakları her gün biraz daha ısınıyor. Arjantinli işçi ve emekçiler ülkelerinin emperyalist tekeller tarafından daha fazla yağmalanmasına karşı seslerini yükseltiyorlar. Genel grev ya da kitlesel gösterilerin olmadığı, devlet güçleriyle taşlı, sopalı, molotoflu çatışmaların yaşanmadığı gün olmuyor.

Türkiye’deki sermaye düzeninin bekçileri ve sözcüleri Arjantinli işçi ve emekçilerin IMF politikalarına karşı sokaklara dökülmesini, militan eylemler gerçekleştirmesini kaygıyla izliyorlar. Türkiye’deki işçi ve emekçilerin, kendileriyle benzer sorunlar yaşayan Arjantinli kardeşlerini örnek almasından korkuyorlar. Bu nedenle de bu günlerde Türkiye ile Arjantin’in çok farklı koşullarının olduğundan bahsetmeye özel bir önem veriyorlar. Kemal Derviş, “Türkiye’de de benzer eylemler olur mu?” şeklindeki sorulara, “Orada ücretler düşürüldü. Biz çalışanların ücretlerine zam yaptık.” diye mazeret göstermeye çalışıyor. Ecevit ise “Türk halkı”nın sorunlar karşısında sabırlı ve anlayışlı olduğuna, bu yüzden Türkiye’de benzer şeylerin olmayacağına insanları inandırmaya çalışıyor.

Oysa daha düne kadar düzenin temsilcileri Türkiye’nin işçi ve emekçilerine Arjantin’i örnek gösteriyorlar, Türkiye’nin ne kadar da Arjantin’e benzediğini ispatlamaya çalışıyorlardı. Koşulları Türkiye’ye çok benzeyen Arjantin’de enflasyonun nasıl da düşürüldüğünü, özelleştirmelerin ne kadar da hızlı yapıldığını, tüm bunların sayesinde Arjantin’in hızla gelişip kalkınan bir ülke olduğunu ballandıra ballandıra anlatıyorlardı. Şimdi ise Arjantin’e toplumsal muhalefetin damgasını vurduğunu görür görmez bundan çarkenttiler.

Arjantin ve Türkiye; benzeyen ve benzemeyen

Her iki ülke de yıllardır İMF politikalarıyla yönetiliyor. Ve her iki ülkede de işçi ve emekçi yığınlar, uygulanan saldırı politikaları nedeniyle büyük bir yıkım yaşıyorlar. İşsizlik, açlık ve sefalet her ikisinde de dizboyunu çoktan aşmış. Ve G-8 Zirvesi’nde sözü edildiği gibi bu iki ülke, dünya kapitalist sisteminin şu andaki en zayıf, en riskli parçaları olmak gibi bir durumu da paylaşıyorlar. Yani birçok bakımdan birbirlerine fazlasıyla benziyorlar.

İki ülke arasındaki kayda değer fark ise iki ülkenin işçi ve emekçilerinin mücadele deneyimleri ve örgütlenme düzeyleri arasındadır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçileri, Arjantinli sınıf kardeşlerine göre daha zayıf bir örgütlülük düzeyine, daha zayıf bir mücadele deneyim ve birikimine sahiptir.

Örneğin Türkiye’de sınıf ve kitle hareketi, 12 Eylül darbesi karşısında neredeyse savaşı bir yenilgi yaşadı. Askeri darbe sınıfın ve toplumsal muhalefetin tüm mevzilerini ezdi, birikimlerini dağıttı. Hiçbir ciddi direnme de görmedi. Arjantin ise 1976’da darbe yaşadı. Fakat darbe hiç de Türkiye’deki gibi sessiz sedasız karşılanmadı. Cunta, azgın bir faşist terörün uygulandığı 8 yıllık dönemde 30 bin insanı katletmesine rağmen direnişi tümüyle susturmayı ve ezmeyi başaramadı. Tam da bu sayede cunta döneminin ardından cuntacıların bir kısmı yargılanıp mahkum oldu.

12 Eylül karşısındaki kolay yenilgi Türkiye işçi sınıfına çok şey kaybettirmiştir. 30 bin kayıp vermek pahasına cunta karşısında başı dik durmayı başarmak ise

Arjantin işçi ve emekçilerine çok şey kazandırmıştır. Aradaki farkı görmek isteyenler, Arjantin ve Türkiye sokaklarının bugünkü haline bakmalıdır. Bugün Türkiye’deki sınıf ve emekçi hareketinin sermayenin saldırılarına gereken yanıtı veremeyişinin gerisinde, yaşanan yıkımın ve çekilen sefaletin katlanılır düzeyde olması değil, tam da bu vardır.

Arjantin sokaklarındaki mücadele ateşini Türkiye’ye taşımalyız

Gene de Türkiyeli işçi ve emekçiler yakın dönemde yabana atılmayacak bir mücadele deneyimi edinmişler, bu arada dost kim düşman kim önemli ölçüde öğrenmişlerdir. Kapitalist sömürüye karşı uluslararası planda gerçekleşen militan eylemler, Arjantin ve Güney Kore gibi bir dizi ülkede yaşanan mücadeleler, sınıfın ileri kesimleri tarafından sempatiyle izlenmekte, bunlar örnek alınmaktadır.

Bugünkü görevlerimizden biri, sınıf ve emekçi hareketi içinde uluslararası plandaki mücadeleye karşı gelişen bu yakın ilgiyi her imkanı kullanarak büyütme olmalıdır. Düzen bekçilerinin Arjantinle Türkiye arasında paralellik kurulmasından duydukları rahatsızlığı gerçek bir kabaşa çevirmenin, Arjantin sokaklarındaki mücadele ateşini Türkiye’ye taşımının, giderek sınıfın enternasyonalist mücadelesini örmenin yolu, bu tür adımların atılmasından geçmektedir. Sermayenin Arjantin’i örnek göstermesinin, neo-liberal politikaların başarısına bu ülkeyi örnek göstermesinin dönemi artık geride kalmış bulunuyor. Şimdi sıra bizde. Şimdi emperyalist kapitalizmin saldırılarına karşı ayağa kalkan, hak ve çıkarlarını savunan Arjantin işçi ve

emekçilerini Türkiye’deki ve dünyadaki tüm kardeşlerine örnek gösterme, olanaklı olduğu her durumda onlarla dayanışma içine girme zamanı.

Arjantin:

Emekçiler İMF reçetelerine direniyor

Bütçe açığını sıfırlamak için memur ve emekli maaşlarında kesintiye gideceğini açıklayan hükümete karşı protesto gösterileri kitlesel bir biçimde sürüyor. Arjantin kamu işçileri sendikası (ATE) süresiz grev kararı aldı. 2 Ağustos’ta onbinlerce emekçinin ülkenin 40 ayrı kentinde düzenlediği gösterilere aldırmanın hükümet, maaşlarda yapacağı %13’lük kesintiyi %20’lere çıkarabileceğini duyurdu.

Protestolar sırasında yol işgalleri yaşandı. İşgaller trafiği %70 oranında aksattı. Bunun yanı sıra ülkenin başkenti olan Buenos Aires yakınlarında bir havayolunda, sendikalı çalışanların eylemi büyük karmaşaya yol açtı. Bazı bölgelerde bankalar işgal edildi. Hükümet yol işgallerinin yasadışı olduğunu ilan etti. Hükümet sözcüsü Chrystian Colombo, vergi gelirlerindeki düşüş sürdükçe maaşlardaki kesintinin de artacağını belirtti.

İşçiler, emekçiler, öğrenciler ve işsizler ise birbiri ardına yaptıkları açıklamalarda, özelleştirmeler gerçekleştiren hükümeti ekonomik krizin ve artan bütçe açığının tek sorumlusu olarak gördüklerini belirtiyorlar ve krizin yükünü paylaşmak istemediklerini vurguluyorlar. Gerçekleştirilen protestolarda yaklaşık 200 kadar “sosyal mahkum”un da serbest bırakılması ve hükümetin yeni iş alanları yaratacak bir plan yapması isteniyor. %16’yı aşan işsizler de ülkede giderek daha örgütlü biçimde protestolar düzenliyor.

Arjantin resmi verilerine göre ülke nüfusunun %25’i yoksulluk sınırının altında yaşıyor. Hükümet ise İMF’ye verdiği sözler doğrultusunda hazırladığı saldırı programı ile ekonomik krizin faturasını yoksullara yüklemeye çalışıyor.

Cenova gösterilerinin ardından...

Cenova gösterileri, emperyalist G-8 zirvesini korumak için alınan tüm tedbirlere, estirilen tüm teröre rağmen, kitleselliği ve militanlığı, işçilerin ağırlıklı katılımı, dünyanın tüm kıtalarından milyonlarca insanın yüzünü Cenova'ya dönmesi, yüzlerce kente yayılan dayanışma eylemleriyle, bugüne kadarki eylemlerin en üst düzeyi oldu.

Cenova Sosyal Forum sözcüsünün de ifade ettiği gibi "Bugün ödediğimiz çok büyük bedele rağmen şunu söyleyebiliriz. Biz kazandık!"

İtalya diğer Avrupalı emperyalist devletlerle birlikte, eylemlere katılımı önlemek için büyük çaba harcadı. Başaramayınca, gösterileri terörize etmek için, provokasyondan cinayete kadar her türlü yol ve yöneme başvurdu. Yüzbinlerce kişiye karşı şiddet kullanmaktan çekinmedi.

Eylemcileri bölme, göstericileri kriminalize etme ve terörist-anarşist olarak nitelerek kitlelerle buluşmasını engelleme çabalarına en büyük cevap sokakları dolduran 300 bin kişi ile verildi. Bu eylemin en büyük başarısıydı.

Giderek kitlesellenen ve militanlaşan eylemler karşısında emperyalistler şaşkınlık ve korku içindeler. 26-28 Haziran 2002'de gerçekleşecek G-8 zirvesinin Rocy Mountains'teki bir dağ kulübesinde yapılmasının planlanması bunun açık bir ifadesi.

Dünya Ticaret Örgütü (WTO) Nice'teki gösterilerden sonra Katar çöllerine savruldu. Dünya Bankası Mayıs ayında yapacağı Barselona toplantısını iptal etti.

G-8 dağlara kaçtı. Stockholm gelecek yıl Dünya Bankası toplantısının kendi topraklarında yapılmasını reddediyor. Berlusconi, Dünya Beslenme Örgütü'nün toplantısını İtalya'da değil Afrika'da yapılmasını önerdi.

Fidel Castro ise. "7 şişko ve 1 aptal"ın bundan sonraki toplantılarını uzay istasyonunda yapmasını, toplantı için en güvenilir yerin uzay olduğunu savunuyor.

Emperyalist tekellerin hizmetindeki İMF, Dünya Ticaret Örgütü, DB vb. kurumlar kitleler nezdinde her geçen gün daha çok teşhir oluyorlar. G-8'in ekonomik-sosyal hiçbir sorunu çözemeyeceğine, örneğin borçların bir kısmının iptal edilmesi ile ilgili kararın bile sonuçlandırılmadığına kitleler bir kez daha tanık oldular.

Öte yandan, ilk kez Cenova'da devlet şiddeti yeni bir boyut kazandı. Bu kapitalist küreselleşme karşıtı harekete karşı yeni bir savaş ilanı oldu. Yürüyüş ve gösteri özgürlüğü ayaklar altına alındı, seyahat özgürlüğü rafa kaldırıldı, bir gösterici alenen kurşunlanarak katledildi, iç güvenliği korumak adına her türlü terör estirildi. Ve Avrupa'nın "hukuk devletleri", önümüzdeki süreçte yürüyüş ve gösteri hakkını kaldırarak, provokotör ve faşistleri eylemlere sokarak, polis güçlerini ortaklaştırarak, Avrupa çapında ilerici, devrimci ve komünistler için dosyalar hazırlayarak ortak çalışmayı daha da ilerleteceklerini, G-8 zirvesinde aldıkları yenilginin hemen ardından açıklamış bulunuyorlar. Bu ise, "burjuva demokrasisi"nin gerçek yüzünün görülmesini ve sorgulanmasını kolaylaştıracaktır.

Emperyalist küreselleşmeye karşı eylem takvimi

G-8 zirvesi üzerine tartışmalar sürerken, kitlelerden büyük bir ders alan İtalyan devleti, 5-9 Kasım tarihlerinde 180 devlet hükümet temsilcisinin katılacağı Dünya Beslenme Örgütü (FAO) zirvesinin kendi ülkesinde yapılmasına karşı çıktı. İtalyan hükümeti zirvenin Afrika'daki bir ülkede yapılmasını önerdi.

İtalyan hükümetinin diğer bir korkusu ise 26-27 Eylül tarihlerinde Nepal'de NATO ülkeleri savunma Bakanlarının yapacağı toplantı. İtalya Komünist Partisi ve Yeşiller, "Füze Kalkanı" projesinin ele alınacağı toplantının iptal edilmesini talep ettiler. "No Global" grubu ise kitlesel bir miting çağrısı yaptı ve protesto hazırlıklarına başladı.

Emperyalist küreselleşmeye karşı önümüzdeki aylarda yapılması düşünülen protestoların örgütlenmesine de başlandı. ATTAC grubunun eylem takvimi açıklandı.

* Avrupa Birliği ekonomi ve maliye bakanlarının 21-23 Eylül tarihlerinde Belçika'nın Liege kentinde yapacağı toplantıyı protesto eylemlerinde globalleşme karşıtları, serbest bölgelerin kapatılması ve bağımlı ülkelerin borçlarının silinmesi taleplerini yükseltecek. Şu an dünyada 60 serbest ticari bölge bulunuyor. ATTAC ise Tobin vergisi adı altında mali spekülasyonlardan vergi alınmasını savunuyor.

* 6 Ekim günü, Lüksemburg'daki serbest bölgeye karşı uluslararası eylem günü.

* Dünya Ticaret Örgütü'nün (WTO) 9-13 Kasım tarihleri arasında Katar'da yapacağı toplantısına karşı tüm dünyada protestolar gerçekleşecek. Bu eylemlere 100 bin kişinin katılması hedefleniyor.

* İsviçre'deki globalleşme karşıtları da Carlo Giuliani'nin Cenova'da G-8 Zirvesi'nde, katledilmesini protesto etmek için 20 Ağustos gününü Avrupa çapında eylem günü ilan etti. 20 Ağustos'taki eylem gününde İtalya'daki polis terörü de protesto edilecek. Tutuklananlar, yaralananlar, işkence görenlerle dayanışma gösterilecek.

Dünyada Cenova protestoları sürüyor...

"Kapitalizm öldürür! Kapitalizme ölüm!"

G-8 Zirvesi'nin üzerinden günler geçmesine rağmen yankıları tüm dünyada sürüyor. "Biz sadece Roma'dan gelen emirleri uyguladık" diyen Mussolini beslemesi İtalyan polislerin gösterilere barbarca saldırısına, gece yarısı operasyonlarında sergilenen vahşete, 23 yaşındaki Carlo Giuliani'nin katledilmesine karşı tüm dünyada öfke sokağa taşı. Başta Batı ve Kuzey Avrupa olmak üzere, Doğu Avrupa, Amerika, Avustralya, Asya'da toplam 120 kentte 200 üzerinde protesto ve dayanışma eylemleri gerçekleşti.

Avrupa'nın Batı ve Kuzey'i, en yoğun eylemliliklerin yaşandığı alan oldu. En kuzeydeki eylem Norveç'in Troidheim kentinde düzenlendi. Almanya'da ise başta Berlin, Frankfurt ve Köln olmak üzere birçok kentte binlerce

kişini katıldığı eylemler gerçekleşti. "Kapitalizm öldürür! Kapitalizme ölüm!" yazılı dövizler taşındı. Yunanistan'nın Selanik kentinde bir yürüyüş düzenlendi. Atina'da ise Cenova'daki devlet terörünü protesto eden 3500 gösterici polisle çatıştı. Gösteriler Amerika kıtasını da bir baştan bir başa sardı. ABD'de New York, Portlaand Detroit, Washington, San Fransisko, San Diago kentlerinde dayanışma eylemleri gerçekleşti. Latin Amerika'da eylemler Buenos Aires, Meksika, Santiago da Şili, Belo Horisonte, Sao Paulo'ya kadar büyük bir alana yayıldı, birçok kentte polisle çatışmalar oldu. Arjantin'de İtalyan ürünlerine boykot çağrısı yapıldı. Brezilya'da diğer sendikalarla birlikte Sendikalar Birliği (CUT), Topraksızlar Hareketi (MST) ve öğrenci dernekleri,

yazılı bir açıklama yaparak İtalya İçişleri Bakan'ın istifa etmesini istediler. Hong Kong'ta bir grup, İtalyan hükümetini özür dilemeye çağırdı.

İtalya'da onbinler haykırdı:

"Katiller!.."

İtalya'da 2 Ağustos günü öfkeli kitleler "Assasini!"(Katiller!) diye haykırarak, sokakları ve alanları bir kez daha doldurdular. Küreselleşmenin ve polis terörünün protesto edildiği eylemlere 100 bin kişi katıldı.

Eylemlerin en kitleseli Roma, Milano ve Cenova'da gerçekleşti. Roma'da 10 bin kişinin katıldığı gösteriye Rifondazione Comunista Partisi'nin Genel Sekreteri ve çok sayıda milletvekili de katıldı. Yürüyüşün doruğunda "G-8 Katiller!" yazılı bir pankart yeraldı. İçişleri Bakanı ve Başbakan Berlusconi'yi istifaya çağırın sloganlar atıldı. Cenova ve Milano'da da yürüyüşler gerçekleşti. Bu izinsiz gösterilere onbinin üzerinde kitle katıldı.

Tüm İtalya'da sendikalar, işçiler, işsizler, küreselleşme karşıtı gençlerle omuz omuza yürüdü, pankartlar taşındı. "Onlar O'nu öldürdüklerini sanıyorlar. Ama Carletto bizimle daima yaşayacak!"

3 Ağustos günü, katledien Carlo Giuliani için bin kişinin katıldığı bir cenaze töreni düzenlendi.

Cenova dar bir kent. Denizden yükselen dik yamaçlara oturmuş, köprüleriyle, teraslarıyla, kat kat bir şehir, merdivenler ve daracık sokaklar. Cenova emperyalist temsilciler toplantısı ile daha da darlaşmıştı. Her taraf çıkmaz sokaktı, vagonlardan, demirlerden duvarlar örülmüştü. 5 metre yüksekliğinde. Gaz bombaları, sirenler, su sıkma aletleri, ve koyu giysileriyle polisler. Ölüm seziliyordu havada. Bombaların dumanlarında onbinlerin, yüzbinlerin eylemi boğulmaya çalışılmıştı. Ama "Göstermeliyiz!" demişti Carlo bir arkadaşına, "Biz de varız. Buradayız. Sadece onlar değil"

Bu bir sloganı. Bu slogan şimdi tüm duvarlarda: "Siz: G-8, Biz: 6 milyar!"

SPD-Yeşiller hükümetinin yeni göç yasası taslağı...

Mevcut ırkçı-gerici yasa daha da ağırlaştırılıyor

Almanya İçişleri Bakanı Otto Schily tarafından hazırlanan ve Yabancılar Yasası'nın yerine geçecek olan Göç Yasası Taslağı geçtiğimiz hafta kamuoyuna açıklandı.

Schily hazırladığı taslakta, Başbakan Schröder'in parlamentoda çoğunluğundan desteğini alacak, yani gerici Hıristiyan birlik partileriyle anlaşmayı sağlayacak bir göç yasası taslağı hazırlaması direktifine harfiyen uydu. Öyle ki gerici Hıristiyan Sosyal Birliği Partisi (CSU) Genel Sekreteri, muhalefet partilerinin bile gündeme getirmekten çekindiği birçok talebi gündeme getirmesinden dolayı "yabancı ve ilticacılar yasası ile ilgili görüşlerinizi politik olarak paylaşıyoruz, ancak onlar sadece CSU ile gerçekleştirilebilir" diyerek, partisine üyelik başvurusu çağrısı yaparak, Schily'e üyelik formu gönderdi.

250 sayfalık yeni göç yasası tasarısı iki yeni yasa içeriyor:

Birincisi, mevcut Yabancılar Yasası'nda öngörülen "ikamet çalışma ve yabancıların topluma entegre olması ile oturma izinlerini alma koşulları", diğeri ise Avrupa Birliği'nde serbest dolaşım. Bunun dışında İltica Yasası'nda da birçok yönetmelik değiştirilecek.

Schily bu konuların yeni göç yasasıyla daha modern bir tarzda düzenleneceğini ve bunları koordine eden merkezi bir Federal Göç ve Mülteci Dairesi kurulacağını açıkladı.

Yeni göç yasası tümüyle sermayenin çıkarları doğrultusunda ve CDU ve CSU gibi gerici partilerle uzlaşmak amacıyla hazırlanmış bir tasarı. Bu tasarı ile eski "misafir işçi politikası" yeni döneme uyarlanıyor, sadece "yararlı" göçmenlerin gelmesine izin veriliyor.

Yasaya göre kalifiye elemanlar, akademisyenler puan sistemi ile Almanya'da süresiz olarak kalabilecekler. Yüksek kalifiye elemanlar, bilgisayar uzmanları ve ekonomi dalında yönetici konumunda görev yapan işletmeciler ise puansız hemen

gelebilecek.

Almanya'ya gelebilmek için yapılan müracaatları önce çalışma daireleri inceleyecek. Bunlar o bölgede iş pazarının durumunu (eleman açığını) ve diğer koşulları (örneğin aynı bölgede konut sorununu) araştıraraklar. Almanya'ya gelme olanağına sahip olabilecekler önce süreli oturma izni alabilecekler. Öncelikle kalifiye göçmenler getirilecek. Bunlar puan sistemleriyle seçilecek ve sayısı belli bir kotada tutulacak. Bu seçim Yabancılar Yasası'nın keyfi uygulamalarına göre yapılacak.

İltica yasası ise her türlü iyileştirmeden uzak. Örneğin ülkesinde cinsiyetinden dolayı yaşamsal tehlikede bulunmak gelecekte de iltica için yeterli neden sayılmayacak. Ama eğer insanlar uluslararası kurum ve kuruluşlara (kiliseler ve demokratik kitle örgütlerine) sığınmışlarsa, bu kişilerin masraflarını o kurumun üstlenmesi koşulu ile sınır dışı edilmeyecekler. Böylece yeni yasa ile devlet kendi sorumluluklarından kaçıyor, tehlikede olan insanların korunması özelleştiriliyor.

İlticacılar bir yıl çalışma yasağı korunuyor. Sosyal yardımı en alt sınırdan tutan "yerinde kalma" zorunluluğu sürüyor. İlticacı tanınanlara önce sınırlı oturma izni verilecek.

Bu yasa yürürlükte olan gerici-ırkçı yabancılar yasasının daha da sertleştirilmesinden başka bir anlam taşımıyor.

Yeni tasarıya göre: Göç edenler puan sistemine göre seçilecek; Almanya çapında entegrasyon programları düzenlenecek; yabancıların kaydedileceği sicil merkezi oluşturulacak; kendi isteği ile ülkesine geri dönmek isteyenlere yardımcı olunacak.

Ayrıca, göç ve uyumu sağlamak için "bilirkişi konseyi" oluşturulacak. Bu konsey Almanya'nın göç kapasitesini, göçle ilgili genel durumu kontrol ve takip edecek ve her yıl Federal Göç ve Mülteci Dairesi'ne

rapor hazırlayacak.

İş gücüyle ilgili: Almanya'nın herhangi bir bölgesindeki eleman açığına göre, çalışma dairelerinin mutabakatı ile ülkeye gelecek göçmenler yönlendirilecek. Kalifiye göçmenlere süresiz oturma izni verilecek. İhtiyaca göre Federal Göç ve Mülteciler Dairesi'nin kriterlerine uygun olarak aranan iş dalında en yüksek puanı olanlar gelebilecek. Yaşı, eğitim durumu, Almanca bilip bilmediği, geldiği ülke puan durumuna etki yapacak. Üniversite mezunlarına iş imkanı sunulacak, mezun olduktan sonra bir yıl oturma ve çalışma izni verilecek.

Aile birleşimi: Oturma hakkı olan kalifiye elemanlar veya göç edenler 18 yaşından küçük çocuklarını yanlarına getirebilecek. Aile fertlerinden birinin Almanya'ya gelmesi halinde, yalnızca 12 yaşına kadar olan çocuklarını yanında getirebilecek.

İltica yoluyla gelenler: Ülkelerinde kendilerini tehlikeli bir durumun beklediği için gidemeyecek durumda olan mültecilere süreli oturma izni verilecek. Bu durumda olmayıp, iltica yasasını kötüye kullananların sınırdışı işlemleri hızlandırılacak. Mülteciler sıkı kontrol edilecek.

Kiliselere sığınan mülteciler, geçimlerinin bu kurumlarca üstlenilmesi halinde, süreli oturma izni alabilecek. İltica başvurusu yapanlara üç yıl sonra verilen sosyal yardım kesilecek, bunun yerine insani yardım verilmesi öngörülüyor.

Uyum: Oturma izni uyum kurslarına (lisan, hukuk, Alman kültürü ve tarihi) göre kurula bağlanacak. Yeterli derecede Almanca bilmeyen ve altı yıldan az Almanya'da bulunanlar bu kurslara katılmak zorunda; katılmayanların oturma izinleri tehlikeye girebilecek.

Alman dili, kültürü, tarih ve toplum hukuku hakkında bilgisi olanların oturma hakkı almalarında kolaylık sağlanacak. Bu kişiler 7 yıl sonra Alman vatandaşlığına geçebilecek.

Alman emperyalistlerinin Cenova protestoları öncesindeki polisiye önlem ve hazırlıkları...

Polis rejimi uygulamaları

G-8 zirvesinde protestoculara karşı uygulanan devlet terörü, "Latin Amerika, Türkiye tarzı" tutuklamalar, işkenceler, halen gündemdeki yerini koruyor. Bazı Alman, İngiliz, Fransız, Avusturya milletvekillerinin Cenova'ya giderek tutukluları ve yaralıları ziyaret ettikten sonra yaptıkları dehşet verici açıklamalar soruna ayrıca bir önem kazandırdı.

Ama bu madalyonun bir yüzü. Kapitalist küreselleşme karşıtlarına karşı İtalyan devletinin uyguladığı tarz çıplak terör biçiminde olmasa da, sözde "Avrupa demokrasilerinin" uyguladığı şiddet ise madalyonunun öteki yüzü.

Almanya buna bir örnek. Alman emperyalistleri, yılın başından beri özel ve gizli bir biçimde "potansiyel solcu"ların dosyalarını hazırlamaya başlamıştı. Eyaletlerde toplanmış bulunan bilgiler örneğin "ülke huzurunu bozma"dan dolayı istatistiklere geçenlerin dosyaları, geçen yıl Kasım ayından bu yana merkezileştirilmeye başlandı. Bayern'de 300 isim, Aşağı Saksonya'da 100, Berlin'de 700 kişi kayıtlara geçirildi. Bu sayının şu an 2 binin üzerinde olduğu tahmin ediliyor. Listeye geçirilenlerin o davadan mahkemece suçlu bulunması bile gerekmiyor. Polisin çağrısına uymayarak yerini terk etmek bu listelere işlenmek için yeterli bir neden. Protesto gösterilerinde polisin ablukaya aldığı ve yürümelerini engellediği kişiler, politik bir nedenden dolayı stand veya yürüyüş izni almış kişilerdi.

Küreselleşme karşıtlarının Cenova'ya gidişini

engellemek için hazırlanan bu dosyalar dikkate alındı. Almanya bu listelerde ismi bulunan 100'ü aşkın kişinin Cenovaya gidişini engelledi. Bu keyfi uygulama, "Sınırlarda hangi kriterlerin uygulandığı bile belli değil", "Serbest dolaşım işçiler için var, ama göstericiler için değil" gibi sözlerle, kendi parlamenterleri tarafından bile dile getirildi.

Polis, Cenova'ya giden otobüslerin rengine, güzargahına, koltuk sayısına ve şöförlerin cep telefonlarının numarasına değin bilgi toplamıştı. Hatta otobüslere gazete muhabiri diyerek binen bazı sivil polisleri eylemcilerden tanıyanlar çıkmıştı. Almanya sınırında 350 kişinin bulunduğu 6 otobüslük konvoy tam 4 saat didik didik aranmış, ancak sınırlara gönderilen listelerde isimleri bulunan 5 kişi indirildikten sonra otobüslerin yoluna devam etmesine izin verilmişti.

Dortmund-Milano seferini yapan tren ise Perşembe günü Castor transportundaki gibi önlemler altında yoluna devam edebilmişti. Federal sınır korumaları tarafından trenin geçtiği tüm istasyonlar ablukaya alınmış, potansiyel solcu gibi görünenler peronlara yaklaştırılmamıştı. Aralarında Bonn'un da bulunduğu birçok istasyon polis tarafından NATO telleri ile çevrilmişti. Bazı duraklarda polisler makinalı silahlarla donatılmıştı. Trende iki sınır güvenlik grubu, 20 üniformalı ve 46 sivil polis bulunuyordu. Ayrıca gece görüşünü kolaylaştıran aletle donatılmış bir helikopter uçuyordu. Trenden de 8 kişi geri çevrilerek Cenova'ya gidişleri engellendi.

Polis, günler öncesinden 79 kişinin evlerine

giderek "olaylara karışmamaları" için tehdit etti. 81 kişinin pasaportlarına ve kimliklerine el koydu. Günde iki kez polise gelerek imza atmaları zorunluluğu getirdi.

Şu an haklarında seyahat yasağı konanlar Alman devletine karşı sembolik davalar açtılar.

G-8 zirvesi öncesi AB içişleri bakanları seyahat yasağı ile ilgili tutumlarını belirlemişlerdi. Fransız İçişleri Bakanı kendi ülkesinde "serbes dolaşım hakkı yurttaşın yasal hakkıdır" diyerek Schily'e akıl hocalığı yapıyor ve seyahat yasağının polis değil, hakim tarafından konması gerektiğini savunuyordu.

Bu, Almanya'da '70'li yıllarda RAF üyeleri hakkında dosyalar hazırlamaya başlanıldığı süreci anımsatıyor. O günlerde Schily RAF'ın avukatıydı. Müvekkili olduğu devrimciler ise "hukuk devletine" karşı cepheden bir savaş sürdürüyorlardı. Bugün Schily İçişleri Bakanı. En son verdiği demeçte seyahat özgürlüğünün kısıtlanmasına karşı çıkılmasını anlayamadığını söylüyor. G-8 zirvesi sonrasında ilk fırsatta meslektaşlarına tüm zirve karşıtları için Avrupa çapında dosyalar hazırlanmasını önereceğini açıkladı. "Ulusal planda", diyor Schily, "bu sorun çözülemez."

Küreselleşme karşıtı hareket, kendisine karşı ortak bir cepheden saldıran düşmana karşı demokratik haklar uğruna mücadeleyi sürdürmek zorunluluğu ile karşı karşıya bulunuyor. Unutulmamalı; köklü toplumsal değişimler için verilen mücadele demokratik haklar uğruna verilen mücadele ile içiçedir.

2001 sınır kampı: “Hiçbir insan illegal değildir!”**Hedef: Almanya'nın iç sınırları!**

27 Temmuz-5 Ağustos 2001 tarihlerinde Frankfurt am Main dolaylarında 4. sınır kampı, “Hiçbir insan illegal değildir” adı altında düzenlenecektir.

Her yıl olduğu gibi, bu yıl da amacımız Avrupa ve Almanya'nın ırkçı sınır rejimine karşı, sürekliliği sağlanmış bir mücadele yürütmek... Sıkı bir şekilde örülmüş sınır rejiminin, sınırlarda göçmenlere karşı yapılan kontroller, hava limanlarındaki toplama kampları, bürokratik engellemeler, ayırıcı politik mesajlar, illegal yaşamak zorunda bırakılan insanlara yönelik av ve sınır dışı edilmelere karşı koymak!

Hedefimiz; bu ırkçı politikaları gün ışığına çıkarıp teşhir etmek ve mümkün olan bütün araçlarla karşı mücadele yürütmek. Altın Kaplamalı Kartal'a meydan okumaktır. Daha önceki yıllarda Polanya, Çek Cumhuriyeti ve Almanya üçgeninde gerçekleştirilen kampın, bu yıl da Rhein-Main bölgesinde yapılması kararlaştırılmıştır.

Objektifimizi Almanya'nın “iç sınırları”na yönelteceğiz. Eylemlerimizin ağırlık noktası: Hava Limanı Usul Hukuku ve hava limanındaki Toplama Kampı (cezaevi). 4 Ağustos 2001 Cumartesi günü Almanya çapında gerçekleştireceğimiz yürüyüşle, Frankfurt Hava Limanı'ndaki Toplama Kampını protesto edip dağıtılması için uğraşacağız.

Kamptaki bir diğer amacımız; iç sınırları deşifre etmek, göçmenlere uygulanan kimlik kontrolleri, ev ve iş sağlamadaki ayrımcılığı teşhir etmektir.

Afrikalı göçmen örgütü The Voice'nin ikamet mecburiyetine karşı başlatmış olduğu kampanya önem taşıyor. İkamet mecburiyeti; mültecilerin bağlı oldukları bölgenin dışına seyahati sınırlamaktadır.

Ayrıca: Kampı düzenleyen örgüt ve bileşimlerin merkezi istemleri illegal yaşamak zorunda bırakılan tüm göçmenlere oturma ve çalışma müzadesinin verilmesidir.

Radikal solcular olarak, ekonomik alt yapısı güçlü Rhein-Main bölgesinde, ırkçılığın kılık değiştiren modern türlerine karşı da mücadeleyi önemsiyoruz. “Yararlılık”, “yeteri kadar uyum”, “kültürü zenginleştirme” kılıflarıyla insanları kategorileştirmeleri, ayrımcılık yapmaları kabul edilemezdir.

Kamptaki politik perspektifimiz kesinlikle kota uygulaması, Green Cards veya diğer “insani iyileştirmeler” gibi aldatici politikalarla yetinmek değildir. Biz tüm insanların istedikleri yere seyahat etme

ve istedikleri yerde yaşama hakları kayıtsız ve şartsız kabul edilinceye dek mücadeleye kararlıyız.

Anti-faşist, anti-ırkçı eylemliliklerle sadece “sınır” politikalarına karşı olmakla yetinmeyip, aynı zamanda “iç”teki ırkçı-faşizan politikaları deşifre edip, tartışmaları canlı tutmak “Hiçbir insan illegal değildir!” şiarıyla bu yılki kampı düzenliyoruz.

Her yıl 500 ile 1000 kadar kişinin katıldığı kamp, anti-faşist/anti-ırkçı kişi ve grupların tecrübe değişiminde buldukları önemli bir alan oldu. Görüldü ki, bütün fikir farklılıklarımıza rağmen, bütün zorlukları birlikte göğüsleme cesaretine sahibiz. Her yıl artan oranda yeni insanlar, yeni gruplar, farklı fikirlere ve kültüre sahip olanlar yanyana gelip kampta buluşmaktalar; herşeye rağmen ortak paydalar bulup, ortak praksislerde birleşmekte.

Kamptaki işleyeceğimiz konuların başında; Alman anti-ırkçılarıyla göçmen örgütleri arasındaki ilişki, ırkçılık/cinsiyetçilik ve anti-faşizm/anti-ırkçılık ilişkileri ve de yürürlükte olan 2001 göçmen politikası gelmektedir.

Tüm ilgili kişi ve kuruluşları tartışmalarımıza ve kampımıza katılmaya ve başkalarını bilgilendirip eylemlerimizi güçlendirmeye çağırıyoruz!

“Hiçbir insan illegal değildir” Kampı

Frankfurt'ta “Hiçbir insan illegal değildir” Kampı...**Bir hafta boyunca sürekli eylem ve etkinlikler**

27 Temmuz-5 Ağustos tarihlerinde Frankfurt yakınında “Hiçbir insan illegal değildir” kampı gerçekleştirildi. Bir hafta süren kampa yaklaşık 1000 kişi katıldı. Kampta düzenli kalan bin kişinin yanısıra, Frankfurt ve çevresinden de sendikacıların, ilerici ve devrimcilerin ziyaretleri gerçekleştirildi.

İlki Polonya, ikincisi Çek Cumhuriyeti ve üçüncüsü Almanya üçgeninde gerçekleşen kampın dördüncüsü bu yıl Frankfurt'ta yapıldı. Hedef Frankfurt Havaalanı'ndaki toplama kampını protesto etmek, buradaki cezaevinde işkenceye uğrayan, hiçbir hukuk gözetmeden ülkelerine geri gönderilen sığınmacıların sorununu duyurmaktır. Kamp boyunca onlarca eylem planlanıp gerçekleştirildi.

Bu eylemlilikler sırasıyla şu şekilde gerçekleşti;

- Birkaç kez havaalanını işgal gerçekleştirildi. Giriş-çıkış bloke edildi.
 - Trenler, tramvaylar, eylemler nedeniyle seferlerini kimi zaman durdurmak zorunda kaldılar.
 - Alman polisi Cenova'daki korkunun da etkisiyle, kelimenin tam anlamıyla “savaş düzenine” geçti. Panzerler, su fişkırtma makineleri, dozerler, binlerce polis, özel tim harekete geçirildi.
 - Çok sıkı koruma altına alınan havaalanı buna rağmen birkaç gün eylemcilerin tacizine uğradı.
 - Frankfurt borsası işgal edildi.
 - Cenova'da katledilen gencin anısına ve tutukluların bırakılması amacıyla İtalyan Konsolosluğu protesto edildi.
 - Kamp hergün eylemlerle dolu geçti. Akşam saatlerinde çok çeşitli konular tartışıldı. Cenova'daki eylem başta olmak üzere anti-kapitalist mücadelenin sorunları üzerine yoğun tartışmalar yapıldı.
 - Biz de Frankfurt Bir-Kar olarak, önden kamp yönetimiyle kararlaştırdığımız çerçevede, Cuma günü Ölüm Orucu Direnişi'ni, tutsakların durumunu ve taleplerini tartışarak duyurmaya çalıştık.
- Tecrübelerle dolu olan bu kamp bizim için de hayli anlamlı ve yararlı oldu. Bir-Kar olarak bundan sonra bu tür etkinliklere ve eylemlere daha duyarlı olacağız, daha iyi bir hazırlıkla ve daha etkin bir biçimde katılacağız.

Bir-Kar/Frankfurt

Avrupa polis gücüne doğru

Cenova'da biraraya gelerek dünyadaki zenginlikleri nasıl talan edeceklerini, dünya halklarını hangi yöntemlerle sömürüp yoksullaştıracaklarını görüşen G-8 emperyalist haydutları zirveyi bitirmiş olmalarına rağmen zirveye ilişkin tartışmalar hâlâ devam etmektedir.

Bilindiği üzere İtalya polisi ve jandarması G-8 zirvesi için günler öncesinden tam bir iç savaş hazırlığı içerisine girmiş durumdaydı. Başta Almanya olmak üzere Avrupa'nın diğer devletleri de sınırlarında küreselleşme karşıtı gösterilere katılmak üzere Cenova'ya gitmek isteyen insanlara karşı tam bir terör uygulayarak onları engellemeye çalıştılar, birçok insanı da engellediler. Cenova'daki gösteriler sırasında polis ve jandarmanın vahşi tutumu günlerce basın yayın kuruluşlarında işlendiğinden dolayı burada girmeyeceğiz. Herşeye rağmen şunu belirtelim. İtalya polisi ve jandarmasının bu saldırgan kültürüne birçoğumuz yabancı değiliz. Bombalamalar, suikastler, adam kaçırpı yoketmeler vb. karanlık eylemleriyle İtalyan devleti bu konularda zaten pek yeteneklidir ve kirli bir sicile sahiptir.

Polisin tutumunu destekleyen İtalya'nın faşist Başbakanı Berlusconi Cenova sonrasında gelen yoğun tepkilerden dolayı üç polis müdürünü görevden almak zorunda kaldı. Ayrıca Kasım ayında İtalya'nın Roma kentinde yapılması planlanan Birleşmiş Milletler Gıda ve Tarım Örgütü (FAO) zirvesinin Roma yerine Afrika'nın herhangi bir kentinde yapılmasını önerdi.

Berlusconi'nin bu açıklamasının ardından daha saatler geçmeden, ilk tepki Almanya İçişleri Bakanı Otto Schily'den geldi. Otto Schily böyle bir öneriyi asla

kabul etmeyeceklerini, bunun kriminal göstericilere taviz vermek anlamına geleceğini belirtti. Ayrıca demokratik yöntemlerle seçilmiş ülke liderlerine nerede ve nasıl toplanacaklarını dikte ettirmek isteyen militan eylemcilerin şiddetine izin veremeyiz yönünde açıklamada bulundu.

Geçmişte Kızıl Ordu Fraksiyonu (RAF)'nun avukatlığını yapan şimdi ise iktidardaki Sosyal Demokrat Partisi (SPD)'nin İçişleri Bakanı olan bu faşist kafalı adamın tutumu sosyal demokrasinin tarihsel olarak hep oynadığı karşı-devrimci role ne kadar da uyuyor. Tıpkı Rosa Lüksemburg ve Karl Liebknecht'in katilleri Scheidemannlar ve Ebertler gibi.

Schily yaptığı bir başka açıklamada da, şu anda Almanya'da 33 bin radikal solcu bulunduğunu ve bunlardan 400'ünün şiddeti kışkırtan kişiler olduğunun belirlendiğini söyledi. Bu açıklamadan da anlaşılacağı üzere, Almanya'da herkes fişleniyor.

Cenova ve sonrasındaki gelişmelerden hareketle, başını Almanya ve İtalya içişleri bakanlarının çektiği bir girişim var. Emperyalist şefler, her türlü toplumsal muhalefeti bastırmak ve kontrol altında tutmak üzere bir AB polis gücü kurmayı hedeflemektedirler. Bunu yapacaklarından hiç kimsenin kuşkusu olmasın.

Ama nafi! Zaten her biri gerçek birer polis devleti ve sıkı işbirliği içinde çalışıyorlar. Avrupa çapında yeni bir polis gücü kursalar ne olur ki? İster Kanada'nın dağlarına, ister kutuplara, isterse uzaya gitsinler, artık onlara rahat olmayacak. Dünya halklarının devrimci enternasyonalist mücadelesinin pençesinden kurtulamayacaklar.

Teslimiyet ve tasfiyeciliği teorileştirme çabaları...

Teslimiyet ve tasfiyeciliğin bu biçimi dünya tarihinde, başka ülkelerin pratiğinde, devrim ve sosyalizm tarihinde görülümüş müdür? Bilebildiğimiz kadarıyla, hayır! Her açıdan bu kadar açık ve net olan bir teslimiyet ve tasfiye çizgisi, dünyanın başka bir ülkesinde, tarihin herhangi bir kesitinde bu kadar rahat yürütülmüş müdür? Ya diz çöküşün teorileştirilmesi?..

Hayır, dünya tarihinin hiçbir kesitinde ve hiçbir ülkede bu tarzda ne böyle bir teslimiyet ve tasfiyecilik hareketi görülümüş, ne de bu düzeyde bir bilinç, bellek ve ruh katliam çizgisi ve pratiği bu kadar rahat yürütülmüştür!

Elbette bunun, Kürtler açısından, ulusal kurtuluş mücadelemiz açısından on yıllara uzanan etkileri olacaktır. PKK'nin ilk çıkışında teslimiyet, ihanet ve uşaklığa karşı kesin, net, ikirciksiz ve ödünsüz bir anlayış ve duruş var. Bunu kendi varoluş özelliklerinden biri haline getirdi. Ancak süreç içinde Öcalan'ın bütün değerlerimize ve partimize el koyması, kendi özel mülkü haline getirmesi ve mutlak iktidarıyla birlikte kişi kültürünü yaratması sonucu ölçüler ve değerlerin özü de boşaltıldı, ayakları üzerine oturtulan gerçekler ve ölçüler yeniden baş aşağı edildi, her şeyin özü boşaltıldı. Öyle bir mutlak monarşik yönetim ve kişi kültü yarattı ki, düşmanın çıplak ve yoğun zoru karşısında diz çöküp her şeyimizi düşmana altın tepside sunduğunda bile rahattı, kendi sistemine güveniyordu. Biliyordu ki, ekseninde kişi kültü olan sistemi, partinin örgütsüzleştirilmesi, kadroların hiçleştirilmesi ve her şeyin kendisine bağlanması ve kendisiyle açıklanması anlayışına ve politikasına oturuyordu.

Bu sistemini süreç içinde oturmuş, yetkinleştirmiş ve giderek bir kültüre ve psikolojiye dönüştürmüştü. Bununla birlikte sisteminin toplumsal ve siyasal ayaklarını da süreç içinde geliştirmiş ve güçlendirmişti. Partimizin devrimci çizgisi ve emekçi dayanağı süreç içinde eritilirken, orta sınıf ve egemen sınıf ayağı güçlendiriliyordu. Hiç emek harcamadan, hep mücadelenin kıyısında ve köşesinde duran, mücadelenin olanakları üzerinde oturmayı bir çizgi haline getiren parti dışı unsurlar giderek etkin hale getirildi. Dolayısıyla İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliği geliştirdiğinde, Öcalan kişi kültürüyle partililer ve halk etkisizleştirilmiş, düşünemez, soru sormaz, tartışamaz, kendine ve emeklerine sahip çıkamaz hale getirilmiş, buna karşılık orta sınıf ve egemen sınıf unsurları ise köşe başlarını tutmuş durumdaydı. Örgütsüzleştirilen, eleştirel akıldan yoksunlaştırılan, her açıdan silahsızlandırılan parti ve kadro gerçekliği karşısında Öcalan, İmralı'da bütün değerlerimizi rahatlıkla, eşine az rastlanan bir pervasızlıkla düşmana peşkeş çekebiliyor, daha da trajik olanı bütün bir partiyi buna alet edebiliyordu...

İmralı savunmaları, ideolojik ve politik teslimiyeti anlatıyor, 2 Ağustos kararı stratejik-askeri silahsızlandırmayı... 7. Kongre ise, PKK ve Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi açısından bir cenaze törenini... Elbette Öcalan, bu noktada duramazdı, mutlak teslimiyet ve topyekün tasfiyeciliği sonuna kadar götürecekti. O günden bu yana bu tutumunu derinleştirerek sürdürdü, sürdürüyor... Şimdi geldiği nokta, teslimiyet ve tasfiyecilik çizgisini "evrensel bir teori" adına teorileştirmek ve meşrulaştırmak... Çıplak burjuva ideolojisi, bu bağlamda Kemalizm böyle bir

teorileştirme ve meşrulaştırma işlevi göremez. Bu "yeni" teori, biraz sosyalizm sosuna batırılmış, biraz özgün Kürt renk kırıklarına bulaştırılmış, ama evrensellik iddiasında olan bir teori olmak durumundaydı. Devlete ve kendisini İmralı'ya tıkan iradeye hizmetinin bir gereği buydu. Bu, teslimiyet ve tasfiyecilikte, daha açık ifadeyle bilinç, bellek ve ruh katliam hareketinde yeni bir aşamayı anlatıyordu. "AİHM" savunmalarında geliştirmeye çalıştığı bir yönüyle de budur.

Öcalan, teslimiyet ve tasfiyecilik çizgisini teorileştirme çabalarını "3. Alan Teorisi" olarak tanımlıyor. Aslında bu çabası genel ölçüler bakımından çok komik ve ciddiyetten uzaktır; düşünen beyinler açısından bu lafların laftan öte bir anlamı da yok. Ancak şu veya bu nedenle kitleleri etkileyen, teslimiyetin derinlere işlenmesini sağlayan, direnişçi dinamiklerin önünü tıkayan ve genel olarak ulusal kurtuluş mücadelemiz önünde mutlaka aşılması gereken bir enkaz durumunda olduğu için, İmralı çizgisinin deşifreyonu çabalarını aralıksız olarak sürdürmek gerekir.

"3. Alan Teorisi"nde "yeni" adına küçücük bir kırıntıya rastlamak mümkün değildir. Devlete boyun eğme, teslimiyeti bir yaşam tarzına dönüştürme çabası, İmralı çizgisinin, aynı anlama gelmek üzere "3. Alan Teorisi"nin özünü oluşturmaktadır. 27 Temmuz 2001 tarihli *Özgür Politika* gazetesine yansıyan avukat görüşme notlarına göre, Öcalan'ın bu "teorik" çabasının ana çizgileri tüm netliğiyle ortaya çıkıyor. Aslında daha önce söylenenlerden öзде farklı bir şey söylemiyor. Bu anlamda kendini tekrarlıyor. Yeni olan ise, dünden bu yana söylediklerini ve yaptıklarını bir "teori" adına teorileştirmek. Elbette bu, bilinç katliamında yeni bir aşamayı anlatıyor. Anılan görüşmede Öcalan, her türlü Kürt direnişini, genel direniş çizgisini, "İran, Arap, Türk milliyetçiliği ile Kürt küçük-burjuva milliyetçiliği"ni aynı kefeye koyarak, bunların tümü için "kasıp kavuruyordu" değerlendirmesini yaparak bir kez daha mahkum ediyor. Kürt direnişini mahkum etmekle yetinmeyen Öcalan, Türkiye devrimci hareketinin de devlete yaklaşımını eleştiriyor ve devlet karşısında diz çökme ve teslimiyet demek olan İmralı çizgisini "3. Alan Teorisi" olarak teorileştirmeye çalışıyor. Bu çabasının özünü de şöyle anlatıyor:

"3. Alan Teorisi denilen şey, demokratik siyaset, toplumu, ekonomik çevreleri, ticaret odaları, dernekler, demokratik kooperatifler, spor, sanat birlikleri, tarihi ve kültürü koruma örgütleri, vakıflar, gençlik ve kadın hareketlerinin demokratik birliği ile olur. Tüm bunlarla demokratik toplumun örgütlenmesi yapılır. Devrim de budur. Sahte solculukla olmaz. 3. Alan Teorisi başarıyla uygulanırsa devlet de klasik diktatörlükle bir şey yapamaz. 3. Alanın tümüyle kurumlaşması devleti, toplumu, insanları demokratik olmaya zorlar. (...) Avrupa'nın geldiği çizgi de budur. Bu sivil toplum projesidir."

Aslında burada dile getirilen sözlerin anlamından

"Bir Yanılsamanın Sonu" Mahsum Hayri Pir

"Elinizdeki çalışma, en az bir yıllık tartışmaların, yoğunlaşmaların, kolektif beynin ve yürek atışlarının ürünü; birkaç ay gibi kısa sürede kağıda dökülmesidir.

Bu aynı zamanda hiçbir gücün, hiçbir engelin, kuşatma ve bastırma çabasının devrimci bilinç, inanç ve irade ile sevgi ve umut karşısında duramayacağını, dayanamayacağını somut belgesidir... Çünkü bizim elimizde anılan silahlardan başka bir şey yoktu... Engel tanımadık, tanımıyoruz, tanımayacağız." (Sayfa 16-17)

İsteme adresi:

**İnebey Mah. Valide Camii
Sk. 61/4 Aksaray-İstanbul
Tel/Faks: 0 212 529 10 45**

çok neyi gizlediği, hangi politik ve ruhsal işlevi gördüğü önemli. Yoksa İmralı çizgisinin herhangi bir reformizm, sağa sapış, hatta herhangi bir teslimiyet çizgisi olarak değerlendirilmeyeceği açıktır. O nedenle, İmralı çizgisinin hangi iradenin ürünü olduğu ve bizim açımızdan ne anlama geldiği gerçeğinden bağımsız yapılacak bir tartışmanın, havanda su dövmek olduğu, dolayısıyla İmralı'nın değirmenine su taşıyacağı çok açıktır. Bu nedenle yukarıya aldığımız Öcalan sözlerini genişçe tartışmak yerine, neyi gizlediği, nasıl bir işlev gördüğü noktaları üzerinde durmak doğru olan tutumdur.

Kısacası Öcalan, İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliğini teorileştirmek, bilinç, bellek ve ruh katliamı sürecini meşrulaştırıp derinleştirmek, alttan alta gelişen itiraz ve direniş dinamiklerini saptırıp bastırmak için "3. Alan Teorisi"ni uydurdu. Nasıl ki "Demokratik Cumhuriyet Projesi", Türkiye Cumhuriyeti'ni Kürtlere kabul ettirmenin çabasıysa, aynı şekilde "3. Alan Teorisi", teslimiyet ve tasfiyeciliği, karşı-devrim ve devlet karşısında diz çöküşü, daha genel bir çerçevede ve zeminde meşrulaştırma ve kabul ettirme çabasından başka bir şey değildir.

Açıkça görüldüğü gibi, İmralı teslimiyet ve tasfiyeciliği tam anlamıyla bilinç, bellek ve ruh katliamı biçiminde derinleşerek devam ediyor. Bunun halkımızın özgürlük mücadelesi açısından ne anlama geldiği her gün biraz daha yaşamın kendisi tarafından açığa çıkarılıyor. Dolayısıyla tüm devrimci yurtsever güçler, kendini yurtsever aydın olarak tanımlayan çevre ve kişiler, daha etkili bir biçimde güncel görevlerine yüklenmek durumundadırlar.

Güncel görev, İmralı çizgisini teşhir ve tecrit etmek, aşmaktan başkası değildir!..

**Kahrolsun teslimiyet ve tasfiyecilik!
Yaşasın partimizin devrimci çizgisinde ısrar direnişimiz!**

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

7 Ağustos 2001

Alaattin Karadağ yoldaşa...**“Yarınlarda buluşmak dileğiyle...”**

Sevgili yoldaşım,

Uzun bir süreden sonra, coşkun akan sel misali yoldaşça sevgilerimle merhaba canım dostum.

Senin tutuklanma haberini *Kızıl Bayrak*'ta yayınlanan direnişi Sümerbank işçilerine yazdığın mektuptan öğrenebildim. 14 Temmuz Cumartesi günü iş çıkışı SY *Kızıl Bayrak*'ı elime aldıktan sonra, deyim yerindeyse, bir sürprizle karşılaştım. Genel olarak her birimiz için bu olağan bir durum olsa da, ben aradan geçen üç aya rağmen haberini alamayışımdan dolayı biraz şaşırılmıştım. Sonradan öğrendim ki, sizin durumunuzdan dolayı öyle olması gerekti. 14 Nisan mitinginin bitiminde bir arkadaşla alınmışsınız. Sanırım aranızda temsilci arkadaş da var. Gazetede çıkan mektubunu bir solukta okudum. Coşku ve zafere olan sarsılmaz inançla yüklüydü. Ertesi gün bir işçi dostumla beraber okuduk.

Son aldığım kısa mektubun 8 Mart'ın hemen birkaç gün öncesiydi. Sonrasında Haziran'a doğru biraz geniş sayılabilecek bir mektup yazmıştım.

Şu an diğer iki arkadaşla yeni başlayan 6. ekiple beraber SAG'a başlamışsınız. Kırıklar'da açılan yeni F tipine nakillerin olduğunu yazmıştı gazeteler ve yanılmıyorsam Buca'nın hemen hepsini F tipine nakletmişler.

Sevgili yoldaşım, sana daha önce hiç söylememiştim sanırım, ama senden ayrıldıktan sonra bir şeylerin eksik kaldığını, paylaşımın, yoldaşlığın, dostluğun sende ne denli bitmez tükenmek olduğunu ve bunu benim gerektiği gibi yapamadığımı daha iyi anladım. Ben şimdiki ben olmamı senin şahsında partimize borçluyum. Senin bende bireysel emeğinin ne denli çok olduğunu söylememe gerek yok ve en zorlu anlarımızı birlikte göğüslediğimizi hatırlamak bile yeterli. Şunu bilmeni isterim ki, birlikteyken senden aldığım güç gibi şimdi de yazdığım mektup ve şiirindeki anlamlı anlatımlarından güç alıyorum yoldaşım. Bu yeni bir şey değil, daha en baştan beri öyleydi. Nasıl ki EKİM'i senin şahsında benimsediysem, mücadeleyi de senin şahsında EKİM'de benimsedim.

Benim bulunduğum ortamdan biraz bahsedeyim sana. Öncekine göre kendimi ifade etmede, tartışmalarda, neyi nasıl yapmam gerektiği konusunda daha rahatım ve ilerideyim. Doğal ilişki kurmada da zorlanmıyorum. Bunu da partimizin insanlarına güven duyan ve güven veren, ilkeleri ve gelecek idealiyle insan yetiştirme çabalarına borçluyum. Bunu genelde tüm yoldaşların emeğine ve çabalarına borçluyum ve borçluyuz.

Yoldaş, yazdığım bu mektup biraz aceleye geldi. Şimdilik kısa bir selam say bunu ve kusura bakma. Başka zamana kalsaydı gecikecekti.

Senin şu an bulunduğun durum nasıl bilmiyorum. Kısa zaman içinde haberini ve diğer arkadaşların haberini yazarsan sevinirim. Bir dahaki mektupta görüşmek dileğiyle ve sloganımız “Yarınlarda buluşmak dileğiyle...”

Zaferle yüklü yarınlara olan sarsılmaz inancıyla seni ve yoldaşları kucaklıyorum.

Bir yoldaşım

TUYAB'lı ailelerin pikniği:**“Çocuklarımızın haklı mücadelelerinin yanındayız!..”**

Hücre tipi cezaevlerine ve her türlü zulme karşı mücadele eden aileler, devletin son manevrasıyla birlikte uzunca süreden beri hastanelerde çocuklarının başında kalarak sıcak mücadelenin de dışına düştüler. Aileleri yeniden toparlamak, kaynaştırmak, sürecin yakıcılığını ve direnişin büyüyen sürdüğünü anlatmak amacıyla TUYAB çalışanları tarafından bir piknik gerçekleştirildi. Pikniğin diğer bir amacı da, F tiplerinde her geçen gün artan işkencelere karşı yapılacakları tartışmak ve ortaklaşmaktır.

Tutsak yakınları ve tahliye olan bazı direnişçilerin katıldığı piknikte yemekler yendikten sonra programa geçildi. Açılış konuşmasını yapan bir tutsak yakını; faşizmin F tipi hücrelerinde aylardan beri yaşadığını, fakat cezaevlerinde bulunan bu ülkenin yiğit evlatlarının direnişini hiçbir gücün ve manevranın kıramayacağını anlattı. Daha sonra tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu,

Kutup Yıldızı'nın söylediği türkülerden sonra Tohum Kültür Merkezi Barbara Halk Sahnesi'nden bir arkadaş “Ben Ulrike Bağırıyorum” isimli tek kişilik bir oyun sergiledi. Bu gösterinin ardından Ölüm Orucu direnişçisi Diren Kırkoç'un annesi Semiha Kırkoç söz aldı. Hücrelere karşı devrimci tutsakların ayları bulan direnişi karşısında devletin acz içinde kalmasına işaret eden Kırkoç, tahliye saldırısının amaçlarını ortaya koydu. Diren Kırkoç'un da aynı şekilde sakat bırakılmış olarak tahliye edildiğini, bir ayı aşkındır hastanede yattığını, tüberküloz mikrobunun vücudu sardıktan sonra beyne sızdığını, kızının açlıktan sonra şimdi de mikroplara karşı savaştığını anlattı. Ardından sözalana Hayriye Ana ise, Adalet Bakanlığı'nın ailelere gönderdiği mektup ve itirafçı Mustafa Duyar'ın eşinin yazdığı kitaba karşı öfkesini dile getirirken, daima çocuklarının yanında olacaklarını söyledi.

TUYAB'lı ailelerden İsmail Karagöz ise, tahliyelere ve varolan sessizliğe rağmen direnişin sürdüğünü, sorunların azalmadığını, tam tersine, F tiplerinde sorunların her geçen gün arttığını, bir an önce toparlanılıp, mücadeleye sarılmak ve TUYAB'a sahip çıkmak gerektiğinden bahsetti. Aileler adına söz alan Güzel Ana ise, tahliye olanları devletin rahat bırakmadığını, tacizlerde bulunduğunu anlattı. Her zaman çocuklarının haklı mücadelelerinin yanında olduğunu vurguladı.

Kutup Yıldızı'nın söylediği türkülerin ardından tahliye olan devrimci tutsaklar birer konuşma yaptılar. Sırayla söz alan devrimci dostlar, direnişin kararlılığını, tahliye manevrasının amacını anlattılar.

Bir TUYAB çalışanı

EKSEN YAYINCILIK KİTAP LİSTESİ

1-	Devrimci Demokrasi ve Sosyalizm (TDKP Eleştirisi) 2. Baskı	1.200.000 TL.
2-	Modern Revizyonizmin Çöküşü SB ve D. Avrupa Üzerine (Tükendi)	2.600.000 TL.
3-	Yakın Geçmiş Genel Bir Bakış ve Platform Taslağı (Tükendi)	600.000 TL.
4-	Devrimci Harekette Reformist Eğilim	1.500.000 TL.
5-	Teori ve Program Sorunları	2.200.000 TL.
6-	Dünyada Yeni Düzen ve Ortadoğu (Tükendi)	800.000 TL.
7-	Siyasal Gelişmeler ve İşçi Hareketi	1.900.000 TL.
8-	EKİM 1. Genel Konferansı, Değerlendirmeler ve Kararlar	2.400.000 TL.
9-	Ekimler-1, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi (Tükendi)	4.000.000 TL.
10-	Ekimler-2, Marksist-Leninist Teorik Siyasal Dergi	4.500.000 TL.
11-	Solda Tasfiyeciliğin Yeni Dönemi (Tükendi)	2.000.000 TL.
12-	İç Yazışmalar/İç Çatışmalar, Işık, Daha Çok Işık (Tükendi)	1.600.000 TL.
13-	EKİM Olağanüstü Konferansı (Tutanaklardan Seçmeler) Devrimci Politika ve Örgütlenme Sorunları (Tükendi)	2.750.000 TL.
14-	Kürt Ulusal Sorunu-1 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	2.500.000 TL.
15-	Kürt Ulusal Sorunu-2 Teorik-Programatik Perspektifler ve Değerlendirmeler	3.500.000 TL.
16-	Tasfiyeciliğe Karşı Konuşma ve Yazılar, Kopanlar ve Kapılanlar (Tükendi)	1.900.000 TL.
17-	Devrimci Gençlik Hareketi Genişletilmiş 2. Baskı	2.000.000 TL.
18-	Gebze Direnişinin Ardından	500.000 TL.
19-	20 Temmuz Dersleri (Tükendi)	500.000 TL.
20-	Dünya'da ve Türkiye'de Özelleştirme Saldırısı	500.000 TL.
21-	“İş-Ekmek-Özgürlük” sloganı üzerine, Liberal Demokratizmin Politik Platformu Genişletilmiş 2. Baskı	1.200.000 TL.
22-	EKİM 3. Genel Konferansı Siyasal ve Örgütsel Değerlendirmeler	2.400.000 TL.
23-	Küçük Burjuva Popülist ve Proleter Sosyalizmi (Z.Ekrem'e Cevap)	2.000.000 TL.
24-	EKİM 3. Genel Konferansı Örgütsel ve Siyasal Tartışmalar (Tutanaklar)	3.000.000 TL.
25-	Demokratizmi Savunmanın Sınırları	800.000 TL.
26-	EMEP Eleştirisi Bir sosyal reform partisinin ideolojik, politik ve örgütsel temelleri üzerine	900.000 TL.
27-	Partileşme Süreci-1 Perspektif ve Değerlendirmeler	2.800.000 TL.
28-	Partileşme Süreci-2 Polemikler: Devrimci Proletarya'ya yanıt	2.300.000 TL.
29-	Demokrasi ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.400.000 TL.
30-	Bağımsızlık ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	2.400.000 TL.
31-	Demokrasi, Devrim ve Oportünizm	1.500.000 TL.
32-	Ulusal Sorun ve Devrim (Program sorunları üzerine konferanslar)	1.800.000 TL.
33-	Parti programı üzerine/1, Program yöntemi ve yapısı	2.250.000 TL.
34-	Parti Tüzüğü Üzerine	1.750.000 TL.
35-	Uluslararası Durum Üzerine Değerlendirmeler	2.000.000 TL.
36-	TKİP Program ve Tüzüğü (broşür)	1.000.000 TL.
37-	Parti programı üzerine/2, Teorik ve ilkesel bölüm	2.250.000 TL.
38-	Partinin adı ve amblemi	1.750.000 TL.
39-	Örgütsel Güvenlik Sorunları	2.250.000 TL.
40-	Devrimci taktiğin sorunları	5.000.000 TL.

Muharrem'den Muharrem'e...

“Bana kurutulmuş nergis çiçeği getirebilir misiniz?” demişti Muharrem, 3 Temmuz günü yaptığımız avukat görüşü esnasında. Dışarıdan, yani avukatlar ve ailelerden kendilerine getirilebilecek bir çiçeğin dahi esirgendiği F tipi koşullarında, “belki kurutulmuş çiçeğe izin verilebilir” diye düşünmüştü. Kendisiyle birlikte ölüm orucuna başlayıp da 11 Nisan günü güneşe gömülen, can yoldaşı **Nergiz**'le buluşmak üzere olduğunu hissettiği günlerdeydi.

İsteğini bize karşılatmadılar ama tam bir ay sonra onu da Nergiz'in yanına uğurlamak durumunda kaldık. **Muharrem..., Nergiz... ve nergis çiçeği...**; 19 Mart 1973'de İstanbul Şehremini'de devletin resmi güçlerince kuşatıldığı evde yargısız infaz sonucu katledilen **Ahmet Muharrem Çiçek**'i hatırlatıyor. **Muharrem'den Muharrem'e uzanan bir direniş çizgisi...** Muharrem Çiçek bir ilkti ama, öyle anlaşılıyor ki Muharrem Horoz son olmayacak.

Aynı günlerde bir başka şey daha istemişti Muharrem: **Zeka Oyunları Kitabı. “Neden?”** diye sorduğumuzda, **“Beynimi felç etmek, hafızamı silmek, irademi kırmak istiyorlar. İnançım ve bütün gücümle karşı koyuyor ve direniyorum ama bilimsel hareket etmek durumundayız. Aklımı ve zekamı işlerli kılmak için, beyinsel fonksiyonlarımı canlı tutabilmek amacıyla, nitelikli bilmece ve bulmacalarla uğraşmalıyım”** yanıtını vermişti.

Her adımını bilimsel akıl süzgecinden geçirerek atmaya çalışıyordu. Muhakeme yeteneği çok güçlüydü. Bu sayede, son nefesini verdiği ana kadar, bayılmalar dışında bilincini ve mantıklı düşünme yeteneğini hiç kaybetmedi. Sekiz aylık direnişi boyunca, defalarca götürüldüğü revir ve hastanede, zorla müdahale işkencesine **aktif ve direngen** bir tavırla karşı koyuyor, her seferinde hırpalanmış ve daha da ağırlaşmış vaziyette, genellikle tek başına tutulduğu hücrelerine geri getiriliyordu. Bu nedenledir ki, sağlık durumu kendisinden farksız onlarca kişi için mahkemeler seri biçimde tahliye kararları verirken, onun payına **kasıtlı** biçimde ölüme ya da sakat bırakılmaya itilmek düşmüştü. Kandıra F tipi Hapishanesi'nin başta müdürleri olmak üzere her kademedeki görevlileri ve devletin **tahliye-tasfiye** planı gereği yaklaşık bir ay önce gelen Adli Tıp uzmanları, en ağır durumdakilerden birisi olduğu halde hep **“unutuvermişlerdi”** onu .Bunu da

soğukkanlılıkla karşılamıştı Muharrem.

1999/74 esas sayılı dosyasında yargılandığı **Ankara 1 No'lu DGM**; İstanbul Adli Tıp Kurumu 3. İhtisas Kurulu'nun 30 Temmuz 2001 tarih ve 3618-c sayılı, **“beslenme yetersizliğine bağlı terminal dönem bozukluğunun, cezaevi koşullarında hayatı için kati tehlike tevlid edeceği”** tesbitini içeren raporuna dayanılarak yapılan başvuruyu reddederken verdiği 01 Ağustos 2001 tarih ve 2001/663 sayılı kararın gerekçesinde; **“Sanığın tutuklu olduğu, CMUK 399. maddesinin hükümlüleriyle ilgili uygulanabilir madde olduğu ve kaldı ki cezaevi koşullarında yaşaması hayati tehlike tevlid edecek tutuklunun, tedavi göreceği**

uygun bir Devlet Hastanesi'nde güvenlik güçlerinin gözetimi altında tedavisinin mümkün bulunduğu da anlaşıldığından, dosya kapsamı, delil durumu ve sevk maddesi de gözetilerek” demek suretiyle infazı onaylıyordu.

Oysa, çok değil, son bir ay içerisinde, aynı şekilde TCK 146/1 sevk maddesi ile yargılanan, hatta ceza almış, ancak cezası henüz kesinleşmemiş bir çok ölüm orucu direnişçisi tutuklu için İstanbul'daki muhtelif DGM'ler, aynı nitelikteki adli tıp raporlarına dayanarak verdikleri tahliye kararlarının gerekçelerinde: **“(Y)aşam hakkının her şeyin önünde bulunduğu kuşkusuzdur. Tutuklama bir tedbirdir. Mevcut haliyle tehlikeli kişiliği kalmamıştır. Şartların düzelmesi halinde yeniden tutuklama olanaklıdır. İleri sağlık (koşulları) ve tedavileri (ne) kavuşturulması bakımından tahliyesinde şüphesiz yarar ve dolayısıyla da zorunluluk görülmüştür.”** (örnek, İstanbul 3 No'lu DGM, 16 Temmuz 2001 tarih ve 2001/578 sayılı kararı) demişlerdi.

Bu iki karar birlikte okunduğunda, Muharrem Horoz hakkında önceden verilen gayri-resmi **yargısız infaz** kararına, ölüm orucu direnişiyle doğan fırsattan yararlanılarak, Ankara 1 No'lu DGM eliyle resmiyet kazandırıldığı anlaşılmaktadır. Devletin, ölüm orucu direnişçilerinin cezalarını 6 ay erteleme ile tutukluluk hallerine son verme şeklindeki merkezi tasfiye kampanyasında yaptığı bu **ayrımcılık ve böylelikle düştüğü açmaz**; DGM'ler arasındaki yorum veya insanîyet farklılığından değil, Muharrem Horoz'un **kimlik, kişilik ve tavrından** kaynaklanıyor.

İlginç bir rastlantıdır ki ölümünden tam iki yıl önce, 3 Ağustos 1999'da yakalanmıştı. Götürüldüğü İstanbul Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'nde 7 gün boyunca; **elektrik, ters askı, hayaları burma, poşetle ve suda boğma, buza yatırma, yoğun kaba dayak ve ormana götürüp başına silah dayayarak infaz etme tehdidinde bulunma** gibi ağır işkencelere aralıksız ve yoğun biçimde maruz bırakılmış; bu durum, yani vücudunun muhtelif yerlerindeki darp ve ekimoz izleri, mecburen götürüldüğü Haseki Hastanesi'nin 03 Ağustos 1999 ve 07 Ağustos 1999 tarihli raporları ile Adli Tıp Kurumu İstanbul Şube Müdürlüğü'nce düzenlenen

10 Ağustos 1999 tarihli raporlarda (10 günlük) **açık bir biçimde tesbit edilmişti**. Bunu bertaraf edebilmek için, yakalandığı günün akşamı götürüldüğü Hastane'den dönüşte **“arabandan çıkarak kaçmaya çalıştığı ve yine boğuşma sonucu yakalandığı”**na dair sahte tutanak bile düzenlemişlerdi.

İşkenceyi protesto için **ifade vermeyi ve kimliğini açıklamayı reddeden**, bu yüzden Emniyet teşkilatını televizyonlarda resmini yayınlayarak halktan yardım istemek zorunda bırakan Muharrem'e yapılan işkenceler için Fatih C. Savcılığınca 24.08.1999 tarih ve 1999/19639 sayı ile açılan **hazırlık soruşturması**; iki yıla yakın bir sürelik oyalamadan sonra bir çok benzerlerinin akıbetine uğramış ve **takipsizlikle sonuçlanmıştır**. Yakalanır yakalanmaz değil, kasten 8 saat sonra doktor kontrolüne götürülen, boğuşma ile değil **ancak işkence ile oluşabilen** darp ve cebir izleri, yanık ve yaraları raporlarla sabit olan, üstelik her yeni raporda vücudundaki tahribat izleri **belirgin bir biçimde artan** Muharrem Horoz'un işkencecileri ;

“ Raporlardaki bulgular, yakalama esnasındaki boğuşma sonucu oluşmuştur.” şeklindeki klasikleşmiş yalana dayanılarak Fatih C. Savcılığının 02.07.2001 tarih ve 2001/5695 sayılı kararıyla mükafatlandırılmışlardır.

Muharrem Horoz, F tipi hücrelere karşı yürütülen ölüm orucu direnişinde yaşamını yitiren **30**. kişi oldu. Tam **237** gündür açlığın koynunda yaşıyordu. **“yaşadın mı onurlu yaşayacaksın”** felsefesini savunmanın bedelini, her türlü işkenceye katlanmak, 8 aya yakın ağır ağır erimek ve sonunda da ölmekle ödedi.

Bir mirası devraldığını söylüyor, bir miras devretmekten söz ediyordu. Atilla İlhan'ın **“O sözler ki ağzımızdan çıkmıştır bir kere, uğruna asılırız.”** mısrasını hatırlatarak; Ekim ve Aralık 2000'de ölüm orucuna başlayan ekipler, ölümler, sakatlanmalar, bırakmalar, tahliyeler ile büyük oranda tasfiye olmuşken, artan **“eylemi bırak”** telkin ve baskılarına çok net bir yanıt veriyordu. Onun, ölüm orucu eylemindeki aktif direnişçiliği, bulunduğu hapisanede devletin tahliye-tasfiye planını bozan bir **istisna** yaratmıştı. Bu yüzden tahliye listelerine almamışlar, kendisinin ısrarla karşı çıkmasına rağmen ailesinin yaptığı başvuruları sümen altı etmişlerdi.

Muharrem Horoz; İstanbul Terörle Mücadele Şubesi'ndeki gözaltından, 19-22 Aralık Katliamı esnasında bulunduğu Ümraniye Hapishanesi'ne, Kandıra F tipi hücrelerinden Kocaeli Devlet Hastanesi'nin mezbahayı andıran **“mahkum koğuşu”**na kadar mahpusluğunun bütün evrelerinde **“özelliği”** bir kimlik sergiledi. Annesinin deyimıyla **“azgın”** bir devrimciydi. **Azgınlığı**, sözünün eri (inatçı), boyun eğmez ve aktif bir siyasi kişilik sahibi olmasını ifade ediyordu. Bu nedenledir ki; para-medya kuruluşlarının, **Çankırı Valisi'nin bombacısı** sıfatıyla ölümünü müjdeli bir haber olarak sunduğu Muharrem, onların sevincini yarım bırakacak bir geleneğin sembolü oluyordu.

Muharrem'den Muharrem'e bir direniş çizgisi... Muharrem Çiçek bir ilkti ama, öyle anlaşılıyor ki Muharrem Horoz son olmayacak.

06 Ağustos 2001

Açılım Hukuk Bürosu

*Mücadele
Postası...*

“Geleceği kazanmak için savaşalım!”

Tüm saldırılar halka karşıdır!

Hapishanelerde kontrolü sağlayamadıklarını öne sürerek, insanlık tarihinde eşi benzeri görülmemiş katliamı yapan hakim sınıflar, bugün bu saldırılarını boyutlandırarak devam ettirmektedirler.

Demokratik kurum ve kuruluşların baskı ve terörle sindirilmeye çalışılması, kültür merkezlerinin tecrit ve izolasyon politikası doğrultusunda mühürlenmesi halkın kültür sanatının kitlelere ulaşmasını engelleyememiştir. Bunu içine sindiremeyen hakim güçler gözetli ve tutuklamalarla saldırılarını devam ettirmektedirler.

Son olarak Dersim’de gerçekleşen II. Munzur Festivali dönüşünde köyde bulunan ailelerini ziyarete giden Grup Munzur elemanı Sinan Güngör ve Babil Halk Sahnesi oyuncularından Erkan Güngör dün (8 Ağustos 2001) Erzincan’da TMSH polislerince farklı zamanlarda gözaltına alınmışlardır. Eş zamanlı olarak çalışanlarımızın köyde bulunan evleri de askeriye tarafından basılarak iki saat boyunca arama yapılmıştır. Şu an nerede tutuldukları bilinmeyen çalışanlarımızın, ailelerinin başvurularına rağmen gözaltında oldukları kabul edilmemiştir. Savcılık ise bilgileri dahilinde olduğunu söylemiştir. Bu da devletin kendi yasalarını bile hiçe saydığına açık bir göstergesidir.

Dersim’de gerçekleşen festivalde onbinlerin coşkusuyla karşılanan Grup Munzur’un bu buluşması kimilerinde rahatsızlık uyandırmış olacak ki, hiç yabancı olmadığı baskı ve sindirme politikasını bugün daha da yoğunlaştırmışlardır. Bu saldırıların bizi kültür-sanat mücadelemizde alıkoymayacağı bir kez daha haykırıyoruz ve sanat emekçilerimizin derhal serbest bırakılmasını istiyoruz. Aksi takdirde başlarına gelecek herşeyin sorumlusu devlettir.

Devrimci sanat engellenemez!

**Yüz Çiçek Açsın Kültür Merkezi
Grup Munzur
Babil Halk Sahnesi**

Merhaba sevgili yoldaşlar,

Size bu mektubu Balıkesir’den yazıyorum. Lise son sınıf öğrencisiyim. Her ne kadar bu zorlu ve onurlu mücadeleye henüz fiilen katılmasam da, yüreğim ve beynimle her zaman yanınızda olacağıma inanmanızı istiyorum. Çünkü bu söz bir işçi kızına ait.

Hedefimiz ya zafer ya ölüm!

Bu yolda her geçen gün yeni şehitler versek de kum gibi çoğalacağız ve bu fırtınada devrimci düşünceye sahip olmayanların yaşama hakkı olmayacak. Katil devlet yerle bir olacak. En ağır kuşatmalarını bile kararlı direnişimizle kırdığımız bu Amerikan mandacılarının sonunun gelmesi biliyoruz ki an meselesidir.

Varsın bizden sevgiyi almak istesinler; ama bizim öyle bir devrim sevgimiz var ki, ne Amerika’nın, ne IMF patronlarının, ne Dünya Bankalarının, ne de onların çanak yalayıcılarının bu sevgiyi almaya gücü yetmez. Dolarları yetmez satın almaya.

Varsınlar güllerimizi soldursunlar; ama bilsinler ki gülleri solduranlar hiç gülebilmemiş.

Ölüm Orucu direnişimiz tüm hızıyla devam ederken, bu onurlu mücadeleye sürülmek istenen lekeler, içeriden ve dışarıdan gelen caydırıcı tehditler bizleri yıldırmasın. Hatta olası ihanetlere bile hazır olmalıyız! Tek başımıza kalsak bile bu onurlu mücadele sürdürülmeli. Yeterki hedef işçi ve emekçi için zafer olsun.

Sevgili yoldaşlarım,

Gaflet uykusuna yatmış bu milleti bu gamsız uykudan uyandırmamanın zamanı geldi geçiyor. Öyle bir haldeler ki, uyurken bile esniyorlar...

Dilimiz döndüğünce bu kara (kızıl) sevdamızı onlara anlatmalıyız. Her gün yeni soluklarla hayat bulan devrimci mücadelenin bir çığ gibi büyümesi ve zaferin adım adım değil koşu koşu yaklaşması için dilimizin bağlarını daha hızlı çözmeliyiz. Yani örgütlenmenin önemini somut örneklerle onlara anlatmalıyız. Öyle tohumlar ekmeliyiz ki toprağa, yüz yıl da geçse bin yıl da geçse köklenip kimse kazıyamamalı, izlerini kimse kaybettirememeli.

Güneşe uğurladığımız, yüzlercesi sakat kalan ve hala direnişi sürdüren devrimci yoldaşlarımızın hesabını bu düzenden sormanın tek yolu bu mücadeleyi kazanmaktır. Başka yolu yok!

Direneceğiz yoldaşlarım!

En ağır işkencelere, en namussuz sözlere bedenimiz ve yüreğimizle direneceğiz. Biliyorum ki sonunda “kaybetti” diyemeyecekler, “Direyerek kazandılar” diyecekler. Sabredelim dostlarım.

Geleceği kazanmak için savaşalım. Gelecek bizim. Bakın her geçen gün devletin yaptığı katliamlar ve yalanları çorap söküğü gibi ortaya çıkıyor. 19 Aralık katliamının belgelenişi örneğin. Arkadaşlarımızı yakanların, burjuva kalemlerinin iddia ettiği gibi örgüt liderleri değil, bizzat “devlet” denen pislik yuvası olduğu anlaşıldı.

Ama biz sabredelim. Bu mücadeleyi kazandığımızda bu devletten zerrece bir şey geriye kalmayacak. Kurtarmaya çalıştıklarını iddia ettikleri ülkeyi ülkeliikten, milleti milletlikten çıkardılar ve hala kavak yelleri masalını okuyup birbirlerini uyutuyorlar. Ama emekçiler uyumuyor, işçiler uyumuyor, gençlik hızla ilerliyor.

Sizleri devrimciliğin olanca ateşiyle kucaklarım.

Yaşasın Marksizm ve Leninizmin yüce ideolojisi!

Yaşasın onurlu direnişimiz!

Balıkesir’den bir yoldaşınız

THY sözleşmesi üzerine

2 Ağustos tarihinde Hava-İş başkanı Atılay Ayçin ve 300 kişilik bir grupla grev kararını asmak için Genel Müdürlük binası önüne gelindi. Üç kişilik heyetle birlikte Atılay Ayçin ve yanındakiler bir süre sonra çıkıp işçilere, THY ile ilk altı ay için %15 ikinci altı ay için %10 ile sözleşmenin imzalandığını duyurdular ve zafer kazanmış bir komutan edası ile, hepimize hayırlı olsun, Hava-İş THY’na çok büyük bir sözleşme yapmayı başarmıştır, dediler.

Üçyüz kişilik grubun en az yüz kişisini taşeron firmaların çalışanları oluşturuyordu. Diğer elli-altmış kişi ise kargo ve terminallerde çalışan ve orada ne

olduğunu merak edenlerden oluşuyordu. THY’nda asgari 1500 Hava-İş üyesi işçi olduğunu varsayarsak, bu tablo, THY’nda çalışan emekçilerin sayın Atılay Ayçin ve Hava-İş yöneticilerine olan güvenlerinin düzeyini gösteriyor.

Bu olay bir kez daha ortaya koymuştur ki, işçi sınıfı demokratik örgütlenmesini tamamlamadığı ve kendi devrimci önderlerini yetiştirmediği sürece, sermaye sınıfının dayatmaları karşısında işçiler oportünist sendika yöneticileri tarafından her seferinde ortada bırakılacaklardır.

Bir THY çalışanı/İstanbul

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel-Fax: (0312) 230 11 80

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat:3/45 KAYSERİ Tel-fax:0 (352) 232 66 71

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 GEBZE/KOCAELİ

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 ANTAKYA

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Vural Uzal adına,

* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937

* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No’lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.